

Република Србија
ВИШИ СУД У ПАНЧЕВУ
2К 42/2021
08.02.2022.године
П а н ч е в о

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Панчеву, у већу састављеном од судије Светлане Лазаревић председника већа и судија поротника Наде Радивојевић и Бојана Обрадовић чланова већа, са записничарем Драганом Павловић, у кривичном поступку против оптуженог АА из Панчева, улица бр. , због кривичног дела убиство из чл.113 КЗ, након одржаног главног јавног претреса 08.02.2022.г. у присуству заменика Вишег јавног тужиоца Оливере Секулић Шошдеан, оптуженог АА, његових бранилаца адвоката Едвина Прелић и адвоката Владимира Ђукановић и оштећеног АБ, једногласно је донео и истог дана објавио

П Р Е С У Д У

Делимично се ставља ван снаге ранија пресуда Вишег суда у Панчеву 1К 3/10 од 15.03.2010.г., правоснажна 05.07.2010.г., којом је оптужени АА оглашен кривим за кривично дело убиство из чл.113 КЗ и осуђен на казну затвора од 7 година,

и то само у делу чињеничног стања изреке пресуде у погледу разлога смањене урачунљивости али не битно, тако да се утврђује да је овај степен урачунљивости наступио услед емоциоанлно нестабилног поремећаја личности-гранични тип, стања повишене емоционалне напетости, те афекта страха средњег интензитета због вербалног конфликта са оштећеним.

У свему осталом наведена пресуда се оставља на снази.

У изречену казну затвора по пресуди 1К 3/10 од 15.03.2010.г. оптуженом АА урачунава се време које је провео:

-на издржавању казне затвора у КПЗ „Забела“ у Пожаревцу од 13.02.2020.г. до обуставе извршења казне 02.07.2020.г.,

-у притвору по решењу Вишег суда у Панчеву Кв 140/20 од 15.07.2020.г. који се рачуна од обуставе извршења казне затвора 02.07.2020.г.,

-у екстрадиционом притвору: у Републици Италији у периоду од 12.09.2000.г. до 08.10.2001.г. и у Републици Немачкој у периоду од 27.11.2018.г. до 22.02.2019.г.

Обавезује се оптужени да плати трошкове кривичног поступка настале поводом ванредног правног лека, понављање кривичног поступка Вишем суду у Панчеву за

паушал 10.000,00 динара и 77.495,00 динара за трошкове вештачења и трошкове довођења, у року од 3 месеца под претњом извршења.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 525/21 од 09.09.2021. године укинута је пресуда Вишег суда у Панчеву К бр. 27/20 од 28.04.2021. године након чега је поновљено суђење по правилима понављања кривичног поступка.

Ранија пресуда

Пресудом Вишег суда у Панчеву 1К 3/10 од 15.03.2010.г. оптужени АА оглашен је кривим

„што је 28.07.1997.г. око 23,55 часова у Вршцу, а способност да схвати значај свог дела и могућност да управља својим поступцима биле су смањене али не битно, због повишеног емоционалног узбуђења у смислу љутње, беса и доживљаја угрожености, лишио живота оштећеног АЦ из Банатског Карловца који је за појасом носио пиштољ,

-на тај начин што је испред кафе бара „ “ у улици свађао и расправљао се са оштећеним, тражио му да му врати дуг, а оштећени се кретао ка окривљеном, вређао га, говорио му „хајде пичко пуцај“, па је окривљени из појаса извадио пиштољ марке „Застава 99“ кал 9 мм, репетирао га и испалио 13 хитаца у тело оштећеног,

-нанео му тешке телесне повреде у виду прострелне ране кроз вијуге танког и дебелог црева, ране кроз леву заједничку илијачну артерију и дефекта на левој карличној кости, прострелне ране унутрашњег дела десне бутине уз прелом десне бутне кости и разарање десне бутне артерије, прострелне ране средине десног колена уз дефект на голењачи и хрскавицама зглоба колена, прострелне ране спољне стране леве бутине кроз мишић бутине уз прелом леве бутне кости и разарање леве бутне артерије, две прострелне ране горњег дела левог колена уз дефект доњег краја бутњаче, чашице и горњег унутрашњег дела голењаче, прострелне ране зглоба левог колена, прострелне ране средине леве потколенице, прострелне ране мишића леве бутине, две прострелне ране задње стране левог колена кроз мишић потколенице и прострелне ране унутрашњег дела десне бутине кроз мишић бутине са нагњечним прстеном, од којих повреда је услед искрварења као последице истицања крви из повреда на левој заједничкој илијачној артерији и бутних артерија оштећени преминуо,

а био је свестан свог дела, хтео његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено,

чиме је извршио кривично дело убиство из чл.113 КЗ РС“.

Осуђен је на казну затвора у трајању од 7 година у коју му је урачунат притвор одређен решењем Окружног суда у Панчеву К 25/04 од 30.03.2006.г. са трајањем до упућивања осуђеног на издржавање казне затвора.

Оштећени АБ је са имовинскоправним захтевом у неопредељеном износу упућен на парницу.

Оптужени АА је обавезан да плати за паушал 20.000,00 динара и трошкове кривичног поступка од 326.775,51 динара.

Ова пресуда је постала правоснажна 05.07.2010.г. доношењем пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3588/10 од 05.07.2010.г.

Одлука о понављању кривичног поступка

Кривични поступак против оптуженог АА спроведен је у његовом одсуству.

-30.06.2004.г. Врховни суд Србије решењем Кж II 726/04 уважио је жалбу Окружног јавног тужиоца у Панчеву, преиначио решење Вишег суда у Панчеву Кв 101/04 од 21.04.2004.г. и одредио да се оптуженом АА због кривичног дела убиство суди у одсуству,

-18.06.2020.г. решењем Вишег суда у Панчеву Кв 66/2020 које је правоснажно 29.06.2020.г. усвојен је захтев осуђеног у одсуству АА за понављање кривичног поступка у предмету Вишег суда у Панчеву 1К 3/10 и одређено да се одржи нови главни претрес.

Измена оптужнице

На новом главном претресу оптужница Кт 138/97 од 12.02.2004.г. која је мењана са Кт 138/97 од 09.03.2006.г. и Кт 138/97 од 13.05.2009.г., по којој је донета ранија пресуда 1К 3/10, измењена је на главном претресу на записнику 2К 27/20 од 03.03.2021.г. тако што је заменик ВЈТ извршио измену чињеничног описа урачунљивости оптуженог да је „урачунљивост смањена али не битно услед емоционално нестабилног поремећаја личности-гранични тип, стања повишене емоционалне напетости те афекта страха средњег интензитета због вербалног конфликта са оштећеним“.

По ранијој оптужници урачунљивост смањена али не битно је била описана због „повишеног емоционалног узбуђења у смислу љутње, беса и доживљавања угрожености“.

Изјашњење оптуженог

Оптужени АА је навео да је оптужницу Кт 138/97 од 12.02.2004.г. са изменама Кт 138/97 од 09.03.2006.г., Кт 138/97 од 13.05.2009.г. и од 03.03.2021.г. разумео. Кривично дело које му се ставља на терет је негирао. Изјаснио се да није крив јер је дело починио у „самоодбрани“.

Изведени докази

На новом главном претресу суд је извео доказе које су предложили тужилац и браниоци оптуженог:

-испитани су: сведоци, оштећени АБ, АД, вештак др Љубиша Божић, представник Комисије вештака Специјалне затворске болнице у Београду др Марија Панић и стручни саветник одбране др Миливој Панић,

-на сагласан предлог странака у смислу чл.406 ст.1 тачка 2 ЗКП веће се упознало са садржином записника о исказима раније испитних сведока:

- пок. оштећене АЕ Ки 88/97 од 15.09.1997.г.,
- АФ Ки 88/97 од 05.11.1997.г.,К 25/04 од 01.02.2005.г.,К 77/07 од 30.09.2008.г., К 27/20 од 25.11.2020.г.,
- пок. АГ Ки 88/97 од 15.09.1997.г.,
- пок. АК Ки 88/97 од 15.09.1997.г.,К 25/04 од 01.02.2005.г.,К 77/07 од 29.04.2008.г.,
- АЛ Ки 88/97 од 15.09.1997.г.,К 25/04 од 11.03.2005.г.,К 77/07 од 29.04.2008.г. и К 27/20 од 02.11.2020.г.,
- АМ Ки 99/03 од 14.11.2003.г.,К 25/04 од 07.06.2005.г.,К 77/07 од 30.09.2008.г. и К 27/20 од 04.11.2020.г.,
- АН Ки 99/03 од 03.11.2003.г.,К 25/04 од 05.07.2005.г.,К 77/07 од 13.06.2008.г., К 27/20 од 25.11.2020.г.,
- АО Ки 99/03 од 08.12.2003.г.,К 25/04 од 07.06.2005.г.,К 77/07 од 30.09.2008.г.,К 27/20 од 04.11.2020.г.,
- АП Ки 88/97 од 20.10.1997.г.,К 25/04 од 07.06.2005.г.,К 77/07 од 13.06.2008.г.,К 27/20 од 25.11.2020.г.,
- АР (сада АС) Ки 99/03 од 07.10.2003.г.,К 25/04 од 11.03.2005.г.,К 77/07 од 02.12.2008.г.,К 27/20 од 04.11.2020.г.,
- АТ Ки 88/97 од 05.11.1997.г.,
- др АУ К 27/20 од 02.11.2020.г.,
- АВ К 27/20 од 25.11.2020.г.

Извршен је увид у материјалне доказе и исправе: записник о обдукцији од 29.07.1997.г., записник о увиђају Окружног суда у Панчеву Кри 54/97 од 29.07.1997.г., налаз и мишљење вештака Радмила Гавриловић од 03.10.1997.г. (трагови крви), налаз и мишљење вештака балистичара Миливоја Вучковић од 02.10.1997.г., извештај Савезног Министарства правде 2/1 број 101/2-98-13 од 22.09.1998.г., извештај Савезног Министарства правде 11 број 117/2000-13 од 12.09.2000.г. и број 117/5 2000-13 од 15.09.2000.г. са молбом за издавање упућен Министарству правде Републике Италије, извештај Савезног Министарства правде 2/1 број 74/3 01-13 од 26.10.2001.г. и број 74/401-13 од 23.11.2001.г., извештај Војног одсека Одељење Панчево број 30-171/04 од 09.11.2004.г., извештај Војне поште 1279 број 1-184 од 08.12.2004.г. и копију протокола болесника Кабинета за неуропсихијатријске болести о прегледу и оцени способности за АА, медицинску документацију КЦБ Ургентни центар: отпусну листу од 07.11.1994.г., од 19.10.1994.г., 09.02.1995.г., налаз и мишљење вештака Добривоја Олћан и Марије Дивац од 12.08.2005.г., записник о испитивању вештака Љубише Божић К 25/04 од 09.02.2006.г., налаз и мишљење вештака Ане Бисак од 07.11.2007.г., налаз и мишљење вештака др Надице Дакић Мокан од 07.11.2007.г., налаз и мишљење вештака Медицинског факултета у Београду број 372/09 од 15.04.2009.г., допис Министарства правде и Државне управе РС Одељења за међународну правну помоћ у кривичним стварима број 713-01-00611/2013-08 од 05.02.2013.г., списе Кв 140/20, превод извештаја Министарства правде Одељења за кривична дела Републике Италије Реф бр. ЕП 750-2000 АР од 05.10.2001.г., молбу за изручење Министарства правде РС од 07.09.2015.г. упућено Министарству правде Републике Француске, са прилозима од 27.08.2018.г. упућена Савезној Републици Немачкој, допис Амбасадора др БЛа Црногорчевић-Амбасаде РС из Берлина од 16.07.2019.г., дописе Министарства правде РС од 15.03.2019.г., извештаје ИНТЕРПОЛ од 05.03.2019.г., Амбасаде Републике Србије из Париза од 11.05.2018.г. са преводом извештаја Одељења за француске држављане у иностранству и конзуларне послове од 19.04.2018.г., извештај Министарства правде Сектора за међународну правну помоћ број 713-01-00611/2013-08 од 26.10.2020.г., налаз и мишљење вештака Специјалне затворске болнице број 513-169-04 од 13.01.2021.г.,

спис Основног суда у Панчеву Ик 55/13, криминалистичко техничку документацију и извештај о криминалистичко техничком прегледу лица места ПУ Панчево Ув 255/97 од 29.07.1997.г. ПС Вршац и Ув 254/97 од 29.07.1997.г. ПС Вршац, извештај Министарства правде, Сектора за међународну правну помоћ бр.713-01-00611/2013-08 од 08.02.2021.г. и у писмено изјашњење стручног саветника др Миливоја Панић чији је саставни део и мишљење др Мирјане Стојковић Ивковкић од 22.03.2021.г.

Завршна реч тужиоца

26.04.2021.г.

Заменик ВЈТ Оливера Секулић Шошдеан је у завршној речи навела: да у свему остаје код завршне речи од 11.03.2011.г. и позива се на све аргументе које је изнео Виши суд у пресуди 1К 3/10 од 15.03.2010.г. и Апелациони суд у Новом Саду у пресуди Кж1 3588/10 од 05.07.2010.г.

У поновљеном поступку једина нова чињеница је да је оптужени „коначно“ постао доступан и да је то дало могућност да се поново вештачи његова урачунљивост, те да су испитана још два сведока. Остаје код анализе изјава сведока која је дата у ранијој завршној речи, а који су били или „на страни“ оптуженог или „на страни“ оштећеног, а сматра да суд неће имати и поред пажљиве оцене њихових исказа „тежак“ задатак јер је у ранијој пресуди то већ на адекватан начин и учињено. Сматра да нови сведок полицијски службеник АВ који се после толико година „волшебном“ појавио је више него сумњив јер је он полицијски службеник, па иако је после догађаја напустио полицију његово образложење да није имао коме да каже своја сазнања о догађају је „стварно смешно“, а посебно када се има у виду да се догађај одиграо у малом граду, где се људи већином познају и да је последица смрт једног лица. У погледу изнете тврдње одбране „да ће оптужени бити гепекован“ сматра да то није представљало реалну претњу и да није утицало на деловање оптуженог у смислу да оправда његово поступање. Сматра да се овде ради о договору за обрачун па због тога не постоји ни нужна одбрана, нити прекорачење нужне одбране, а ни стање јаке раздражености. Неспорна је чињеница да је оптужени имао пиштољ, да је из тог пиштоља испалио више хитаца, да је усмртио оштећеног, али је исто тако неспорна чињеница да оштећени „под претпоставком да је имао заденут пиштољ“ ни једног тренутка није показао намеру да тај пиштољ употреби, није се чак машио за пиштољ, па да то буде иницијални акт који би оправдао касније деловање оптуженог. Вештаци Специјалне затворске болнице су извршили вештачење пошто су опсервирани оптуженог и њихов коначни закључак није био другачији од оног који је дао Медицински факултет, да је оптужени поступао у стању када је његова урачунљивост била смањена али не у битној мери. Оно што се разликује, а логично је јер је сада оптужени доступан, јесте узрок смањења урачунљивости, који по вештаку Специјалној затворској болници представљај емоционално нестабилни поремећај личности-гранични тип, стање повишене емоционалне напетости и афекат страха средњег интензитета због вербалног сукоба са оштећеним. Сматра да суштински, сваком мора бити позната чињеница, да када постоји овакав сукоб, какав се одиграо између оштећеног и окривљеног, тај афекат страха и повишена емоционална напетост су постојали и код оштећеног и да је код њега тај страх био изражен тим пре што је оптужени имао пиштољ који је уперео на оштећеног, а он свој пиштољ није вадио из појаса. Исто се односи и на повишену емоционалну напетост када се два човека свађају, нико од њих не може да буде „миран“. Остала је тајна где је завршио пиштољ који је оштећени имао за појасом, када се зна да су се „сви“ после пуцњаве разбежали, а оштећени остао мртав на асфалу.

Имајући у виду да се ради о поновљеном поступку, да су сви разлози иза којих стоји тужилаштво, изнети у два пресудама на које се позива, с обзиром да је оптужени осуђен на 7 година затвора, а та казна у поновљеном поступку не може бити већа, сматра да она не треба да буде ни мања, без обзира што је реч о великом протеклу времена, јер то време у коме је оптужени бежао не треба њему да користи у смислу ублажавања казне.

08.02.2022.г.

навала је: да у свему остаје код већ дате завршне речи од 26.04.2021. године и поновила да у поновљеном поступку, утврђено чињенично стање не мења закључак о томе како се десио овај догађај и каква је била урачунљивост оптуженог у време извршења кривичног дела. Вештак др Љубиша Божић објаснио је да чињеница, што су неки сведоци изјавили, да је окривљени пиштољ уперео у груди оштећеног, нема значаја јер се ради само о запажању сведока, а чињенице говоре да су све повреде нанете у пределу стомака и ногу а две од тих повреда су опасне по живот, да се смртоносне повреде могу нанети пуцањем у бутине. Указује у вези вештачења урачунљивости да су и Медицински факултет у Београду и тим вештака Специјалне затворске болнице у Београду (СЗБ) дали идентичан закључак о смањеној урачунљивости оптуженог, с тим што је СЗБ вештачење сачинио након што је оптужени био доступан, па су могли са њим да обаве интервју. Тим вештака СЗБ је реално сагледао ситуацију, уважао чињеницу да се догађај одиграо у најмање две фазе, у првој када се догодио вербални конфликт и другој у којој је оптужени дошао у посед пиштоља. Сматра да уопште није спорно да пок. оштећени АЦ, том приликом ни једног тренутка није уперео пиштољ у оптуженог, нити показао намеру да пуца у њега. Са друге стране, сматра да је стручни саветник одбране био субјективан, да је свој закључак дао само у односу на једну јединствену ситуацију тврдећи више пута да је оптужени био животно угрожен. Међутим, стручни саветник није разграничио те две фазе – једну у којој оптужени није имао оружје и другу у којој јесте и при томе је био једини који је био у прилици да пуца. Стручни саветник је изјашњавајући се о избору оптуженог између два начина да изађе из ситуације у којој се нашао, одговорио да је оптужени „изабрао у складу са његовом личношћу један частан начин да седне у кола и напусти место, а чињеница да је оптужени пре него што је имао намеру да напусти место догађаја и уђе у аутомобил, прибавио оружје је вероватно због тога да би смањило интензитет страха и несигурности који је субјективно осећао“. На тај начин стручни саветник јасно говори о томе да је поседовање оружја, код оптуженог смањило осећај страха и несигурности, што јесте животна чињеница, да се свако осећа јачим када има оружје, а други га немају, нити намеравају да га употребе. У таквом ставу стручног саветника нејасан је закључак, како ова чињеница није утицала на другачије дефинисање урачунљивости по схватању стручног саветника. Сматра да на одлуку суда не треба да утиче овакав закључак стручног саветника јер је субјективан, насупрот мишљењу две установе које су вештачиле урачунљивост и дале другачији закључак, који је тужилаштво укључило у изреку оптужнице. Предлаже да суд остави на снази пресуду Вишег суда у Панчеву 1К 3/10 од 15.03.2010. године уз измену која се тиче разлога смањење урачунљивости, али не у битној мери, зато што је у овом поновљеном поступку доказано да је оптужени извршио кривично дело на начин описан у тој пресуди, да оптуженом урачуна у изречену казну време проведено у притвору и да га обавезе да плати трошкове кривичног поступка.

Садржина изведених доказа је следећа:

Одбрана оптуженог

11.09.2020.г.

На главном претресу,

на записнику К 27/20 навео је: прво жели да се изјасни о доказу који се налази у списима у вези његове здравствене способности за војну обавезу јер му је познато да „ту постоји једна констатација – да је он социопата“. У време прегледа ради провере здравствене способности за служење војног рока имао је одређене здравствене проблеме, пре тога је би рањен и једна од последица рањавана је била „уграђена кеса“ која му је стајала на стомаку, у којој је вршио нужду. Одмах је добио две године одлагања војног рока. Био је изненађен када је добио од тог психијатра мишљење да је „социопата“. То је сазнала и његова покојна мајка, која је иначе радила у Војсци „преко својих веза“, па је због ратног стања у Србији издејствовано да више не буде позиван на преглед и да буде ослобођен од служења војног рока. На том прегледу он у ствари уопште није ни био.

Жели да опише догађај који се одиграо пре овог трагичног догађаја, који је предмет суђења и који је на њега оставио неизбрисив траг. Догодило се да га је више лица злостављало и мучило, отели су га, а касније извршили „егзекуцију“ јер је упуцан са три метка и остављен на улици. Извршиоци тог дела су мислили да је мртав али је „хвала Богу остао жив“. Та лица нису никада ухваћена. Због рањавања је више пута оперисан, две операције су оставиле на њега траг „до краја живота“ јер је оперисан „као да је у питању ратно стање, без анестезије, на живо“. Имао је огроман хематом у стомаку, осам људи га је држало, стомак су му бушили „на живо“. То је на њега оставило велике трауме и психичке последице па је користио „јаке“ лекове против болова, депресије, за спавање, против „свега“.

Тог 28.07.1997.г. са АФ, другаром, који је са њим радио у локалу, из Панчева је кренуо за Вршац својим колима „Опел калибра“. У локал није одлазио сваки дан, нити често, а то вече је кренуо да узме пазар и види шта треба од пића. У локалу је сазнао да га тражи АГ (сада покојни АГ) са четворицом лица, да су они били у локалу и дан раније 27.07.1997.г., пили и вероватно заборавили да плате рачун. Покојног АГ је познавао „из града“, имали су исте пријатеље. Помислио је да је дошао да регулише тај рачун. АГ му је оставио поруку да ће бити „у центру“ и да се нађу. Мало се задржао у локалу, погледа књиге и одатле са АФ кренуо у град, мислећи да ће се срести са АГ и заиста су се сусрели на путу, поздравили се из аутомобила па му је АГ рекао да га сачека у кафићу „да ће брзо доћи, за пола сата. Са АФ је отишао до кафића „“ и свој ауто паркирао поред баште, сео за сто и наручили су пиће. После пола сата је стигао АГ са још тројицом и паркирао свој ауто поред његовог на размаку око 1 метра. Аутомобиле су паркирали паралелно, један поред другог, предњим деловима према башти кафића, на размаку од 1-1,5 метара. АГ је са тројицом момака пришао и сви су сели за њихов сто. Прво се поздравио са АГ јер се нису дуго видели и питао га што га претходне вечери није позвао јер би и он дошао у кафић (који су иначе држали њих тројица, АФ, АИ и оптужени) али му је он одговорио да су се задржали кратко, да су славили рођендан и правили „хаос“. Рекао му је „па добро, али на крају нико није платио рачун“. АГ му је одговорио да рачун није његов и показао је на момка који је седео поред њега, на сада покојног АЦ, којег није познавао, то вече га је први пут видео. Када је АГ показао на АЦ АЦ је устао и рекао му „шта хоћеш, платићу ти рачун, а можда ћу ти и платити мало сутра...шта мислиш, да те се ја бојим, хајде пичко да решимо ја и ти“. Када је то говорио, устао је, одгурнуо столицу, ваздух се око њега осећао на алкохол и отворио је

рајфешлус горњег дела тренерке (а то добро памтим јер је горњи део тренерке био увучен у доњи део тренерке) и када је отворио рајфешлус видело се да има пиштоља. „Када није умро на лицу места од шока“ јер је мислио да ће АЦ у да пуца у њега. У том тренутку су му долазиле неке мисли које је већ преживљавао, био је у шоку, укочио се, паралисао, почео да губи дах. У том тренутку АГ (тачно је видео како се намешта на столици) завукао је руку испод мајице. На основу тога је претпоставио да је и АГ наоружан, да има код себе пиштољ. У том тренутку покушао је да смири ситуацију, јер је видео да нема излаза. АГ је почео да смирује АЦ, али је он по начину како је то радио, по његовим очима, видео да „он више није исти“ као у тренутку када су се срели у кафићу, видео је по његовим очима да хоће нешто да учини,. АГ је рекао тада „хајде смирите се“, и предложио да сви заједно оду у једну кафану у Влајковцу на пиће а он је иако је желео да настави својим путем у том тренутку рекао да прихвата „јер шта сам друго могао“. Кључеви од његово аутомобила су били на столу и АФ, пошто је видео да је био представљен и у шоку, узео је кључеве и сео у његов аутомобил на место сувозача. АГ са троје других момака је устао од стола, сви су отишли до шанка, а он је остао да седи за столом и размишљао шта да ради. Прво је помислио да бежи одатле, међутим због рањавања је имао метак у десној бутини па није могао да трчи а помислио је и ако крене да бежи стићи ће га и убити. Зато је одлучио да оде до аутомобила и да аутом оде са тог места.

За столом, поред стола где је седео, био је сада покојни АЈ. Тог момка је замолио „ајде АЈ крени бар са мном до аута“ али му је он одговорио да се уплашио, да је видео да су они момци наоружани, рекао му је „то су психопате,убице, пази се“ и у једном моменту му је АЈ ставио „нешто“ за појас и рекао „метак је у цеви“. И даље је молио АЈ да крене са њим, али је он то одбијао и рекао да му „то што му је ставио за појас“ остави у локалу. Кад је прилазио свом аутомобилу видео је да су „сви“ стајали поред другог аутомобила, неко је седео у ауту, неко стајао, али добро памти да је АЦ стајао код задњег дела аутомобила марке „Ауди“ (аутомобил АГ). Стајао је раширених ногу, тренерка му је и даље била у горњем делу откопчана и вирио му је пиштољ. Пришао је вратима свог аутомобила, са стране возача и у том тренутку из правца шанка кафића „ „ пришао му је АГ, извадио из појаса пиштољ и рекао му „сада ћу да те убијем, јебаћу те мртвог“ и почео да виче осталима из његово друштва „ставите га у гепек, ставите га у гепек“. Сви су одједном кренули да њега и почели да га вуку а он се закачио рукама за ивице врата од аутомобила „све је нокте покидао“. Сви су пришли да га вуку, почео је да губи ваздух од тог страха. Неко од тих момака га је „загрлио од назад“ односно ухватио руком око врата и почео да га вуче уназад, није имао ваздух од тог стиска. Како се држао за ивицу врата од аутомобила чуо је како неко виче „пуцај му у главу, пуцај му у главу“. Сада не може да се сети како је уопште успео да се од њих одбаци, вероватно их је одгурнуо и сећа се да је тада извадио пиштољ и уперио га у земљу. У том тренутку на њега директно наилази АЦ, иде према њему а он му говори „стани пуцаћу, стани пуцаћу“. Добро се сећа, та група младића је стала али је АЦ и даље ишао на њега говорећи му „пуцај пичко, пуцај пичко“. И даље се кретао уназад и говорио АЦу „не прилази, пуцаћу“ а АЦ му је рекао „ пичко ти си мртав“ и кренуо руком према пиштољу, ухватио се за пиштољ. у том моменту, једноставно, стиснуо је пиштољ и ту добио „прекид филма“. Последње чега се сећа је да га неко удара и зове „АА, АА“, мислио је да је у ауту где га је оставио паркираним али је тада видео да се ауто налази скроз на другом месту, угашен. Касније је схватио да је аутомобил био угашен зато што је имао уграђену блокаду због крађе па када се упали мотор ако се једно време не крене, ауто се сам угаси. Ту га је дечко извадио из аута а даље чега се сећа да се нашао у неком стану. Питао је тог дечка шта се десило, он му је одговорио да не зна, да треба да буде у стану а

да ће он доћи касније. Први пут је отишао у вц и видео да су му мокре панталоне, да је у њих уринирао. Целу ноћ је био у том стану и очекивао да неко дође, да сазна шта се десило, да му неко објасни. Сутрадан је у тај стан дошао АЈ и рекао му да је „испалио цео шаржер“. Ради се иначе о пиштољу који раније није познавао, не зна колико метака у њему има. Био је у шоку када му је АЈ рекао да је испали 13-14 метака, није могао да верује. Онда му је АЈ рекао да га тражи АГ свуда по граду и да су добили наређење, чак и од полиције, да га убију на лицу места. То је чуо и од других људи, да су ишли по локалима, улазили са аутоматским пушкама и тражили га. Чуо је и претњу да ће му побити целу породицу.

Онда је морао да напусти државу.

Његови родитељу су правили те „шопинг туре“ за Мађарску и кретали свако јутру у 3 сата. У 4-5 сати ујутру под аутомобил је била подметну експлозивна направа. Касније му је отац у телефонском разговору рекао да је прво помислио да је ударио гром а да су му касније колеге полицајци, јер је и отац био полицајац, када су дошли на врата, рекли о чему се ради.

У том тренутку није имао намеру да неког лиши живота. Имао је намеру да од себе одбије напад. О себи никада није ни мислио да може да изврши такав чин. Породичан је човек, сада им троје деце, ради „као нормалан свет“. Тај догађај је за њега нешто најтеже што је могло у животу да му се деси и то за њега лично, и за његову породицу. Јако му је жао и криво што је дечко покојни АЦ настрадао. Просто не зна шта сада да каже а да се то не схвати као провокација, јер са тим покојним АЦ ем никад ништа у животу није имао „а он је ето настрадао“. Ако може и колико може помоћи ће његовој породици.

Са АГ је био у „нормалним односима...супер односима“.

Између догађаја када је рањен и овог догађаја је прошло годину-две дана. Не сећа се да ли је тог дана 28.07.1997.г. узимао лекове, а ако јесте то су били лекови против болова. Не сећа се да ли је тог дана узимао седативе али уопште може да каже да је у том периоду узимао седативе због депресије, пио је „тродоне“ за болове, „апаурин“ за смирење и „ривотрил“ за депресију. Лекове је узимао по потреби, најчешће ноћу јер је имао кошмаре, гушења и слично. Није склон алкохолу а не сећа се да ли је те вечери попио алкохол.

То вече је први пут видео АЦ а, видео је да је у алкохолисаном стању и уопште му се није обраћао, па није ни узвратио на АЦ е речи „да ће можда мало сутра платити рачун“, обраћао се само АГ. Иначе је тачно да је после тих речи „платићу ти мало сутра“ пок. АЦ кренуо одмах са претњом, па пошто се он обраћао АГ, АЦ је рекао „немаш ти ништа са њим, имаш са мном“ и почео да прети а он му је одговорио „дечко извини али ја тебе не познајем“. АЦ је одговорио „ма боли мене курац што ти мене не познајеш“. Пошто је видео да са њим нема шта да комуницира, избегавао га је али је АЦ скочио и почео да прети „ајде пичко, шта је пичко, хајде да решимо проблем“. По очима је видео да се АГ променио, није га више гледао у очи (студирао је иначе психологију) и зна шта то значи: гледа доле – значи да нешто крије, видео је да не говори истину. Пошто га је звао на пиће, из догађаја је закључио да га је звао на нешто „друго“, вероватно на неки проблем, који треба да се деси. Када је видео да се АГ сагиње и хвата за пиштољ испод блузе, више га није гледао као добронамерног, није знао о чему се ради јер није постојао ни један мотив за то, јер иначе не би ни дошао да је знао за проблем и да дође у ситуацију

да прича са њих петоро. „Да сам посумњао да било шта постоји као проблем, зар би дошао“. Није размишљао зашто га АГ зове у Влајковац нити шта би се ту десило. Размишљао је само како да оде одатле.

Када је прихватио пиштољ који му је дао АЈ није размишљао за шта ће му требати пиштољ. Пошто је АЈ видео да су ови други „наоружани“, рекао му је „пази се...то су психопате, то су убице“ и дао му пиштољ. практично није својим рукама од АЈ а узео пиштољ већ је овај њему пиштољ заденуо за појас. Не сећа се шта је тада имао обучено. Закључује да је АЈ био уплашен јер је чуо разговор и лично му рекао да се од њих боји, мислећи на АГ и његово друштво а АЈ их је све познавао, живео је у Вршцу.

Не може да говори о чињеници да су све чауре пронађене на лицу места из једног пиштоља, јер се не сећа, нема искуство са оружјем, први пут му је у животу било да пуца у човека. Није знао да рукује оружјем, војску није служио, пиштољ је држао у рукама само као дете јер му је отац био полицајац.

У вези осуде из 1995. године по пресуди Основног суда у Панчеву К.74/95, због неовлашћеног држања оружја изјашњава се да је то било када му је нађен гасни пиштољ у стану, ради се о плашљивцу.

После догађаја „никад више у животу“ није разговарао са АФ, нити са било ким од њих који су учествовали у том догађају. Не сећа се ко га је одвезао са лица места, нити може да објасни како је ушао у ауто и отишао одатле. Не сећа се ко је дечко који га је одвезао до стана. У тај стан је дошао АЈ и рекао му „да је полиција овластила некога да га убије“ и још му је рекао да су упућене претње његовој породици, да је АГ обећао награду ако неко каже где је.

Сада његова породица живи у Француској. Од супруге је разведен. После 23 године је дошао у Србију а сво време је осећао тежину, осећао се прогањаним због овог догађаја у својим доласком је хтео „да са себе скине терет који носи“. У иностранству се против њега не води кривични поступак.

Тада када је разговара са покојним АГ, у који разговор се укључио покојни АЦ „осећао се угроженим по смрт“.

22.11.2021.г.

Поновио је одбрану са главног претреса од 11.09.2020. године и додао да је прошли пут заборавио да каже да је пиштољ који је имао у рукама био,, Аутоматик“.

Завршна реч одбране

Бранилац оптуженог адвокат Едвин Прелић:

26.04.2021.г.

У завршној речи са главног претреса навео је: према одредби чл.19 КЗ, институт нужне одбране могуће је применити у ситуацији када из чињеничног описа радње извршења кривичног дела произилази постојање истовременог противправног напада и да у радњама окривљеног постоје елементи одбијања од себе истовременог противправног напада. Суд треба да цени да ли је реч о одбрани која је неопходно потребна за одбијање

напада и да ли је сразмерна нападу имајући у виду континуитет и интензитет напада и одбране и могућности које је окривљени имао да одбије напад. Смисао нужне одбране је да неутралише напад и подразумева делатност нападнутог лица усмерену на одбијање напада и заштиту угроженог добра која треба да је истовремена са нападом. Право на одбрану настаје од момента започињања напада па све док он траје, али је могућа и ситуација предстојећег напада када из понашања лица које би могло предузети напад, несумњиво произилази намера за напад односно кад оно предузима одређене делатности које по објективној процени указују да напад само што није започео.

За случај да суд „не препозна“ институте нужне одбране у смислу утврђивања непостојања противправности дела, да треба да размотри постојање прекорачења границе нужне одбране услед јаке раздражености или препасти изазване нападом, која предвиђа могућност ослобађања од казне, смањење казне испод законског минимума или евентуално постојање кривичног дела убиства на мах из чл.115 КЗ. Из свих изведених доказа, а посебно из исказа саслушаних сведока који су били очевици догађаја недвосмислено се утврђује да је у кафе бар „ „ окривљени АА дошао са АФ, који је био тешко повређен и носио гипс и да је окривљени знао да са оштећеним долазе још три лица који су „опасни момци“. Поставља се логично питање, да је окривљени очекивао да ће доћи до физичког обрачуна или сукоба са покојним оштећеним, АГ и другим, да ли би он уопште дошао у тај кафе бар са повређеним пријатељем. Наравно да не би, јер то не би урадио нико разуман. Сведоци су сагласни да су окривљени и покојни оштећени и још три лица у њиховом друштву иако је у локалу било тензије, башту локала напустили нормално. Све су ово догађаји који су претходили нападу који је уследио према окривљеном од стране покојног оштећеног, АГ и осталих. Из овога јасно произилази да окривљени АА није у физички сукоб доброволно ушао, да физички сукоб односно физички обрачун није хтео и да на њега није пристао. Већина саслушаних сведока је изјавила да се покојни оштећени и поред више упозорења окривљеном АА, кретао према њему, а да се окривљени кретао уназад, да је оштећени АЦ за појасом носио пиштољ, да се кретао ка окривљеном, да га је вређао и да му је говорио „хајде пичко пуцај“, да су на његовој страни била још три лица, да је испред кафе бара окривљени био сам. Већина сведока мењала је своје исказе, што се може разумети једино постојањем ранијег притиска који је могао бити само од стране АГ и његових пријатеља, а можда и од стране породице оштећеног. Окривљени је био у бекству и није могао вршити притисак. Приметна је и разлика у исказима сведока који иду у прилог одбрани која је такође разумљива, јер не постоји могућност да неколико лица опише догађај који су видели на потпуно идентичан начин, због много разлога, неки од њих су различит положај у односу на догађај, интензитет страха који су том приликом доживели, раније искуство, специфичност сваког појединца. Јасно је да искази могу бити потпуно идентични само ако су претходно усаглашени, што суд најчешће примети, па се таквим исказима и не поклања вера. Сматра да јасно произилази да је од стране оштећеног АГ и друге двојице лица према окривљеном конкретном приликом постојао истовремени противправни напад који је окривљени морао да одбије.

На основу исказа сведока може се утврдити да је оштећени за појасом имао пиштољ, да су са њим, а против окривљеном АА били још АГ за кога већина сведока тврди да је код себе имао ватрено оружје, пиштољ и још два лица АК и АЛ, да је окривљени АА био сам односно са АФ који је био повређен. Већина саслушаних сведока су изјавили да су оштећени АЦ, АГ, АК и АЛ покушали окривљеног да ставе у гепек, да су га ударали и вукли и да је њихов утисак да окривљени није имао могућности ни да побегне, ни да избегне сукоб и да би био убијен да није поступио како је поступио. Оптужени је

објаснио да због последица претходног рањавања није могао да трчи, а чак и да је покушао да побегне сигурно у томе не би успео. Поред тога чињеница да су све повреде на телу оштећеног груписане на доњем делу тела доказују да окривљени АА није имао намеру да убије оштећеног већ да од себе одбије напад, јер да је окривљени хтео да убије оштећеног пуцао би у груди или у главу, што је могао, јер су се налазили у непосредној близини како су изјавили сви сведоци, очевици. Чињеница да је АГ касније убијен, његова тада неспорна репутација насилника, али и слична репутација осталих лица која су била на страни оштећеног који су заједно са њим напали окривљеног, јасно указују да је напад био такав да би том приликом од стране оштећеног, АГ и других окривљени био сигурно убијен да није поступао како је био принуђен да поступа. Одбрана је сигурна да би окривљени био убијен и да касније није успео да побегне у иностранство, о чему сведоче и каснији догађаји када је аутомобил његовог оца „дигнут у ваздух“ али и због претњи које су касније уследиле њему и његовој породици.

Одбрана сматра да је реч о одбрани окривљеном АА која је неопходно потребна за одбијање напада и да је сразмерна нападу имајући у виду континуитет напада и интензитет напада и одбране и могућности које је окривљени имао да одбије напад, па предлаже да суд донесе пресуду којом ће окривљеног ослободити оптужбе јер дело за које је оптужен по закону није кривично дело.

Указује и на одредбу чл.19 ст.2 КЗ која предвиђа ублажавање казне због прекорачења границе нужне одбране услед јаке раздражености или препаста у ком случају може бити и ослобођен казне. Код окривљеног је установљен емоционално нестабилни поремећај личности-гранични тип, што значи да је између осталог код особа са таквим стањем тест реалности очуван у већини случајева али ако наступи психотична декомпензација онда је тест реалности поремећен неколико дана или сати, ретко дуже. Уколико је особа са таквим типом поремећаја личности, нападнута или вређана она се налази у стању повишене емоционалне напетости као резултат осећања неправде. Напетост расте и може доћи до наглог емоционалног пражњења јер ове особе због импулсивности не могу да се контролишу, не размишљају о последицама. Емоционална раздражљивост је стање када особа не може да задржи или одложи своје емоционално реаговање. Како је неспорно код окривљеног утврђено постојање стања емоционално нестабилни поремећај личности-црте асоцијалног поремећаја личности, такви поремећаји личности имају утицаја на психичке функције, вољу, нагоне, емоције, које су код особа са оваквим поремећајем у структури личности битно поремећене и последично се испољавају у понашању и реаговању. Карактеристике тих поремећаја личности су: импулсивност, губитак вољне контроле понашања, патолошки афекат, низак фрустрациони праг, дисконтрола понашања, мрзовољност, раздражљивост, вишеструко поновљено неприлагођено и штетно понашање, честа појава љутње, гнева, беса, агесије, деструктивне акције и понашања, неспособност самоконтроле, резигнираност, незадовољност, претерана осетљивост на одбацивање и осуду средине, снажан доживљај преварености, понижености, увређености или омаловажавања.

Окривљени АА је личност са таквим карактеристикама и он је у акутној, стресној, опасној и животну угрожавајућој ситуацији испољио тренутно, агресивно и опасно понашање усмерено према оштећеном од кога је он као угрожена личност препознао опасност за свој физички и психички интегритет. Окривљени АА је у сложеној ситуацији коју је препознао као животну угроженост или непосредну опасност по телесни и физички интегритет услед чега је дошло до нарушавања његових личних капацитета за превладавање стресног догађаја и очигледно је дошло до психичке

дестабилизације у смислу интензивног страха и губитка вољне контроле понашања а последично до испољавања агресивног и деструктивног понашања у циљу заштите свог физичког и психичког интегритета. Ако суд буде сматрао да је окривљени АА прекорачио границе нужне одбране до тога је дошло услед јаке раздражености или препаста изазване нападом и чињенице да је био у стању повишене емоционалне напетости, због напада на њега и вређања, па су његове реакције због чињенице да је особа са емоционално нестабилним поремећајем личности-гранични тип, биле такве да је евентуално дошло до прекорачења граница нужне одбране и због тога предлаже да суд уколико не донесе ослобађајућу пресуду бар окривљеном АА ослободи од казне или да му казну ублажи испод законског минимума.

Указује и на чињеницу да је окривљени претходно био тешко рањен, да је био животно угрожен и да је то ситуација која је утицала на његове касније реакције у стању поновне животне угрожености каква је била у време извршења дела. Због тога предлаже да суд окривљеног, ако не примени институт нужне одбране или прекорачења нужне одбране, осуди за блаже кривично дело убиство на мах из чл.115 КЗ којим је предвиђено да ко другог лиши живота на мах, доведен без своје кривице у јаку раздраженост нападом, злостављањем или тешким вређањем од стране убијеног казниће се затвором од 1 до 8 година.

Ранијом пресудом приликом одлучивања о врсти и висини санкције уз примену одредбе чл.54 КЗ, окривљени је осуђен на казну затвора од 7 година у уверењу да ће ова казна убедљиво утицати да се он убудуће уздржи од оваквих и сличних дела и да ће се таквом казном остварити сврха кажњавања са аспекта специјалне и генералне превенције. Након више година јасно је да окривљени АА није урадио ништа слично. Сам се пријавио иако на то није био принуђен, имао је политички азил у Републици Италији, данас је то сасвим други човек у односу на време извршења дела, па је упитна специјална превенција након толико времена. У нашем правосудном систему постоји „бар начелна жеља“ да се изврши хуманизација и да се да предност ресоцијализацији у односу на ретрибуцију, а упитна је и генерална превенција јер каква ће се порука послати ако би суд окривљеном АА оставио исту казну. Убедио би све оне који не морају бити изложени нашем правосудном систему, као што то окривљени АА није морао бити, да не долазе. Окривљени АА се сам јавио да издржава казну затвора у КПЗ „Забела“ тако што је претходно обавестио надлежне органе и гранични прелаз „Ватин“ и 13.02.2020.г. је дошао на територију Републике Србије у намери да се јави на издржавање раније изречене казне. Република Србија је претходно ради извршења изречене казне затвора упутила молбе Републици Француској 17.09.2019.г. и Републици Немачкој 27.08.2018.г. у којима је оптужени био у екстрадиционом притвору, али су обе државе, као и претходно Италија одбиле његово изручење. Није спорна чињеница да је окривљени у Италији имао статус политичке избеглице и да је због та држава одбила његово изручење. Како је захтев за изручење одбијен окривљени је несметано могао да настави да борави у тим државама али се он самовољно јавио на издржавање казне, да би у поновљеном поступку имао могућност да изнесе своју одбрану пред судом где би могао да има право на правично суђење.

Због свега наведеног предлаже да суд донесе пресуду којом се окривљени АА ослобађа од оптужбе јер дело за које је оптужен по закону није кривично дело јер је извршено у нужној одбрани.

08.02.2022.г.

Додао је: као бранилац оптуженог АА опонира оптужби чињенично и правно. Поновио је у целости раније изнету завршну реч и став одбране оптуженог АА у вези нужне одбране и прекорачења нужне одбране.

Сматра да из свега наведеног произилази да је оптужени АА дело извршио у нужној одбрани, па није извршио кривично дело убиство из чл.113 КЗ. Предлаже да суд донесе пресуду којом се ставља ван снаге ранија пресуда Вишег суда у Панчеву 1К 3/10 од 15.03.2010.г. и да донесе пресуду којом се оптужени АА ослобађа оптужбе јер дело за које је оптужен по закону није кривично дело јер је извршио у нужној одбрани. Поновио је и предлог одбране да уколико суд не утврди да је оптужени поступао у нужној одбрани, узме у обзир институт прекорачења нужне одбране и примени одредбу чл.19 ст.2 КЗ.

Стручни саветник окривљеног примаријус др Миливој Панић је компромитовао став СЗБ у погледу урачунљивости оптуженог. Издваја околност да је представник вештака СЗБ др Марија Панић упорно одбијала да објасни зашто је, уколико у тренутку када је почео да пуца у оштећеног, оптужени АА у оштећеног испалио 13 метака, зашто се није зауставио после неколико испалених метака ако је његово раније понашање било усмерено на избегавање сукоба и покушаје да направи најмању могућу штету. Вештак је ово питање оставила суду на оцену дајући себи за право да одређене поступке оптуженог цени, а одређене кључне поступке оставља суду на оцену. Објашњење др Марије Панић да чињеница да је оптужени одмах напустио лице места, доказује да он није био у стању афекта јаког интензитета, а да не може да се изјасни после колико времена је оптужени напустио лице места, за суд би морало бити довољно да донесе закључак да не може поклонити веру Комисији вештака СЗБ у погледу њиховог мишљења о урачунљивости оптуженог. Оптужени је изјавио да се дела догађаја не сећа, да има амнезију, а управо је представник СЗБ изјавила да се врло често дешава да се лицу које је у стању афекта јаког интензитета не сећа догађаја и да код њих настаје амнезија.

Сматра да суд треба да прихвати мишљење стручног саветника примаријуса др Миливоја Панић датог на записнику о главном претресу од 31.01.2022.г. да је оптужени АА у тренутку извршења дела био битно смањене урачунљивости односно да је његова способност да схвати значај свог дела била смањена, а способност да управља поступцима била битно смањена, па да је он у тренутку извршења кривичног дела био битно смањене урачунљивости.

Указује на став представника Комисије вештака СЗБ др Марије Панић са записника од 31.01.2022.г. да „није спорна чињеница да се испитаник налазио у ситуацији коју је доживљавао као угроженост по себе и да је на самом почетку догађаја покушао да та ситуација буде што мање лоша, покушавајући на неки начин да уразуми друге актере, међутим у једном моменту преузима радње које су у складу са тим да просто покушава да избегне сценарио најгори за себе. Из овога се закључује да представник вештака СЗБ др Марија Панић такође има став да је оптужени разумео да је животно угрожен и да је пре него што је почео да пуца покушао да избегне сукоб и уразуми друге актере догађаја.

Поновним испитивањем вештака др Љубише Божић 22.11.2021.г. отклоњене су нејасноће, па се вештак недвосмислено изјаснио да је покојни АЦ са било којом

повредом и са више њих заједно могао да настави да се креће према оптуженом и да је могао направити минимално неколико корака што потврђује одбрану АА. Изјашњавање вештака др Љубише Божић је још један доказ у прилог ставу да суд не би требао да поклони веру сведоцима АГ, АК и АЛ који су се изјаснили да је АА пуцао у груди оштећеног.

Указује на изјаву сведока АГ од 15.09.1997.г. који је навео да је видео покојног АЦ а и АА, да је у једном тренутку АС повукао АА за јакну „као да хоће да га убаца у ауто“. Сведочио је да је први отрчао до полиције која се налази на око 200 метара, а потом се вратио и покушао да помогне оштећеном, масирао му груди, а овај давао знаке живота и да је за 5 минута стигла полиција и Хитна помоћ. Таква изјава показује да је АА говорио истину, да је био нападнут, да је оштећеном АБ пиштољ могао да узме и сведок АГ јер је имао довољно времена. Сведоцима АГ, АК и АЛ не треба веровати, јер као учесници у догађају, да би заштитили себе од кривичне одговорности „нормално је да нису говорили истину“, посебно приликом првог испитивања.

У реплици на завршну реч заменика ВЈТ додао је: што се тиче стручног саветника кога је изабрала одбрана у питању је еминентни стручњак, примаријус, начелник одељења психијатрије ВМА, високи војни официр, човек од угледа и кредибилитета који апсолутно нема никакав интерес да после толико година рада урушава свој углед да би суду дао мишљење које би користило окривљеном у његовој одбрани. Сматра да је на главном претресу од 31.01.2022.г. компромитован став СЗБ у делу способности оптуженог да схвати дело и могућности да управља поступцима и да треба прихватити мишљење стручног саветника да је урачунљивост оптуженог била битно смањена.

Бранилац окривљеног адвокат Владимир Ђукановић у завршној речи је навео: да се у свему придружује завршној речи браниоца адвоката Едвина Прелић. Према фази кривичног поступка у којој је ангажован за браниоца, подсећа на речи адвоката Вељка Губерине „да и у највећем злочинцу можете да нађете човека“ и у том смислу апелује на суд да има у виду чињеницу да су животне околности у време догађаја биле такве да се радило о тзв. „жестоким момцима“, да је то време носило своје обележје, да су у том тренутку и касније породице покојног оштећеног, а кроз 23 године и породице оптуженог претрпеле велике губитке. Да суд има у виду да је оптужени АА за све те године сигурно прошао „голготу“, што је за њега била и неизречена казна, јер у таквим околностима није ни на сахрану своје мајке могао да дође. Оптужени није желео извршење кривичног дела, а одбрана сматра да кривично дело није извршио јер је поступао у нужној одбрани. Да је временска удаљеност у односу на извршења дела толика да се мора имати у виду приликом изрицања евентуалне санкције која у сваком случају не може да буде само одмазда већ има за смисао ресоцијализацију. Кад се има у виду да је АА уназад 23 године „практично кажњен“, предлаже првенствено да оптужени буде ослобођен од оптужбе, а у супротном да суд у погледу казне има у виду протекло време „све околности времена“ у којем се догађај одиграо и време које је до повратка у земљу живео оптужени АА.

Оптужени АА

26.04.2021.г.

У завршној речи је навео: да се у свему придружује завршној речи свог браниоца и да жели да изнесе и „своју“ завршну реч. Жели да објасни да се у иностранству водио као

„АА“ и када је добио политички азил у Италији, да је добио и ново име, нови матични број и нову годину рођења. На основу тог документа добио је и Бугарски пасош који му је касније и поништен, па када је рекао да он није бугарски држављанин, рекао је истину. Није истина да је осуђиван у иностранству, осим за обичне и безазлене туче и саобраћајне преступе. У иностранству је 23 године живео у страху за свој и живот своје породице. Три пута је био хапшен због овог поступка и у Италији провео 13 месеци, у Француској 7 месеци и у Немачкој 6 месеци екстрадиционог притвора. Живот му није био лак. Зна да није имао избора и да није крив. Лишио је човека живота и не може се замислити како је живети са тим. Какву год одлуку суд донео он је већ кажњен јер живи 24 године са теретом да је одузео људски живот. Милион пута је размишљао да ли је могао другачије, али није могао. Љут је на покојног АЦ јер иако му је живот угасио, АЦ е његов живот уништио. Дошао је да оконча ову агонију. Нема потерницу у иностранству. Поред политичког азила који има у Италији, добровољно се јавио, ушао у Србију регуларно, дошао на гранични прелаз Ватин 13.02.2020.г. тако што је претходно адвокат њега најавио и да је имао потерницу Румунија га не би пустила. Дошао је јер је уморан од оваквог живота, мајка му је умрла и није јој ни на сахрану дошао. Отац је стар и болестан и сваки пут плаче када му дође у посету. Са другим сином отац не говори, нити он говори са братом јер је повредио родитеље. Годинама је тако. Дошао је да буде са оцем за кога је везан. Веровао је да је Србија данас другачија и јесте, иако је очекивао да ће му притвор бити укинут јер се предао али се и поред тога није покајао што је дошао. Види да је овде све много боље. Да је тада остао убили би га АГ и његови људи, сви то знају. Није имао избора, није дошао у башту кафеа да би се са неким обрачунавао. И дан данас се пита због чега су два дана за редом долазили у локал да га траже, који је био разлог. Да је очекивао да ће га напасти сигурно не би дошао са другом који је био тешко повређен и у гипсу, тамо где га чекају четири наоружана човека. Није могао да предвиди шта ће се десити, није имао избора, нису му дали избора. Уништили су му живот. Бранио се. Зна да је много теже АЦ ој породици него њему. Његов живот је уништен, али је АЦ иштен живота, а он то није желео. То није хтео. Кад помисли на тај тренутак дође му да „искочи из своје рођене коже“. Жао му је АЦ жао му је његове породице, жао му је и своје породице, оца, и њима је живот уништен. Зна да није лако да буде ослобођен, да је лакше да буде осуђен и свима је то лакше зато што ако буде осуђен „не морате се ником правдати“, али ако буде ослобођен „сви ће вас оптуживати да сте ослободили убицу“. Он није убица јер се бранио и борио за свој живот и зато моли за правду. У међувремену добио је троје деце, сина од 23 године и две ћерке од 13 и 10 година и то је био највећи разлог зашто се није вратио свих ових 23 године. Жена не жели да их доведе у притвор и он то разуме али без њих не може да дише колико их дуго није видео. Моли да се поштено цене сви докази и ако то буде урађено он је слободан човек. Срећа му не може бити донета јер је морао да прође кроз све ово али ће добити правду и олакшање.

08.02.2022.г.

Додао је: да је у потпуности сагласан са завршном речи својих бранилаца и додаје да је у претходној пресуди написано да није показао кајање и да жали себе и своју породицу, па моли да га суд разуме да није желео да се нађе у таквој ситуацији, није планирао да се деси оно што се десило и ни на који начин није ни једном својом радњом допринео да до тога дође, а да је нормално да жали и себе и своју породицу јер 23 године живи са чињеницом да је неком одузео живот. Жао му је тог човека, саосећа са породицом покојног, жао му је његове породице и није желео да му одузме живот. Није желео да буде у ситуацији у којој се нашао, али он не може да врти време. Много пута је

размишљао да ли је могао у тој ситуацији да поступи другачије и верујте да није, рекао је већ да се многих ствари и не сећа због шока и свега што му се десило. Нападнут је, доведен у ситуацију да се брани и није имао другог избора и зато моли да се то цени јер да је другачије поступио сигуран је да не би био данас овде, међу живима. Мајка му је умрла, није је видео. Отац му је тешко болестан и питање је да ли ће га икад видети. Знате колико дуго је у затвору, а опет није урадио ништа ни што је хтео, ни желео и није му дато право избора јер да је могао да бира будите сигурно да то не би урадио. Зна да је тешко да му се верује, али моли да му се поклони вера и поред свега што му се десило он још увек није изгубио веру у суд. Дошао је да би се одбранио. Није морао да дође, нико га није јурио. Моли да се то цени. Дошао је зато што је веровао да је „ово земља другачија од оне из које је отишао, да суд суди по закону и да онај који се брани има право да се брани.“ Данас се њему суди, а другог на жалост не можемо да вратимо, а све би дао да може, „а данас ви одлучујете о мом животу“. Мисли да је довољно кажњен за нешто што није скривио и верујте да није крив. његов живот не можете да вратите, али зато мој можете да уништите и можете да ме оставите без шансе да последње дане живота оца проведе одвојено од њега. Мисли да то није фер и да то није правда, зато данас пре свега моли за правду.

Сведоци

1.АЕ -оштећена, мајка (30.09.1928.-10.12.1997.г.)

15.09.1997.г.

У истрази,

на записнику о саслушању сведока Ки 88/97 навела је: да о догађају у којем је убијен њен покојни син АЦ не може ништа да каже сем да је те вечери отишао у град око 19,30 часова, рекао јој да затвори његовог пса и добро га нахрани. Да је старији син ББ јако туговао због смрти свог брата АЦ говорећи да не може да га преболи и након месец дана ББ је себи одузео живот тако што се обесио. Придружује се кривичном гоњењу.

2.АБ -оштећени-брат

15.09.1997.г.

У истрази,

на записнику о саслушању сведока Ки 88/97 навео је: о догађају не може ништа да каже јер нема непосредних сазнања. Покојни рођени брат АЦ није се жалио раније на окривљеног, нити да му неко прети. О догађају му ништа није говорио ни старији брат покојни ББ. Покојни брат АЦ није био запослен, живео је са оцем и мајком, а дружио се са онима који су били и те вечери присутни, АГ, извесним „Дралетом“ и „Илкетом“. О овом догађају му је касније причао „неки АФ“ (сведок АФ) из Алибунара и рекао му да је заједно са АА сувласник кафића „ „ у Вршцу, да је претходне вечери АГ направио цех у том „ „ око 100 немачких марака за неких 18 флаша пива и да је у кафићу „ „ дошло до кавге између АА и покојног АЦ због тих 100 немачких марака, у смислу ко ће да плати. Да АГ није реаговао на ту кавгу иако је направио тај цех, а АФ је смиривао ситуацију, позвао их да оду до кафића „ „, да ће он да их части и да тих 100 немачких марака практично оду на његов рачун. Да су се сви договорили да оду до Влајковца у ресторан „ „ на пиће јер покојни АЦ

АГ нису хтели да иду у кафић „ „. Кад су излазили из кафића „ „ овај АА, само је извадио пиштољ и упуцао брата АЦ Такву исту причу чуо је и касније, кад је отишао у кафић, од власника кафића „ „. Покојни АЦ ије имао, нити је било кад носио пиштољ. Чуо је да „овај АГ “ има и да носи пиштољ. У тој причи коју му је АФ испричао, ни једног тренутка му није рекао да су покојни АЦ АГ вређали и угрожавали АА. Такође му је АФ рекао да покојни АЦ пре тога уопште није познавао АА. АФ му се иначе жалио да је добијао претећа анонимна писма односно позиве да ће га убити и наћи га у мишијој рупи и то три-четири дана након догађаја. Пошто је управо АФ тражио да се нађу, да то исприча, па су се нашли у Вршцу испред Агенције АТ. Том разговору су присуствовали БЦ и БД из Банатског Карловца.

01.02.2005.г.

На главном претресу.

на записнику К 25/04 поновио је до тада дату изјаву и поставио имовинскоправни захтев за накнаду штете у неодређеном износу. Придружио се кривичном гоњењу.

20.09.2007.г.,

29.04.2008.г.,

21.05.2009.г.,

05.02.2010.г.

на записнику К 77/07 поновио је до тада дату изјаву.

11.09.2020.г.

На записнику 2К 27/20 додао је да је у овом кривичном поступку почев од истраге до данас више пута испитиван, код истражног судије на записнику Ки.88/97 од 15.09.1997.г., на каснијем суђењу, главним претресима 01.02.2005.г. 20.09.2007.г., 29.04.2008.г., 21.05.2009.г. и 05.02.2010.г.

Што се тиче догађаја, када је његов брата смртно страдао 28.07.1997.г. не може ништа да каже, јер није очевидац догађаја. Те вечери је био у Карловцу. Зна оно што су му други говорили пошто му је брат убијен, да никакве свађе није било, да његов брат није крив. Не може да се помири са тим да је наводно у његовог брата пуцано у самоодбрани „то у моју главу не иде“. Добровољно је 1999. године отишао у рат, па макар наспрам њега био и „Шиптар“, не може да схвати да неко може да испали толико метака у нечију главу. Не сећа се о чему је све говорио када је раније испитиван пред судом али „генерално“ може да понови да остаје код тога што је тада рекао. Његов брат АЦ је убијен 28.07.1997.г. После њега су му умри брат ББ који се обесио, отац па онда мајка. Сви један за другим до краја те 1997. године, 28.07.1997.г. АЦ 27.08.1997.г. ББ, 23.11.1997.г. отац БЕ и 10.12.1997.г. мајка АЕ, „умрла је цела кућа“

У вези имовинскоправног захтева хоће да каже „да то за сада остане по страни“ јер то не може да се плати, не постоје те паре које то могу да плате.

Брат АЦ је имао своје другаре из Банатског Карловца и са њима је највише времена проводио, али ето те ноћи је наишао тај АГ „покупио га...и ето шта се десило“. Покојни брат ББ одузео је себи живот 29 дана након што је АЦ бијен. Зато није тачно да је покојни ББ претио оцу оптуженог АД нити учествовао у догађају подметања бомбе што је десило месеце-месец ипо дана након догађаја. Покојни брат ББ и он су

били у полицији на детектору лажи поводом тог догађај, па је за претње сазнао у полицији, али са тим он нема никакве везе и тврди да и његов брат ББ са тим није имао никакве везе.

22.11.2021.г.

На главном претресу остао је код својих изјава.

Оштећени АБ се у завршној речи у свему придружио завршној речи заменика ВЈТ.

3. АФ

05.11.1997.г.

У истрази.

на записнику о саслушању сведока Ки 88/97 навео је: оптуженог АА упознао је у априлу-мају 1997.г. у кафићу „ „ у Панчеву преко неког БФ из Алибунара. У јулу 1997.г. он је са БФ од АТ изнајмио кафић „ „ и практично уложио свој новац у закуп 20.000 ДМ и свој ауто, с тим да је касније због сметњи да БФ буде у „компанији“ укључио се АА око 20.07.1997.г. У периоду од 06.-18.07.1997.г. због саобраћајне незгоде је лежао у болници. АЦ познавао је од раније из Банатског Карловца, дружили су се, он је био „напрасит момак“, волео да се „качи“ са другима, добро га је познавао, према некима „био је провокативан“. Сигурно зна да је у кафић „ „ долазио АГ у два наврата, једном са девојком а други пут са АЦ када је тражио БФ због неког друга од 3.000 ДМ па се БФ сакрио у неку собу. Једном приликом АГ и АЦ су остали у кафићу дужни за пиће око 300,00 динара што је по њему безначајан новац, цех је направљен кад је изашао из болнице и за тај неплаћени цех знао је и АА. Лично није придавао значај дугу.

Те вечери са АА је око 18,00 часова дошао са новим конобаром БГ у кафић „ „ да се изврши попис и да овај човек почне да ради и ту су се задржали до 23,00 часа. Сели су у ауто АА „Опел Калибру“ тамно-плаве боје и кренули да се возе кроз Вршац. У возњи неко им је аблендовао, стали су и видели да је то био АГ у свом ауту „Ауди 100“ сиве боје, а у ауту су седели мушкарац и жена и још двојица мушкараца. Са АГ су се договорили да ће они да превезу до куће тог мушкараца и жену па да се нађу у кафићу „ „. Међутим, у међувремену су он и АА отишли у кафић „ „, паркирали ауто, изашли и у међувремену се вратио АГ својим аутом и паркирао се поред њиховог на размаку од око 2 метра, с тим што су предњи делови аута „гледали“ према башти. Са АГ су изашли из кола АЦ и још двојица непознатих момака. Сви су сели за један сто у првом реду поред пута односно ограде баште. Поручили су пиће, мисли да је АЦ пио пиво и седео је поред АА. Он је седео преко пута њих, поред њега један од непознатих момака, а са друге стране АГ и други непознати момак. Са АГ је разговарао око куповине аута што су се раније договорили па је сутрдан требао да потпише уговор. Повремено је чуо да окривљени АА и оштећени АЦ разговарају око неког дуга од 300,00 динара, да је АА рекао АЦ да би он и АГ требали тај дуг да регулишу, да то не може тако, а АЦ му је опет доста цинично и са иронијом одговорио „добро, добро, то ће се платити“, што је могло да се протумачи као да нема намеру да му плати. Чуо је да је АЦ рекао нешто АА у смислу да они могу и на други начин да се обрачунају, мислећи по њему на физички обрачун. У једном тренутку су се он и АГ укључили у тај разговор тако што их смиривали говорећи да је дуг безначајан да би се

око тога расправљали, а и разговор није био нешто посебно „оштар“, нити посебно „гласан“, да би говорило да ће касније до нечега да дође, јер су њих двојица практично послушали њега и АГ и престали да се расправљају. По његовом мишљењу АА није одавао утисак да је због тог разговора био уплашен. Споља је деловао мирно и сталожено.

После 15 минута АГ их је позвао да оду сви у Влајковац на музику. Он је први то одбио јер му није било добро, био је у гипсу, али када је АА рекао да иду пристао је, па су у једном тренутку сви устали од стола и кренули према излазу из баште. Колико зна он је први стигао до кола АА, сео на седиште сувозача. Видео је да АГ стоји између два аута близу ограде баште и чуо је неку галаму иза кола, како АЦ виче „хајде шта хоћеш“, „хајде једном да се решимо“, „хајде пуцај пичко“, „пуцај јајаро“, а потом је чуо како АА одговара „шта мислиш да нећу“, а затим како АЦ виче „ајде, ајде“ и након тога је зачуо одмах 3-4 пуцња, један за другим, па је настала кратка пауза након чега је чуо још доста пуцњева, можда још 8-9, све је од почетка галаме до задњег пуцња трајало 3-4 минута. Практично није могао да види како је дошло до пуцања и у ком положају су били АА и покојни АЦ, јер је на горњем делу тела имао гипс па није могао да се окрене и због задњих седишта у „Опелу“. Место где се догодило је осветљено светлећом рекламом.

Пре догађаја није видео ни код АА ни код АЦа да неко од њих има пиштољ. Затим је видео да након задњег пуцња АГ и два непозната мушкарца беже, а АА улази у кола, седа на место за возача. Питао га је шта је то било и видео да у десној руци држи пиштољ. Био је узнемирен, упалио је ауто, кренуо је, па га је питао „шта је то било, шта је то урадио“ а он му је одговорио „па јеби га морао сам“. Стао је код Зелене пијаце у Вршцу, отворио врата са сувозачеве стране и рекао „ајде бежи“ и не зна где је АА отишао.

Не зна шта се стварно дешавало иза аута али лично мисли да дуг о којем је говорио није разлог да АА уради то што је урадио. Лично мисли да је у питању неки престиж јер и АА и АЦ су били „неко име у граду“, па је могуће да је практично та сујета, због тог „имена“ довела до тога да АА уради то што је урадио. Касније му је АГ испричао да је видео да је ту код аута пре пуцања АЦ некако пригрлио АА, да се овај отргао и у једном тренутку извадио пиштољ и пуцао. АГ му је рекао да то није ни морао да уради. Могуће је још и да је АА био „да тако каже“ љут на АЦ што су он и АГ „јурили“ његовог друга АР, са којим је АА био добар друг јер су заједно продавали аутомобиле. Могуће је, али то не тврди да се БФ жалио АА у вези поступања АГ и АЦ према њему. Сигурно зна да је БФ говорио АА да га АЦ и АГ јуре због дуга.

01.02.2005.г.

На главном претресу,

на записнику К 25/04 додао је: у време када је дао исказ код истражног судије на њега је вршен притисак од стране АГ, да ће бити убијен ако исприча шта се догодило, а претње су му биле упућене и телефоном, у два три наврата, па је АГ тражио да не говори о једном моменту и да изостави да је АГ имао оружје које је после дао АЦу кад се десило убиство.

АГ није „пуно“ познавао. Код њега је дошао јер је хтео да купи половни аутомобил-спортски и у вези тих кола је АГ најавио да ће доћи код њега у Вршац. Са АА се

дружио, били су у добрим односима. Упознали су се три месеца раније у вези дуга, па је дошло и до пријатељства и он је АА предложио да узму у закуп неки бар у Вршцу, што су и учинили. У међувремену је имао саобраћајку и лежао у болници, па је АА сам водио бар. Кад је изашао из болнице срео је АГ а који му је понудио ауто на продају.

Те вечери је АГ дошао у Вршац и буквално су се срели колима. У једним је био он са АА, а у другим АГ који је возио, а међу другима је био и данас саслушан сведок (АК) и покојни АЦ кога је познавао из виђења, јер живе у истом месту. Аблендовали су кад су се срели, па је АГ рекао да ће тај брачни пар да одвезе па ће се вратити у кафић „“ где њих двојица треба да га сачекају, па су он и АА отишли до тог кафића. АА је паркирао возило испред баште кафића предњим делом према кафићу, ушли су и сели, наручили пиће, није се радило о алкохолу обзиром да он не пије. За неких 15-20 минута стигао је АГ у друштву АЦ и АК и још једним човеком и сели су за њихов сто. Причао је са АГ ом у вези куповине возила па је АГ упућивао неке речи према АА и АЦу од прилике „види њих двојицу“. То је схватио као шалу, али није тако испало. Чак је АГ у једном тренутку рекао „шта мислиш ко је јачи од њих двојице“. У једном тренутку АА је споменуо дуговање од неких 300,00 динара. АА ником није претио већ је причао нормалним тоном и инсистирао да се тај дуг плати. АГ је буквално „потпаљивао“ ватру говорећи шта мисле ко је јачи да ли АА или АЦ. Лично је рекао АА да ће се средити ситуација да се мани тога, да се АГ шали, па је и рекао АГ да се мане тих тврдњи ко је јачи, да нису због тога дошли, већ због куповине кола, а АГ је рекао „добро, добро, завршићемо“. АГ је рекао да ће доћи код њега кући да доведе ауто.

Атмосфера је била врло напета. АГ је предложио да иду у Влајковац на музику. Био је у гипсу због саобраћајке, и није хтео да иде на пиће. У тој причи АГ је спомињао АР како му дугује паре, па га је тражио по бару, да је БФ био дужан и „Богу и Оцу“, наметнуо се да заједно држе бар „“ у Вршцу, преко пута бувље пијаце. Рекао је АА да и они иду за Влајковац, али је у ствари мислио да не крене са њима, већ да свако оде својим путем. То је рекао и АА али да остали не чују и то у тренутку док је АГ плаћао рачун. Он је изашао први из кафића, за њим АА а пар секунди иза њих АГ, АЦ, АК и још једно лице. Први је сео у кола АА на место сувозача. Лева рука му је била у гипсу и врат у гипсу и цео грудни кош. У једном тренутку АА је дошао иза њега, ухватио се за кваку возачевих врата да отвори ауто, а за њим су дошли АЦ и АГ. АЦ је пришао АА с леђа и ухватио га је као да га је „загрлио“ руком. Међутим, АА се истргао и повукао уназад према задњем крају возила и тада је почела вербална препирка између АА и АЦа. АЦ је рекао „ајде већ једном да решимо то, шта ти мислиш“ и почео да вређа АА, псовао га, а АА је говорио „мани, мани, пусти то, мани ме“. Видео је да је АГ почео да се хвата за струк и сви су знали да он има оружје. Кад је видео да су АА и АЦ почели препирку АГ је почео да се смеје и да прилази АЦу с леђа. Видео је да се закувало. Кад је АГ очешао АЦа он је одступио са леве стране и тада је чуо псовку „хајде пичко једна пуцај, мајку ти јебем“, па су се чула два-три пуцња. Можда је АА рекао „шта мислиш да нећу“, не сећа се, али је сигуран да се АЦ померао према АА на 1,2 или 3 корака. АЦ је и даље стајао и у једном тренутку завукао руку у џеп или за појас тренерке, па је приметио да је извукао пиштољ јер је видео дршку од пиштоља па је чуо да је неко викнуо „стани, стани“, али не зна ко. Кад је АЦ извадио пиштољ кренуо је напред према гепеку где се налази АА и поново су се чули пуцњи, људи су почели да беже из кафића. Након пар минута у ауто је ушао АА био је узрујан, као изгубљен. Ништа није прокоментарисао само је рекао „морао сам тако, нисам имао куд“.

АА је возио, па је зауставио у пијачној улици и рекао му „изађи, побили би нас“ и наставио колима према пумпи. Не зна да ли је АА имао пиштољ. Сигуран је 99% да је те вечери АГ предао свој пиштољ АЦ, мада тај тренутак није видео зато што је АЦ био уз кола АА, а АГ је долазио са АЦеве десне стране па тај тренутак није могао да види од тела. АЦ је стајао са стране али у видокругу, с тим што није видео шта све ради рукама. Није видео да АЦ ставља неко оружје код појаса, али је видео што је и описао, кад тај пиштољ вади. Претпоставља да је АА на нешто упозоравао и само је запамтио речи АА „мани, пусти, идемо“. Процењује да је АГ дао оружје јер је АЦ потицао из скромне породице и финансијски није могао да купи оружје, за разлику од АГ а. Не зна на шта се односе речи АА, јер је можда видео да је АГ дао оружје АЦу, а можда и није. Да је АА имао пиштољ то би се видело јер је на себи имао мајицу јер би се пиштољ оцртао и то би он могао да види. Лично има пиштољ и дозволу, али те вечери није носио са собом оружје. Његово оружје је вештачено и добио је позив од полиције да „подигне“ пиштољ, али више није ишао по њега.

Његова мајка је поводом овог догађаја доживела „нервни слом“ јер јој је у СУП речено да је пуцано из пиштоља 9 мм. Памти да је било 2-3 пуцња, а могуће је као што је рекао, да је било још 8-9. Кад је испитиван у истрази све је било „свеже“, а имао је притисак од стране АГ а. Касније је чуо да је АГ имао посла са кокаином, као и намеру да му да ауто и ували га у дугове, да би му одузео бар, а да је АА препрека да се то оствари. После ових догађаја напустио је Алибунар, преселио се у Бачку и треба да дипломира. Због АГ је изгубио 10.000 немачких марака и сматра да су АА покојни АЦ и он „жртве“ неких људи. Наиме, извесном БХу био је дужан 5.000 ДМ који дуг је не зна на који начин нарастао на 25.000 ДМ. Иако нема везе са овим догађајем жели да каже да се АГ бавио системом уцене, утеривао дугове, бавио се рекетирањем. Код њега су иначе дошла двојица у панцир кошуљама, нису били радници полиције већ у цивилном оделу. Видели су их и мајка и комшија, нису се ни представили већ су тражили да мајка отвори врата и саопштили јој да њега траже. Након њих су дошли радници СУП Алибунар који су се представили, звонили, па им је мајка отворила, јер их је препознала с обзиром да отац ради у СУП. Полиција је рекла да треба нешто да преконтролише, па су све што је имао од оружја однели, а тим лицима у панцир кошуљама мајка није отворила. Она је била у могућности да препозна панцире јер јој је супруг полицајац. Жели да каже „у ситуацији да је АГ жив не би могле овакве изјаве да се дају“.

30.09.2008.г.

На записнику 1К 77/07 додао је: аутомобили којима су дошли АА и АГ били су паркирани према кафићу „“, предња страна возила је била према локалу, а задња према коловозу. Ту је било 4-5-6 возила, башта је била пуна, пуно људи, летње време. Није видео да је гепек на аутомобилу АГ а био отворен.

25.11.2020.г.

На записнику 2К 27/20 навео је: после ове временске дистанце може да каже да му се урезало у памћење „радило се о двоје младих људи, о страдању, а шта је до тога довело не зна, претпоставља да су то били нерасчишћени односи од раније...јер што би се иначе то десило“.

У време догађаја је био повређен, имао је прелом кључне лопатице и шест ребара. Био је у аутомобилу АА на месту сувозача, била су отворена или врата или прозор. Према АЦ је био окренут више леђима. Раме му је било фиксирано и део руке и вероватно је седео на седишту сувозача да избегне бол. Не може да објасни како је видео да је АЦ имао пиштољ. Кад је АЦ пао на земљу остао је у ауто. Не зна шта се десило са пиштољем за који је сведочио да га је имао АЦ. Све је био шок. Можда је тело АЦа видео када су напуштали лице места. У то време је био студент медицине али није изашао да помогне, био је у шоку, повређен, седео је у ауто, ушао је АА у ауто и напустили су лице места. За њега је то био шок јер познаје АА и није веровао да ће он нешто тако да уради да било коме науди, познаје га као мирног човека. Очеви су им радили у полицији и са АА никад није имао проблема у животу. Није имао проблеме ни са покојним АЦ ем и њега је познавао из неке приче или кафића. Пошто је сведочио у истрази 05.11.1997.г. „да пре догађаја није видео ни код АА ни код АЦа пиштољ“, а када је сведочио на главном претресу 01.02.2005.г. „да кад је чуо тих пар пуцња АЦ је и даље стајао и у једном тренутку завукао руку у џеп или за појас тренерке и да је тада приметио да је извукао пиштољ јер је видео дршку пиштоља...да је АЦ извадивши пиштољ кренуо поново напред, према гепеку где се налазио АА, понавља да остаје код своје изјаве од 01.02.2005.г.

Вероватно је да се са братом покојног АЦ са АБ сусрео 7-10 дана после АЦ ог страдања, али се не сећа шта му је тада рекао. Зна да се АЦ дружио са извесним ликом из Банатског Новог Села, са АГ ом, а тај човек је свашта радио, то се знало. Не сећа се да је рекао да је АЦ бијен због неког дуга (око 100 марака за пиће у „ „ који је држао ортачки са АА). Сада може да каже да неки мали дуг није био разлог да се нешто тако деси, а потврђује да је са АА држао тај локал.

Пошто је једну изјаву дао 1997.г. три месеца после догађаја, а 2005.г. другу изјаву везано за пиштољ, исказ је променио зато што се 1997.г. бојао, имао је више пута претње, није се сам ни кретао, бојао се браће покојног АЦ јер су му поручили из Банатског Карловца да ће га ликвидирати. Претио му је и покојни АГ, претио му је да ће га ликвидирати. Врло брзо после догађаја напустио је Алибунар и посветио се нечем другом „нормалним токовима у животу“. Жао му је што се ово догодило, да је један живот угашен, али му је жао и АА зато што је и његов живот пропадао, а данас мисли да су обојица жртве неких других људи који су се са њима „играли“.

4.АГ (13.01.1958.- 09.05.2002.г.)

15.09.1997.г.

У истрази,

на записнику о саслушању сведока Ки 88/97 навео је: својим аутомобилом марке „Ауди“ између 21-22,00 часа кренуо је за Вршац са својим сестрићем АЛ и АК, а у Банатском Карловцу су „покупили“ АЦ. Ишли су за Вршац јер је АЛ хтео да части вечером и пићем за рођендан. У Вршцу су прво били у ресторану „ „ где је покојни АЦ попио једно пиво, а њих двојица литар вина и минералне воде. Ту су се задржали око сат времена и одатле отишли у други кафић на пиће и кафу где су се задржали 20-30 минута и одатле кренули у центар Вршца. Пошто су успут срели АКовог пријатеља и његову супругу примили су их у ауто, па отишли на пиће и потом кренули да их одвезу кући. Док их је возио кући срели су оптуженог АА званог „АА“ и АФ. „АА“ је возио свој аутомобил марке „Опел Калибра“. На кратко су се зауставили

и поздравили и договорили да се нађу у кафићу „ „. Тако су се њих четворица одvezли до кафића „ „ а у исто време су стигли АА и АФ па су сви сели заједно у башти кафића „ „. Било их је укупно шесторица. Са његове десне стране седео је пок. АЦ, поред њега АА а са супротне стране дијагонално АФ. Са АФом је разговарао о куповини аутомобила. У међувремену је дошло до „кошкања“ или „оштријег разговора“ између АА и АЦ. Не сећа се ко је први започео тако оштар разговор, углавном су се препирали око неких 100 немачких марака вредних 300,00 динара које је наводно од раније АЦ остао дужан у кафићу „ „. То њихово „кошкање“ је било толико „оштро“ да су се он и АФ умешали да их смире. Покојни АЦ е „провокативно“ обећавао АА да ће му вратити 100 ДМ једног дана, што је могло да се схвати да неће да му врати, а АА је рекао да није у питању новац, већ да је у питању „принцип“. Пошто се кошкање наставило рекао је да ће он дати 100 ДМ па пошто је и АФ рекао да ће он дати 100 ДМ некако су успели да их смире. Није чуо да је у разговору између АЦа и АА било претњи нити покушаја физичког обрачуна, па према њиховом понашању није могло да се претпостави да ће доћи до онога до чега је касније дошло.

Покојни АЦ је на себи имао обучену тренерку, а АА неку јакну. Није видео да ли АА има пиштољ. Покојни АЦ акође није имао код себе пиштољ, али га је раније носио. Зна то јер му је добар пријатељ. Кад су их смирили договорили су се да сви заједно оду у Влајковац на пиће и музику, па су око 24,00 часа сви заједно кренули из баште кафића „ „.

Његов аутомобил и аутомобил АА су били паркирани један до другог са размаком од два метра. У аутомобил АА прво је ушао АФ и сео на сувозачево седиште. У једном тренутку са удаљености на 2-3 метра видео је да између два аутомобила стоје покојни АЦ и АА и да у једном тренутку АЦ је повукао АА за јакну „као да хоће да га убаци у ауто“. Није чуо шта су један другом говорили, углавном видео је да је једног тренутка АА успео да се отргне од АЦа који га је повукао за јакну са обе руке и да је АА извукао из појаса пиштољ марке ЦЗ 9,9 мм и рекао АЦ шта хоће, па се вратио назад 2-3 корака и испружио руку у којој је држао пиштољ у правцу АЦа. Цев пиштоља је била уперена у правцу стомака или груди АЦа, а затим је АА опалио један хитац од којег покојни АЦ ије одмах пао, а касније је АА наставио да пуца. Видео је да је покојни АЦ ао на бок, на десну страну и док је лежао доле АА је још неколико хитаца испалио у њега. Не сећа се да ли је у том тренутку АА пришао АЦу или је испалио у њега још хитаца са истог места одакле је и почео да пуца. Кад је АЦ пао, а АА наставио да пуца, он је почео да бежи у правцу милиције која је удаљена око 200 метара па је обавестио дежурног милиционера да је било пуцњаве испред кафића „ „ и да су му убили друга. Вратио се на лице места, али АА и АФа више није било ту, нити аутомобила. Затекао је оштећеног да лежи ту где га је и оставио, покушао је да му помогне, масирао му груди, давао је знаке живота а за пет минута је стигла милиција и Хитна помоћ.

Дружио се са покојним АЦ и зато зна да до критичне вечери он није познавао лично АА, али је о њему слушао из приче. Претходне вечери у односу на догађај са покојним АЦ је био у кафићу „ „ где су попили по три флаше пива и нису платили јер нису имали код себе новца, а били су „добри са овим АФом“ сувласником кафића и по њему то пиво је требао да плати покојни АЦ јер је тако рекао. Лично никад није остао дужан у било ком кафићу који је власништво АА у износу од 100 марака. Након догађаја није никад контактирао ни са старијим ни млађим братом покојног АЦ. Једном га је старији брат покојни ББ звао телефоном и питао га зашто није спречио, да

ће се видети, наћи, а он је то схватио као претњу. Рођени брат покојни ББ био је колико он зна опасан, носио је по граду пиштољ и претио пиштољем, и неколико пута му је СУП у Алибунару одузимао пиштољ, а исти такав је био и покојни АЦ Јесте му покојни АЦ ио пријатељ али је био „пргав“, нон-стоп се обрачунавао физички са другима у Алибунару и Банатском Карловцу и те критичне вечери се провокативно понашао према АА због своје тврдоглавости и по његовој процени да се није тако понашао можда до свега не би ни дошло.

Када је АА извадио пиштољ из појаса и уперио га у покојног АЦ викнуо му је да не пуца, да нема разлога за тим. У тренутку кад је АА почео да пуца у покојног АЦ био је од прилике на корак иза пок. АЦ а, са леве старне, па да је АА промашио АЦ погодио би њега. Након пуцања у АЦа једног тренутка је АА уперио пиштољ у АЛ и АК који су стајали поред његовог аутомобила са друге стране. У кафићу је свирала музика са озвучења, башта је била пуна гостију, а кад је напуштао локал поздравио се са „“ и газдом кафића, а не сећа се ко су били други гости. Из баште је могло да се види шта се догодило на месту догађаја. Покојни АЦ ије био запослен, али је новца имао, у више наврата је поседовао и неколико аутомобила. Са АА је „у пар наврата попио по неко пиће“, није се са њим дружио.

Процењује да критичне вечери ни АЦ и АА нису били пијани, а до догађаја је дошло „ради личног престижа у друштву у којем су се кретали окривљени и оштећени...мисли да је свако од њих, један преко другог хтео да стекне неку славу, обзиром да је АА био познат у Панчеву, а опет АЦ био је познат, неко име у Карловцу“.

Није чуо рафално пуцање. Мисли да покојни АЦ ије имао код себе пиштољ јер колико га познаје да је имао сигурно би пуцао. Из кафића су кренули „у миру“ и нико од присутних није звао АА посебно да с њим нешто разговара или да се физички обрачуна. Кад су изашли из баште покојни АЦ е директно кренуо према АА, а АА је кренуо према свом ауту, па му је АЦ пришао у тренутку кад су обојица били на средини између аутомобила. Не зна зашто је АЦ пришао АА и ухватио га за јакну „можда је хтео да га угура у аутомобил“, али то је само његов утисак. Пре него што је АА почео да пуца у оштећеног повукао се 2-3 корака уназад и питао оштећеног „шта хоће“, а кад је уперио пиштољ у његовом правцу, оштећени је кренуо према њему. Не сећа се да ли му је нешто рекао. Кад је почео да бежи пуцање је већ било завршено. Те вечери код себе није имао пиштољ.

5.АК (1965.-2017.г.)

15.09.1997.г.

У истрази.

на записнику о саслушању сведока Ки 88/97 навео је: те вечери био је заједно са АГ, његовим сестрићем АЛ, кренули су за Вршац јер је АЛ хтео да части за рођендан. У центру Карловца „покупили су“ покојног АЦ У Вршцу су били у ресторану „“ где је АЦ попио једну или две флаше малог пива. Задржали су се око сат времена. Платио је АЛ. Свртали су у још један кафић где су сва четворица попили кафу па потом кренули према центру Вршца „Аудијем“. Успут су срили његовог пријатеља из Бенковца са супругом, па су сели у један кафић, попили пиће и кренули да их одбаце кући. Успут у близини кафића „“ срили су оптуженог АА и АФа „са

аутомобилом“. АА их је позвао на пиће, па су му рекли да ће доћи у „ „ чим превезу пријатеље. Кад су се вратили до кафића „ „ аутомобил АА је већ био паркиран у близини баште, па су они паркирали аутомобил поред његовог на размаку од око једног метра. Њих четворица сели су за један сто и поручили пиће, АФ и АГ су причали о продаји неких кола, а АА је седео тако што је са његове леве стране седео оштећени покојни АЦ поред њега он, поред АЛ, па АГ и АФ, тако да су практично седели у полукругу. У једном тренутку почела је расправа између АА и оштећеног око неких 100 немачких марака, што је наводно АЦ остао дужан у кафићу који држе АФ и АА. Чуо је да се покојни АЦ братио АА, да га упозори за тих 100 немачких марака, зато што је АФ његов пријатељ, па га је питао што се он за то интересује кад није газда кафића, већ АФ, а АА му је рекао да није у питању 100 ДМ већ принцип. У разговор су се умешали АГ и АФ смирујући АА и покојног АЦ и обојица су рекли да ће дати тих 100 ДМ ако треба, јер се ради о међусобним пријатељима.

Сећа се да је једног тренутка АА рекао покојном АЦ да изађу и оду до кола, и ако АЦ оће да сами то среде, па му је АЦ дговорио „ајдемо“ односно кренуо је као да хоће да иде, па се умешао АГ и рекао да су они међусобни пријатељи, да се не понашају као деца за 100 ДМ па нису изашли и ситуација се смирила. Потом су се договорили да оду на пиће у Влајковац, с тим што је АА препоручио да иду у АФов бар, а они у Влајковац и практично су сви заједно устали и кренули према излазу. Први је пришао предњим десним вратима „Аудија“, отворио их, тако што је отворио прво задња врата и сео на седиште, а врата сувозача није затворио. АГ је био између предњих делова оба аутомобила, а у близини гепека оба аутомобила стајао је покојни АЦ. Зна да се АА задржао у башти кафића и са неким разговарао, па је дошао из другог правца баште позади аутомобила, тако да му је најближи био АЦ АА је морао да прође поред АЦ да би дошао до свог аутомобила, па су се тако срели. Измењали су неколико речи, али није чуо шта су разговарали. Не сећа се да је видео да је АЦхватио АА, али углавном зна да се после размене неколико речи АА повукао уназад неколико метара и док се повлачио извадио је пиштољ из појаса, истовремено га репетирао и са испруженом руком упериио у правцу висине груди покојног АЦ. Руку са пиштољем је померио у његовом правцу па се опет вратио у правцу оштећеног АЦ АГ и АФ су викнули да то не ради, да остави пиштољ, али је АА рекао нешто у смислу „све ћу да вас побијем“, „шта хоћете сада“. На то му је АЦ нешто одговорио па је АА испалио први метак у АЦ ом правцу у груди, али овај није пао, па му је АА пришао корак два и испалио му други метак, један у ногу због чега је АЦ јаукнуо и пао доле. Лежао је на десном боку држећи се за ногу, а АА му је пришао још ближе, стао изнад њега и испалио 2 или 3 метка. Поново је пиштољ окренуо према њему и АГ у зато што је он у међувремену изашао из аутомобила са друге стране и заједно са АЛ чучнуо. АА је опет испалио још неколико метака у АЦ а он и АЛ су побегли иза првог угла. Сигуран је да је АА испалио преко 10 метака појединачном паљбом. Са АЛ је отрчао до полиције која је већ изашла из станице, јер су чули пуцње, рекао је шта се догодило, а они су узели пиштоље и кренули у правцу догађаја. Колико зна АГ није био у милицији. Колико му је познато окривљени и оштећени су били, да тако каже „храбри момци“, а имајући у виду наш менталитет то је и разлог што је дошло до овог догађаја јер је ту практично било „међусобног доказивања“. Нико од њих није имао пиштољ те вечери, па ни покојни АЦ. Раније није видео да АЦ носи пиштољ. Он је био физички јак тако да му пиштољ није био потребан.

Аутомобили су били предњим деловима окренути према кафићу чија башта има 6-7 столова и била је пуна, па су гости могли да виде догађај. По његовом мишљењу кад је

оштећени пао окривљени више није имао потребу да пуца, јер он тако не би пуцао ни у свог крвног непријатеља. Колико је њему познато обојица су били трезни, јер АА не пије.

01.02.2005.г.

На главном претресу.

на записнику од К 25/04 додао је: тог дана 28.07.1997.г. био је у друштву са АГ. Отишли су по АЛ, АГ ог сестрића који је напунио 18 година тог дана, „мали АЛ“ је требао да их води на вечеру. Око 17,00 часова ишли су сивим „Аудијем“ који је возио АГ, њих тројица су били у ауту, у Карловцу су случајно срели покојног АЦ који је био у друштву једног друга и АГ је позвао АЦ па су продужили за Вршац. Свртали су у ресторан „ „ и ту вечерали. Задржали су се сат ипо времена и кренули у други локал где су попили пиће он и АГ шприцер, а АЦ је пио пиво. Свртали су у још један кафић и попили по пиће, где су срели пријатеља из Бенковца којег су одвезли кући, па су њих четворица наставили и успут срели АА који је био са још једним младићем и договорили се да кад одбаце овог човека, да се нађу у кафићу „ „ преко пута хотела. Тог пријатеља и његову невенчану супругу су одвезли и отишли у кафић „ „“. Паркирали су возило одмах поред возила АА, кола уз кола, на размаку од једног метра, зато што је то мањи кафић који има башту са 5-6 столова. Возило су паркирали уз саму башту, предњим делом према кафићу, као и што је било возило АА. За столом су седели АГ, покојни АЦ, мали „АЛ“, АА и човек који је данас саслушан. За столом је седео поред њега и АФ. Лично не би више препознао ни АА. Онда је избила свађа за столом, радило се о дуговању АГ и АЦ од 100 ДМ, спомињала се флаша вискија која није плаћена. Свађа је почела тако што је АА питао АГ зашто је остао дужан 100 ДМ у вези тог вискија, па је АГ рекао да је био са АЦем тада, па је покојни АЦ рекао АА „ја сам био уз АГ шта ти хоћеш шта се мешаш, ниси ти газда кафића“. АА је рекао да тај кафић држе по пола, па је АГ рекао да ће се договорити, да ће вратити дуг, а смиривао је и АФ, говорио „немојте људи да испадне проблем због 100 ДМ“. За столом су седели тако да је са његове десне стране седео АЦ, поред АЦ са десне стране АА, поред АА са десне стране АФ, а поред АФа са десне стране АГ, поред АГ са десне стране „мали АЛ“. „Нико није физички кренуо, сви су остали за столом“. Ситуација се смирила, па су се договорили да заједно оду у кафић у Влајковац. АА и АФ су хтели да иду у тај бар. Сви су практично се подигли и кренули заједно према излазу. Кренуо је први и хтео да уђе у возило АГ, али предња врата сувозача нису била исправна и нису могла споља да се отворе, зато је претходно отворио задња врата па са унутрашње стране отворио врата сувозача и сео у „Ауди“ и затворио врата сувозача. Видео је да други не улазе и чуо неку галаму, гласнију причу али не добро. Зато је изашао из „Аудија“ да види шта се дешава. Како је изашао видео је покојног АЦ и оптуженог ААа код гепека кола, задњег дела кола, између кола АА и АГ а. Налазили су се близу један другом, на пола метра. АЦ је повукао оптуженог АА, не зна зашто. Видео је кад је АЦ руком кренуо према АА, нешто су причали, није чуо шта. Иначе је АА морао да прође поред АЦа да дође до свог аута. Следи тренутак када је покојни АЦ повукао АА, а АА кренуо да се повлачи уназад. Те вечери АГ је имао при себи пиштољ, видео га је својим очима „Колт“ магнум 357 „Застава“-буреташ. АГ је тај „Колт“ кад су изашли из ресторана „ „ дао АЦ који је „Колт“ ставио у доњи део тренерке, али се није видео јер је преко пребацио горњи део тренерке и затегао тренерку да боље причврсти. АГ му је „намигнуо“ и рекао да „не би мали АЛ“ за то требао да зна, јер су род. АА се повлачи уназад, направио је корак-два, а АЦ је кренуо према АА корак-два, па су били на растојању од задњег дела возила

два-три метра. Зна да је оштећени изговорио АА „пуцај пичко“ и видео је да АА вади пиштољ десном руком из јакне, репетира. Није могао да види да ли је и АЦ извукао пиштољ. Поново је АЦ рекао „пуцај пичко“ и то више пута, а био је много храбар човек, као и АА. АА је репетирао пиштољ и повлачио се, ишао уназад и рекао АЦ „немој“, па је АЦ поново кренуо и АА испљује један метак према АЦу, према коме је држао испружену десну руку са пиштољем. Опаљени метак није погодио АЦа, јер АЦ није пао. Он и „мали АЛ“ су чучнули поред кола. Након тога АА је погодио АЦа у ногу, чуо је „јао“ и да је АЦ пао. После другог пуцња он и „мали АЛ“ су побегли у правцу полицијске станице. После тога је чуо пуцње али не зна ни ко је пуцао, јер је већ замакао иза угла. Последње што је видео је да је АЦ пао ухвативши се за ногу и јаукуо. Не може да каже да ли је АЦ звадио „Колт“ који је има при себи, али потврђује да је имао „Колт“ за појасом тренера.

АЦ је био код задњег дела АГ овог аутомобила наслоњен на задњи део кола, а кад је пао би је на 1-2 метра од задњег дела кола. Кад је дошла полиција није знао ни ко је жив, ни ко рањен, ни ко мртав. На лицу места пре пуцњаве био је и АГ у близини, на два метра од аута. У кафићу је било „пуно народа“, сви су столови били заузети. Побегло је из страха, јер је раније „већ био упуцан“ и има један метак који се налази у близини кичме.

У истрази је рекао да је АА испалио преко десет метака појединачним пуцњима, а не рафалном палбом, али сад каже да то није истина. Раније је тако рекао јер се плашио за сопствену главу и зато што му је АГ рекао да се „не игра главом, да не спомиње пиштољ који је имао АЦ“ јер се ради о пиштољу који је он добио од човека из ДБ, па зато да тај „Колт“ не спомиње пред судом. Због тога се плашио за сопствени живот да да такву изјаву. Не зна колико је АА испалио хитаца, рекао је данас оно што је видео. Сем њему, АГ је претио и оцу да ће запалити кућу. Он се лично није плашио АГ, али се плашио тих људи за које је АГ рекао да су из ДБ. Радило се о наоружаним људима са пиштољима. АА се није плашио јер му он никада није претио. Више се плашио „ових“ јер су му претили. Иначе је имао намеру да да праву изјаву, али кад су му рекли „да се не игра главе“ и да би горели и он и отац и кућа „волео би да види тог човека који не би рекао оно што се од њега тражи“.

Касније, полиција га је одвела да изврши идентификацију тела. АГ није смео да иде. Претпоставља зато што носи АЦ на души јер је све ово закувао.

У кафићу „ „ су окренули две туре пића и били сат времена. Расправа у кафићу је кратко трајала, 1-2 минута, и након тога су седели још сигурно пола сата. Касније се све брзо десило, пола минута-минут. Није видео да ли је АА пуцао у АЦа кад је овај пао доле. То што је рекао у истрази да када је АЦ пао да је АА пришао, стао уз АЦ и кад је био изнад њега испалио још 2-3 метка, па пиштољ окренуо у правцу АГ а, то није тачно. То није видео, али је морао да каже. Тадашњи исказ је имао написан на папиру. Тај исказ су му писала та два човека из ДБ који су два пута долазили у село, а једном је он са АГ и том двојицом ишао на ручак у „ „. После исказа код истражног судије те људе више није видео.

АА није рекао да ће све да их побије. Пошто је сведочио другачије у истрази објашњава да то АА није рекао, да се повлачио, а и то је било написано на папиру на ком је био написан цео исказ који треба да да. Папир је бацио. Касније је добијао претње телефоном. АГ је рекао да ће да пријави те претње, да ће звати ДБ да се

прикључе прислушкивачи, па ће открити и претње ће престати, што је на крају и било. „Ти људи“ су му рекли да у ситуацији да га било ко дира, да преко АГ јави ако има проблеме и да ће они то да реше. Након давања исказа пред истражним судијом ти из ДБ су му рекли да су они средили да претње прекину и нико му више није претио.

29.04.2008.г.

На записнику К 77/07 додао је: да остаје код задњег исказа који је дао на главном претресу од 01.02.2005.г. и код истражног судије у делу где су његове изјаве сагласне. Не верује да је на неким колима био отворен гепек и убеђен је 90% да ни на једним колима није отворен гепек. Иначе су кола била паркирана једна до других, предњи део возила је био према кафићу, задњи према путу, на размаку од највише 1-1,5 метара. Није чуо да је неко рекао „стрпаћемо га у гепек“. Иначе је друштво АГ дошло са једним возилом „Аудијем“. Била су четворица, АГ, АЛ, покојни АЦ и он. У кафићу су седели заједно тако што су спојили два стола. Те људе је први пут видео. Зна да је друштво АА дошло једним аутом. ААа је до тада видео једном и не би га ни препознао. АА је био у друштву АФ. За столом у кафићу је према томе седело њих шесторица.

6.АЛ

15.09.1997.г.

У истрази.

на записнику о саслушању сведока Ки 88/97 навео је: те вечери кренуо је за Вршац да прослави свој рођендан са АГ и АК, АГ им колима. У центру Карловца нашли су оштећеног АЦ и повезли га. У Вршцу су били у ресторану „ „ где је платио вечеру. Покојни АЦ е попио две или три флаше малог пива, а њих тројица су пили литар вина и литар воде, па кренули у центар Вршца, свратили у један кафић, успут су срели пријатеља АК са супругом, па су свратили сви у још један кафић на пиће и одатле кренули да их одбаце кући. Успут су срели окривљеног и АФ. АГ им је аблендовао, стали су и договорили се да се нађу у кафићу „ „“. Одбацили су овај брачни пар кући и вратили се до кафића „ „“. Видели су да се окривљени и АФ већ паркирају код баште кафића, па је АГ паркирао свој ауто поред њиховог на један метар размака. Сви су сели за један сто, поручили пиће, АГ и АФ су разговарали око продаје аутомобила. Оштећени и окривљени су седели један поред другог.

Једног момента окривљени АА се обратио оштећеном речима „извини да ли знаш да ми дугујеш 100 ДМ“, а оштећени му је одговорио „знам, нема проблема, вратићу ти, немам тренутно код себе“. АА му је рекао да он не воли да му нико дугује па је оштећени одговорио „па добро нема проблема“, на шта му је окривљени опет одговорио да није у питању 100 ДМ већ „принцип“. Оштећени му је рекао „па како то да решимо“, а окривљени АА је одговорио „да седну у његова кола, оду негде са стране, да сами то реше“. Онда су обојица устали, да крену али се умешао АГ и рекао да нема проблема, сви су пријатељи, дошли су на пиће а не да се свађају. АГ је рекао да ће он да врати тих 100 ДМ само да би се ситуација смирила. После тога окривљени и оштећени нису више причали у вези тих 100 ДМ али су ћутали и наставили попреко да се гледају. Сећа се да је АГ предложио да сви заједно оду у Влајковац на пиће, а АА је предложио да оду у ноћни бар „ „“. Пошто нису хтели да иду у тај бар, договорили су се да ипак оду у Влајковац са двоје кола. Сви су некако заједно устали и кренули према излазу из баште кафића. Он је први изашао, а за њим АК, АГ, па

покојни оштећени, а иза њега не зна тачно да ли је ишао АА или АФ. АК није могао да отвори врата сувозача. Он и АК су пришли са леве стране аутомобила АГ, па је АК отворио врата сувозача и изашао из кола, ту где је он стајао са леве стране. АФ је већ ушао у аутомобил АА. Не зна како се АГ нашао позади у близини гепека аутомобила АА. Видео је да АА стоји код предњих левих врата свог аутомобила, а покојни АЦ од предњих десних врата АГ од аутомобила. Били су близу један другог највише пола метра. Не сећа се да ли је оштећени нешто рекао окривљеном или ухватио окривљеног, али зна да се окренуо према окривљеном након чега се АА повукао око три метра уназад према задњем делу аутомобила, извадио пиштољ из појаса и уперио пиштољ са испруженом руком у правцу оштећеног. Окривљени се повукао толико уназад да је у том тренутку и АГ био испред њега. Зна да је АГ довикнуо „АА шта ће ти то, пријатељи смо, нема разлога“. Не сећа се тачно да ли је у тим тренуцима оштећени окренуо према окривљеном или је само дигао руке, али зна да је окривљени опалио први метак у правцу груди оштећеног. Оштећени се само занео па је окривљени испалио други метак и погодио оштећеног у ногу, оштећени се савио а окривљени је у његовом правцу испалио још три метка и најзад је оштећени пао доле. Након тога је окривљени окренуо пиштољ у његовом и АК правцу мислећи да и они имају оружје, па кад је видео да не реагују окренуо се опет према покојном АЦ. Он и АК су у међувремену чучнули, чули су још један пуцањ и почели да беже и затим чули још неколико пуцњева. Отрчали су до станице милиције и јавили шта се догодило. У међувремену је и АГ дошао својим аутом до милиције и рекао да су оштећеног одвезли у болницу. Потврђује да је видео кад је окривљени испалио у оштећеног пет метака, први у пределу груди, други у ногу и још три након чега је оштећени пао, а лично није видео да ли је и како окривљени пуцао у оштећеног док је био доле, јер је почео да бежи, само је чуо више пуцњева и то још 6-7 пуцњева, ако не и више, па претпоставља да је пуцао у оштећеног.

11.03.2005.г.

На главном претресу,

на записнику од К 25/04 додао је: да има потребу да каже да је те вечери био у друштву са АГ, АЦ и АК и то у колима када су се АГ који му је ујак и покојни АЦ „нешто домунђавали“. То је закључио зато што су појачали радио и приближили се један другом, пошто је седео позади није чуо разговор и претпоставља да су хтели нешто да сакрију. Зна да је АГ стално при себи имао пиштољ и у једном тренутку је пиштољ који му се налазио заденут за појасом иза леђа преместио у појасу, сео у кола, пиштољ је био марке „Магнум“. Тако су кренули из Банатског Новог Села ка Вршцу. Познато му је да је АГ имао два пиштоља ЦЗ 99 и „Магнум“. Не зна да ли је и АЦ те вечери имао код себе пиштољ. Сећа се да је АЦ пар пута звао АА да се расправе, да изађу ван кафића, насамо њих двојица у вези неког дуга, који је АЦ остао у кафићу дужан, јер није плаћен цех. Сви су кренули из баште, он је ишао за АКм, а иза њих покојни АЦ. АЦ и АГ су се зауставили на 2-3 метра од аутомобила. Чини му се да је АА ишао испред АЦа, а АГ 2-3 корака иза њих двојице. Он је са АКм дошао са леве стране „Аудија“ са старне возача. Сви су кренули за Влајковац јер су се тако у кафићу договорили. Био је окренут леђима покојном АЦ у, АА и АГ у и чуо је да је покојни АЦ рекао „хајде пичко сад с нама или да ти покажем“ и у том тренутку он лично се окренуо и угледао да је АЦ држао АА за руку да га повуче себи. АА га је ударио по руци и удаљио пар корака уназад и тада извадио пиштољ што је био разлог да он аутоматски чучне код кола, па није видео да ли је још неко вадио пиштољ, и кад је ухватио тренутак побегао је. Чуо је један пуцањ. Претпоставља да је пуцао АА а после

је чуо гласове и „ухватио маглу“. Када је АА извадио пиштољ испружио је руку у правцу АЦа, а цев пиштоља је била мало доле усмерена. Такође се сећа да је ту код кола била нека расправа али се не сећа реченица. АГ је покушавао да смири ситуацију, рекао „немојте, нисте деца“, у том тренутку се налазио с друге стране аутомобила „Опел“ и од ове двојице био удаљен неких два метра. Чуо је један пуцањ, па је чуо потом урлање. Док је бежао према СУП-у чуо је више пуцњева. Прва два пуцња су била са размаком, а после 3-4 пуцња један за другим. Након тога је седео у Полицијској станици и тамо су му АГ и АК испричали шта се догодило и рекли да сви треба да дају исту изјаву.

С обзиром да је другачије говорио о пуцњима у истрази, објашњава да је он видео да је АА извадио пиштољ, испружио руку и уперио у оштећеног, а потом је чучнуо и почео да бежи, с тога је тачније то што говори на главном претресу. Других детаља се не сећа „а осам година чека да ово каже и да се све заврши“. Био је у великом страху и буквално три месеца није излазио из куће. Све остало што стоји у његовој изјави из истраге то су му рекли АГ и АК, јер је буквално „пао договор у СУП-у“ да њих тројица дају исте исказе и још су му рекли „да ми нико ништа не сме и да кажем онако како су они рекли“. У том тренутку плашио се „буквално свих“, плашио се и АА и породице АЦ и АГ и „мафије ко зна какве“. Све се то брзо одвило буквално су биле секунде. Понавља да се сећа да је чуо прва два пуцња између којих је било расправе и прича и та два пуцња су била одвојена, после којих је „ухватио да бежи“ и затим је чуо пар метака за редом. Потврђује да је АГ непосредно пре „саме пуцњаве“ имао при себи пиштољ. Такође да је у време када су кренули из Банатског Новог Села АГ имао пиштољ. То зна јер је АГ премештао пиштољ од назад ка напред, претпоставља да му је то сметало кад је сео у кола. Касније код њега није видео пиштољ. Није видео да је АГ АЦу дао пиштољ, али је за то постојала могућност. Ни једног тренутка није видео код АЦ пиштољ нити друго оружје. Закључио је да се њих двојица нешто домунђавају и нешто крију.

29.04.2008.г.

На записнику К 77/07 додао је: да остаје код свог исказа датог пред истражним судијом 15.09.1997.г. и на главном претресу од 11.03.2005.г. У кафић су дошли једним возилом, покојног АГ марке „Ауди“. Било их је четворица, поред АГ покојни АЦ, АК и он. Возила су била паркирана испред кафића лицем према зиду. Са десне стране од возила је башта кафића. АА је дошао својим возилом до кафића и са њим је био АФ. Скоро је сигуран да је прво АА паркирао возило до баште, а АГ на један метар раздаљине од њега. Не сећа се да ли је на паркингу било и других возила. Не сећа се да је неко рекао „стрпаћемо га у гепек“, а ни један гепек није био ни отворен.

02.11.2020.г.

На записнику 2К.27/20 додао је: после толико протеча времена не може да се сети детаља догађаја па потврђује све што је раније сведочио јер је то било „свежије“ а сада може да каже „сећа се Вршца, неке кафане да је „он“ урадио то што је урадио“ и ни једног другог детаља се не сећа, па „можете да ме питате сто пута“.

Покојног оштећеног није добро познавано, нису се дружили и то је можда био први пут да су седели за истим столом. Покојни АГ му је био даљи рођак, био му је ујак у даљем степену сродства. Тог дана повод да буде у друштву АГ је био његов 18 рођендан.

Иначе АГ је изгубио живот у једној тучи у кафани у Банатском Новом Селу али не зна које године јер са њим није више био у добрим односима. Може само да потврди да на њега лично нико није врши притисак, нити сугерисано шта да каже (како да сведочи). Када је покојни АЦ упуцан, не сећа се да ли му је неко пришао, мисли да је била општа бежанија. Памти да су у аутомобилу када су кренули из Банатског Новог Села били сада покојни АГ и АК и он да су у Банатском Карловцу „покупили“ покојног АЦ, било их је четворица.

7. АМ

14.11.2003.г.

У истрази.

на записнику о саслушању сведока Ки 99/03 навео је: био је у башти кафића „ „, више се не сећа са ким, а у близини њиховог стола седело је неко друштво 4-5 особа, међу којима је препознао једино АГ, јер га је од раније знао као „проблематичну“ особу, мада је једном приликом, пре овог догађаја, кад га је „зауставио“ АГ показао „службену легитимацију“ односно да је полицајац и рекао му „да су сада колеге“. Оптуженог АА познаје још кад је био дете јер му је отац полицајац, али га у том тренутку није препознао. Чуо је неку свађу међу њима, да је неко од ових лица претио неком другом речима „стрпаћемо те у гепек“, али није чуо ко је то рекао нити зна на кога се односи. Углавном сви ови момци су у једном моменту устали и кренули да излазе из баште, где су врло близу била паркирана кола. Видео је да је покојни оштећени пришао АА и како га је ухватио и држао за руке. Мисли да га је још један момак држао, а АГ је за то време бодрио ову двојицу речима „стрпајте га у кола“. АА се том приликом отргнуо из „овог загрљаја“, кренуо пар корака унапред као да је хтео да бежи, али када је чуо да је неко од ових момака, а ради се о оштећеном, кренуо за њим тада је АА почео да се креће уназад.

Док је друштво седело за столом приметио је да АГ има пиштољ за појасом и то су и други могли да примете, пошто се он иначе понашао бахато. Такође је приметио и код оштећеног и код тог трећег момка да имају пиштоље, који су им били за појасом, а оцртавали су се под мајицом. Мисли да АА док је седео у башти није имао пиштољ, јер га је видео и док је седео и кад се подигао, и није видео пиштољ. Углавном када је окривљени направио пар корака уназад, пришао је тројици момака који су и даље седели у башти, окренуо се и видео да покојни оштећени иде ка окривљеном а овај се и даље повлачи уназад. У једном моменту, већ је устао, видео је у руци АА пиштољ, а мисли да су га и сви други очевици видели, па је покојни оштећени кренуо руком да извади пиштољ који му је био за појасом. Тад је видео да АА има у руци пиштољ који је био уперен у земљу. С обзором да се оштећени и даље кретао ка окривљеном и провоцирао речима „пуцај пичко“, то је оштећени поновио пар пута, па је окривљени пуцао једном или два пута у бетон. Тада је оштећени застао и спустио руке и опет руком кренуо за пиштољем који му је био у појасу и тада је оштећени други пут начинио овакав покрет, па је окривљени уперио пиштољ у оштећеног и пуцао у њега. Након што је оштећени примио први метак и даље је ишао ка окривљеном и направио корак, али није видео кад је пао. Одмах је кренуо ка СУП-у који је удаљен на 50 метара од кафића, и чуо је још један или два пуцња, тако да мисли да је АА том приликом испалио што у земљу што у оштећеног 4-5 метака. Дошао је у СУП, а кад се вратио од актера догађаја никог није било, осим оштећеног који је лежао на земљи. Мисли да је оштећени био или дрогиран или пијан, јер је потребна „велика храброст“ да се тако

понаша. Такође мисли да би оштећени том приликом убио окривљеног. Накнадно је чуо да је оштећени из Банатског Карловца и да је проблематичан. По његовој оцени коловођа целе ове приче је био АГ и да њега није било ово се не би десило, зато што их је он подстрекао. Такође мисли да је окривљеног било срамота да побегне са лица места јер је био пун кафић, а оштећени је више пута упутио псовке не прекидајући са упућивањем псовки, псујући му и мајку. Такође мисли да окривљени није ни могао да побегне јер да је покушао „ови би га убили“.

07.06.2005.г.

На главном претресу.

на записнику К 25/04 додао је: те вечери седео је за столом са АН, а не може да се сети да ли је са њима био и АО. У башти има око 9-10 столова, а оптужени АА је буквално седео одмах поред његовог стола са десне стране. Сећа се и да је у башти кафића била сведок АП. Са оптуженим АА за столом је седео АГ и тројица млађих мушкараца. У кафић је први дошао АГ и његово друштво па затим АА. Сигуран је да је АГ имао пиштољ при себи, то је видео, а видео је пиштољ још код једне особе чијег се имена не сећа, која је убијена. Било му је сумњиво што они носе оружје. Те вечери пре него што је видео оптуженог у кафићу сусрео се са њим и овај му се жалио због неког прекршаја и замолио да му помогне, да му „не пишу пријаву“. Видео је тренутак кад су АГ и још двојица младића који су седели за столом са оптуженим, покушали „да стрпају“ АА у гепек кола АГ. Прво је чуо коментар у смислу „да ће га стрпати у кола, у гепек и да га воде“, а после је видео кад су АГ и „ова двојица“ хватали АА за руке да га ставе у кола. Не може да се сети да ли су врата од гепека била отворена. То лице које је било са АА остао је да седи за столом, није се дизао. Кад су покушавали да га стрпају у гепек сећа се да се у том тренутку АА отргао и кренуо уназад у односу на ова лица, према улици. Није међу њима било неког рвања. „Нису ни стигли да га нешто ухвате“, кад се он отргнуо и кренуо уназад. Повлачећи се АА је прошао поред њега, а за АА је ишао „овај први дечко који је погинуо“. У тренутку кад је АА прошао поред њега видео је да има пиштољ. Иначе је АА имао на себи кратку припијену мајицу и да је имао пиштољ он би видео. У једном тренутку АА је дошао иза њега, па је убеђен да је неко од људи који су седели у кафићу додао пиштољ АА, зато што је видео да је АА пришао огради, али како је био окренут леђима није видео шта се иза леђа дешавало и у једном тренутку је у рукама АА видео пиштољ. Видео је кад је АА извадио пиштољ из појаса и у том тренутку му се приближавао, ишао ка њему покојни оштећени АЦ. Видео је тај тренутак али није видео да АЦ у рукама има пиштољ. Чуо је да се оштећени обратио окривљеном речима „пуцај пичко“, а остала лица су се налазила иза окривљеног више са стране у близини кола АГ. Подигао се у тренутку са намером да оде према СУП, кренуо је и на неких два метра иза ћошка чуо пуцањ. Видео је да је пуцао АА и то два метка у асфалт у бетон међу ноге оштећеног, па још је чуо пар пуцњева али више не зна где је пуцао зашто што је ишао према СУП. У кафићу је био Роби АЈ, не зна са ким је био у друштву, није седео за столом АА. Сумња да је АЈ дао АА пиштољ. Сигуран је, јер је то видео, да је покојни оштећени АЦ имао пиштољ за појасом па је било ризично да АА окрене леђа и побегне. Чинило му се да је АЦ те вечери био или пијан или дрогиран, деловао му је „некако храбро“. Има сазнања да је АГ увек водио са собом одређена лица, који су били његови „пуцачи“, што значи да су они носили оружје и да треба нешто да ураде, урадили би то уместо АГ. То не би био први пут. Те вечери је први пут видео АЦ. Сигуран је да је АГ имао пиштољ. За тим столом је седело још једно лице кога зову „доктор“, иначе врло плашљив човек. Раније

је радио са оцем оптуженог али нису били у добрим односима. Не сећа се у чему је био обучен покојни АЦ.

30.09.2008.г.

На записнику К 77/07 додао је: да остаје код својих изјава из истраге од 14.11.2003.г. и са главног претреса од 07.06.2005.г. и додао је да се сећа да су возила којима су дошли АА и АГ била паркирана један поред другог. Зна такође да су „они“, мисли на три момка, а један је убијени дечко вукли мало АА према гепеку кола. Чуо је те речи да треба АА да ставе у гепек, мада не зна ко је то рекао, а могуће да међу том тројицом и није био АГ.

04.11.2020.г.

На записнику додао је: тог дана је седео у кафићу „ „ са АО и АН. Неколико сати раније срео је у граду оптуженог АА који га је питао да му помогне нешто везано за саобраћајни прекршај. Иначе, АА познаје од малих ногу јер је са његовим оцем АД, који је био полицијски службеник, радио око 15 година. Претходног дана, као саобраћајни полицајац на улазу у Вршац зауставио је сада покојног АГ, а знао је, јер је имао одређена полицијска посла везано за њега „да је дечко криминалац“. Међутим, тог дана АГ му је рекао да су „колеге“ и показао му значку „државне безбедности“, што га је зачудило „да он има значку“, али је касније сазнао да „извесни други криминалци имају значку ДБ“ и то више није било за чуђење.

Углавном те вечери, видео је да улазе у кафић АГ, АА још двојица и да се расправљају. Чуо је да АГ говорим тим другима „стрпајте га у гепек“ и они су заиста покушали да га угурају у гепек, али се АА отргао. Видео је да покојни АЦ има пиштољ и у то у тренутку када је АЦ дошао до ограде. Иначе је и покојног АЦ а знао од раније везано за полицијски посао, знао је да се бави ситном крађом, да се дрогира. У једном тренутку кад се АА отргао, кренуо је уназад, а „мали АЦ“ је ишао према њему, псовао му мајку и говорио „пуцај пичко“.

Хоће да објасни, да је седео за једним столом, иза њега је седело друго друштво, АА није имао пиштољ у тренутку када су „ови хтели да га стрпају у гепек“, али кад је кренуо уназад, видео је да има пиштољ за појасом и тај пиштољ му је дао неко из тог друштва, које је седело иза њега. Претпоставља и ко му је дао пиштољ, али није сигуран. Претпоставља да је само покојни АЈ могао да му да пиштољ јер је седео одмах до ограде, а иначе и АЈ је био доста проблематичан дечко. АА се и даље кретао уназад, а „мали АЦ је ишао према њему“. Није видео, али мисли да је овај „мали АЦ“ кренуо да узме пиштољ, да је АА извадио пиштољ и држао на нишану крећући се уназад, али је АЦ ишао и даље према њему и говорио „пуцај пичко, пуцај пичко“. Видео је и чуо да је АА испалио два метка у асфалт, усто је тада и кренуо према полицији. Када је био иза угла чуо је још неколико пуцњева, али више није знао ко пуца, јер је знао да обојица имају пиштоље. Отишао је у полицију и дао тамо изјаву, а после 15-20 минута се вратио на лице места, али ту више „нигде никог није било“, сем полиције и на асфалту тело покојног АЦ.

У тренутку када је АЦ говорио „пуцај пичко“ АА су прилазила још двојица, АГ и тај други дечко који је хтео АА да стрпа у гепек. То зна јер је видео како АА вуку према колима и чуо да АГ виче „стрпајте га у гепек, стрпајте га у гепек“. То се дешавало пре

него што је АА дошао у посед пиштоља. Претпоставља да је АЦ „кренуо да се ухвати за пиштољ“, зато што би вероватно и он тако реаговао „јер зашто би иначе АА вадио пиштољ“. Иако је био полицијски службеник није се умешао јер није био на дужности, нити је код себе имао легитимацију. Нити је видео, нити је чуо да је полиција код АЦ пронашла пиштољ. АЦ се приближавао АА да га стави у гепек, јер му је то наредио АГ. АЦ је наставио да се креће према АА када је АА извадио и уперио пиштољ према њему и говорио му више пута „пуцај пичко“, зато што је био „луд и дрогиран“, то каже зато што је знао дечка „био је срчан, није био снажне конструкције, био је мршав, али је био срчан, није се либио да уђе у тучу, а и ко би други кренуо према упереном пиштољу, а иначе га је АГ звао пуцач“.

АА познаје још док је био дете јер је 1991.г. радио у Панчеву у Покрајинској полицији. Касније га у Вршцу није ни препознао, па му се АА представио. После 1991.г. није виђао АА, нити његовог оца. У полицијском послу против АЦ писао је службене белешке у смислу где га је видео, лоцирао је места, па за случај да се нешто деси полиција је имала оперативне податке ко се све ту налазио у одређено време. За АГ је писао више пута јер је он чешће био у Вршцу од АЦа. Против покојног АЦ а није никад поднео кривичну пријаву, а против АГ јесте и то више пута.

Видео је свађу коју су иницирали покојни АГ, покојни АЦ и још један младић. Познато му је да је отац оптуженог АД писао „доста“ пријава против АГ „прогањао га је“, па размишља да је то био и разлог што је АГ напао АА. У тренутку догађаја то није знао, али је касније чуо. Мисли да АА није могао да побегне са лица места јер не би отишао далеко, јер су ови ишли за њим. Кад је АЦ почео да псује мајку АА већ на три места су се приближавала још двојица, АГ и још један дечко. Кад је АА држао пиштољ деловао му је уплашен за разлику од покојног АЦ а који уопште није деловао уплашено. Није видео да ли је неко према АА извадио оружје, али зна да је АГ имао пиштољ „јер он је пиштољ увек носио са собом“, имао је легитимацију ДБ и у неку руку био „колега“. Не може да каже одакле АЦ пиштољ (у оно време су сви имали пиштоље) али може да потврди да је у тренутку када је кренуо према АА, од кад је он посматрао ситуацију, за појасом имао пиштољ. Не зна разлог зашто тај пиштољ није пронађен код покојног АЦ а. Чуо је да је пиштољ узео покојни АГ, да су сви побегли, да је побегао АА, а да је покојном АЦ пришао АГ и узео пиштољ. То је чуо од тих „локалаца“ који су видели али не смеју да сведоче због АГ „јер се зна ко је он био у то време...а био је у том периоду за Јужни Банат један од главних криминалаца“.

Оца оптуженог, бившег колегу АДа задњи пут је видео и чуо „на последњем суђењу“, а то каже „да не помислите“ да му је АД рекао да нешто каже или не каже, а АД зна да на њега не може да се утиче јер је био најбољи покрајински полицајац и добио награде као најбољи.

8.АН

03.11.2003.г.

У истрази.

на записнику о саслушању сведока Ки 99/03 навео је: власник је кафића „ “ у Вршцу. Пре 28.07.1997.г. оптуженог АА звани „АА“ видео је 2-3 пута у свом кафићу. Пре догађаја, те ноћи у кафић је дошао АГ кога од раније познаје „зна за њега да има службену легитимацију“, а такође је знао и да се бави препродајом кола. АГ је дошао

са неколико својих другара, било их је петорица или шесторица и питао „где је АА“ који није био у кафићу око 21,00 час. АГ није сео у кафић већ је отишао даље да тражи „ААта“. Знао је да АГ тражи АА јер је том приликом напоменуо да постоји неки проблем са њим и да он хоће да се обрачуна. Око 23,00 часа у башту кафића дошли су заједно АГ са још 4-5 момака, дошли су са 2-3 кола, а такође је дошао и АА са АЈ и мисли неким „доктором“ из Алибунара и са њима је био један момак кога зна по надимку „Пурке“. Сви су сели за један сто. Лично је седео у башти са два другара АО и АМ, врло близу места где су седели АА и АГ са својим пријатељима. Ови момци су седели више од сат времена, пили су пиво и док су седели никакве расправе није било међу њима, нико није повисио тон. У башти није било музике, па је могао да примети да ли има или нема расправе међу њима. У једном моменту сви ови момци су кренули да устају, прво су платили цех и кренули да напуштају башту. Прво је излазио АГ са својом екипом и чуо је кад се он обратио неком од својих другара и рекао „сад ћемо да му јебемо мајку, ставићемо га у гепек да га пребијемо и водићемо га за Влајковац“. АГ није поменуо „ААтово“ име али је закључио да се претња односи управо на АА, јер га је АГ, као што је и рекао, претходно тражио. Том приликом је видео да АГ за леђима за појасом панталона има пиштољ, јер кад је излазио из баште подигао је неку јакну коју је имао на себи и тада је видео да има пиштољ. Када је АГ изашао са својим другарима видео је да је он дао у руке пиштољ једном високом момку из Карловца за којег може да каже да је био пијан. Тај момак је пиштољ ставио за појас панталона и сви су могли да виде да он држи тај пиштољ код себе. АГ и ова његова екипа су стали ту код кола, очигледно чекајући „ААта“. Све се дешавало на неком кратком растојању од можда три метра, а иначе је башта релативно мала 6x4 метра. „ААтово“ екипа се задржала јер је АЈ плаћао цех. Сигуран је да је и „ААтово“ друштво чуло шта је АГ рекао, на намеру АГ а да „ААта“ убаце у гепек и да га воде за Влајковац. Када је „АА“ изашао из баште ова АГ ова екипа је кренула ка њему. Верује да је оптуженом када је излазио из баште АЈ додао пиштољ зато што претходно није видео да „АА“ има пиштољ а иначе зна да АЈ носи оружје са собом. Кад је „АА“ изашао из баште ови АГ ови момци кренули су ка њему, па се тај високи момак обратио „ААту“ речима „ајде пичко улази у гепек“ а АА је њима рекао да одступе, али се то није догодило па се тај високи момак који је био у средини кретао ка „ААту“. Тек кад је „АА“ рекао њима да одступе а ови момци га нису послушали, тад је „АА“ из џепа или из појаса панталона извадио пиштољ. „АА“ је видео да овај високи момак за појасом поседује пиштољ. Кад је „АА“ извадио пиштољ прво га је уперио ка земљи и пуцао је једно 2-3 пута у земљу, кретао се уназад а овај момак је ишао ка њему и говорио понављајући десетак пута „ајде пичко пуцај у мене“, тада након испалења 2-3 метка у земљу, крећући се и даље уназад „АА“ је пуцао у овог момка, прво у ногу па у стомак. После два примљена метка момак није пао, већ је наставио и даље да се креће према „ААту“ који је и даље ишао уназад. Тад је „АА“ још неколико пута пуцао у оштећеног који је најзад пао на земљу. Након тога сви гости у башти су уморни, АГ је кренуо да бежи га СУП-у а за њим и његова екипа. СУП је иначе врло близу кафића а мисли да је АМ био тај који је отишао да јави шта се десило.

„АА“ је пуцао у оштећеног са растојања можда од неких 1-2 метра и стајали су лицем у лице један наспрам другог. Сигуран је да је оптужени два пута пуцао у земљу зато што су остали трагови у асфалту односно на бетону.

Не може изричито да се изјасни да ли је у моменту када је оптужени изашао из баште, оштећени АЦ извадио пиштољ, ни да ли је евентуално посегао за пиштољем.

05.07.2005.g.

На главном претресу,

на записнику К 25/04 додао је: АГ зна дуже време јер је често био у његовом локалу. Лично му није показао „полицијску службену легитимацију“ кружиле су приче да он има полицијску легитимацију. Тог 28.07.1997.g. са супругом је био у Београду, на повратку у Банатском Новом Селу је свратио код АГ јер је хтео да купи фелне и гуме за ауто и тада му је АГ рекао да ће доћи у Вршац „са својом екипом“ јер има неке „нерашчишћене“ рачуне, при том није спомињао имена, већ само да ће због тога те вечери да буде у Вршцу. Исте вечери видео је АГ који је „са својом екипом“, не зна их поименце, али их је било 5-6 младића, око 20,30 часова свратио у кафић „ “ и питао га за Весу-БФа. Није питао за „ААта“, а иначе АА не познаје па не би ни могао да му каже, а иначе је чуо за њега као „за фацу“, односно исправља се АГ се распитивао и за „ААта“ да ли је навраћао. С обзиром на оно што му је рекао у Банатском Новом Селу „да има неке нерасчишћене“ рачуне, а потом истог дана тражио „ААта“ у кафићу, закључио је да са њим жели да се обрачуна. АГ му није „директно“ рекао да хоће да се обрачуна са АА звани „АА“.

У башти кафића има осам столова. Седео је за столом са АО и АМ, а АГ и АА су седели укосо према средини баште, на два метра. Видео је да су пили пиво и сокове. У једном тренутку је напустио локал и отишао са АМом „да се провозају“ и вратили су се око 23,00 часа, а „они“ су већ били у кафићу, неки су седели а неки стајали. Сво време је размишљао да ли ће нешто да се деси. Сећа се да се први подигао АГ који је имао црну јакну и видео је да намешта пиштољ за пас. Сматра да је то АГ урадио да би себи дао на значају, и да би присутни видели да он има пиштољ, а нарочито њему као газди кафића и АМу који је полицајац. Како се подигао АГ „тако су се подигли и остали из тог друштва“. Цех је платио АЈ. АГ је био те вечери са џипом, иначе је често мењао кола, а АА са плавом „Опел Калибром“. Кола су паркирали уздуж локала, у наставку баште. Кад је напуштао локал чуо је како АГ каже својим другарима „ставићемо пичку у гепек и водимо га у Влајковац“. У том тренутку АА је још увек са АЈ ом и још једним момком седео у башти на истој раздаљини као и он, па сматра да је могао да чује шта је рекао АГ. Тад је био убеђен да ће нешто да се деси. Ткође је чуо да је приликом напуштања кафића АГ дао кључеве једном свом другару уз коментар „сад ћемо да га ставимо у гепек“. Знао је да и АЈ носи са собом пиштољ. Убеђен је да АА код себе није имао пиштољ, јер је на себи имао мајицу и панталоне-црне фармерке па би се пиштољ видео. Из прича је такође знао да АЈ стално носи пиштољ. Те вечери АЈ је имао јакну, а раније је један дилер пуцао у њега. АГ је још рекао да ће да му се „најебу мајке и да га одведу у Влајковац“. Потом је из кафића изашао АА са АЈ ом. Није видео да је АЈ дао АА пиштољ. Закључује да је АЈ дао пиштољ АА због прича које су кружиле, а пиштољ му је дао у тренутку када су излазили из баште, јер је тада могао да чује да АГ изговара оно што је више пута поновио и зато што су очекивали да ће се то и десити. АА излази из кафића и стаје поред АЦ, а друштво АГ прави круг око АА. То се дешава на два метра од стола за којим седи, па је стекао утисак „да желе да га затворе у круг“ да би га ухватили. АГ је био лукав и препреден и мисли да је он закључио да АА има пиштољ. Буквално је АГ гурао АА, а такође сматра и да се уплашио због тога што је знао да АА има пиштољ. Закључује да је АЦ био пијан. АА се буквално налазио између двоје кола, да не би био у кругу који су направили АГ ови људи, који су кренули да се повлаче, да му затворе и тај слободан пролаз иза леђа. У једном тренутку АА вади пиштољ и виче „одступите“, а АЦ виче „пуцај пичко једна“. АЦ у том тренутку у руци није имао пиштољ, али га је имао за појасом. Он је био мршавији

дечко, имао је на себи светлу мајицу и пиштољ му је био испод мајице, па се оцртавао јер је у том тренутку АЦ дигао руке у вис, па се зато и видело да има пиштољ за пасом. Кад је АА извадио пиштољ „сви су се скаменили“. Видео је да је у једном тренутку АА угледао „једног из АГ ове екипе који је хтео да му дође иза леђа“. АЦ је сијасет пута рекао „пуцај пичко“, можда десет и више пута. Одзвањало је колико је јако викао и у том тренутку корак по корак прилази АА. АА се креће уназад и понавља „одступи“, затим је чуо да је АА опалио први метак који је ударио у бетон. Био је то метак „упозорења“. Тај метак се одбио и ударио у зид локала „ „. Међутим АЦ и даље иде према АА. С његове десне старне се налазио АГ и нешто је шапутао АЦ АА испалјује и други метак упозорења у бетон и окреће се. У једном тренутку АА Бодгановски има иза себе „још метар“, а они момци који су кренули да га опколе, међутим стали су „и они су се уплашили“ и гледали како да се склоне. Стекао је утисак да се АЦ још више „окуражио“ и ухватио за пиштољ који је имао за пасом и тад је АА усмерио пиштољ и погодио АЦ у колена, али АЦ није пао па је потом АА пуцао у стомак, па ни тада АЦ није пао. У тренутку је био убеђен да се ради „о пиштољу плашљивцу“ и да АЦ није ни погођен, јер није пао ни после првог, ни другог пуцања. Поново је АЦ кренуо према АА и у једном тренутку се ухватио за стомак и пао на метар два од АА.

Први се подигао АМ и побегао према СУП. Направила се читава збрка. Остао је да стоји ту где је био. Кад је АЦ пао, АГ је био „бржи од зеца“, гурао је све испред себе и кренуо да трчи према банци, а потом у правцу СУП. Гости у локалу су били буквално „парализовани“ и седели „као да ништа није било“. Дечко који је имао гипс на руци, кога зову „доктор“ отворио је плаву „Опел Калибру“, спремали су се да побегну. Ови из АГ овог друштва, неки су чучали иза аута, неки су били сагнути, сви су чекали шта ће даље да се деси. АА и овај „доктор“ ушли су у кола и отишли с лица места. Претпоставља да није возио „овај доктор јер је имао руку у гипсу“.

Од тренутка кад се АГ „дигао“ и платио цех до тренутка кад је АА напустио лице места све је трајало 5-7 минута. АА је пуцао у размацима, први пут пуца па пролазе 2-3 секунде па поново пуца, па пролази 10 секунди па поново пуца. Кад је АА извадио пиштољ АЦ је био на степенику два метра даље, није видео да је неко АА ухватио рукама. Као што је и рекао у истрази, код тога остаје и понавља да је видео да је АГ дао пиштољ „једном високом момку из Карловца“ а овај је ставио пиштољ за појас панталона. Закључује да је АА исцрпео све своје могућности и да је АГ био толико упоран „да га буквално по цену живота ухвати“, па АА није имао шансе да побегне, „био је у сендвичу“. Лево и десно су били аутомобили, испред њега АЦ, поред АГ, а иза остали момци који су кренули да га опкољавају. Мисли да је буквално АГ издејствовао да се на силу ово деси по цену да настрада АЦ, али да убије АА. Мисли да је то била намера. АА није имао никакве шансе да се извуче.

13.06.2008.г.

На записнику К 77/07 додао је: да остаје код своје изјаве коју је дао у истрази 03.11.2003.г. и на главном претресу од 05.07.2005.г. Сећа се да је и са једне и са друге стране кафића било паркирано 5-6 возила. Гледано из кафића, возила АА и АГ а су била са десне стране према улици. АГ је имао црни „Цип“, а АА металик плаву „Опел Калибру“. Први је дошао АА и паркирао се са човеком који је имао гипс на руци, а зову га „Доктор“. Иначе на паркингу стаје највише 5-6 аутомобила. Чини му се да ауто АА није био ни први ни задњи и била су друга или трећа у реду. АГ уопште није

паркирао на паркингу, већ је кола паркирао уздуж код баште кафића, према хотелу или према центру. Осам столова има кафић под тендом, два реда по четири. Не може да се сети да ли је око поноћи башта била пуна гостију нити да ли је био отворен или не гепек на аутомобилима. Иначе „Цип“ је био црн, за 5-6 лица. АА није имао решење, па је било „или-или“, „или би АЦ убио АА да није АА убио АЦа“, јер су та лица са таквом намером и дошла то слеподне и тражила АА.

25.11.2020.г.

На записнику 2К 27/20 навео је: после толико времена од догађаја, сећа се да се тог дана враћао из Београда са још једним „ликом“ који није више у животу и свратио код АГ, који такође није жив и већ тада је АГ претио да треба да дође у Вршац да се „обрачуна“, а он је размишљао „па добро...он је такав момак био...изигравао је полицајца“, али је АГ заиста те вечери дошао у Вршац и у неколико кафића тражио АА. Између 8-9 часова увече АГ је био у његовом кафићу и тражио АА и претио да ће „му се најевати мајке“ и одлазио из кафића и враћао се. У једном тренутку око 11,00 часова, кафић је био пун, летње време, седео је за столом са полицајцем АМ када је почело комешање. Ту за столом је седео и покојни АЈ, а он мисли да је АЈ некеме додао пиштољ. Настрадалог АЦ није баш познавао, али је чуо да је „опасан“ момак. АЦ је имао обучену неку кошуљу и иза појаса за леђа заденут пиштољ. Видело се да ће се ту нешто десити. Они су АА ваљда хтели да ставе у ауто, у гепек, АГ и још 3-4 су кренули према АА, АГ је стајао са стране, а овај дечко АЦ је ишао на АА. То је било на једној степеници испред локала, када је АА рекао АЦу да одступи од њега. АА се повлачио, али су они ишли према њему. Његов је утисак да су хтели да га ухвате и ставе у гепек, јер су тако и рекли, АГ је рекао „отварај гепек“. АА је извадио пиштољ и уперио према том дечку АЦу, али је прва 2-3 метка пуцао у бетон као опомена, метак се одбио у бетон и ударио у „ „, локал поред кафића, али је АЦ и даље насртао на АА. Његов је утисак да је покојни АЦ успео да се дохвати пиштоља да би убио АА „јер је то моменат када човек помисли шта би урадио“, ипак је боље да свако себе чува, а мало је ту шта могло да се промени. Кад је АА опалио та 2-3 мекта, погодио је АЦа у колена, али је АЦ и даље ишао према АА, АЦ је добио метак и у стомак, али је и даље наставио да иде. Тада се АМ окренуо и отишао према СУП. Ваљда ни он није веровао да је прави метак. У неверици, јер се све дешавало на отвореном у летњој башти, заиста тај звук пуцња на отвореном није био тако упечатљив, па је помислио можда није прави метак све док АЦ није пао. Онда су неки отрчали према СУП, а тај АГ који је „све зачувао“ први је побегао. Његова је процена била да ће настрадати или АА или АЦ, а трећа варијанта није била.

Био је присутан и кад је полиција дошла да врши увиђај. Његов кафић „ „ је од полиције удаљен можда 100 метара. Све до доласка полиције био је у кафићу, у башти. Не сећа се да ли је неко прилазио телу покојног АЦ а, нити шта се догодило са пиштољем (за који је рекао да га је АЦ држао иза леђа). Верује да је полиција узела пиштољ. АЦ је на себи имао белу кошуљу, белу мајицу, пиштољ му је био иза леђа и заиста не зна шта је било са тим пиштољем, мисли да га је узела полиција. Видео је полицију да прилази телу покојног АЦ а.

У догађају када је почела чарка између АГ ове екипе и АА он није могао да бежи јер је АГ ова екипа била 6-7 људи који су га окружили, дошли су са двоје кола у град и јурили га по граду. Могао је да побегне после догађаја. Нико те вечери није могао да стане на страну АА, то је била таква ситуација, његов живот је био угрожен. Сећа се да

је АА прве метке испалио у земљу, да је прво покојног АЦ погодио у колено, да је АЦ даље ишао према њему и говорио „пуцај пичко“, а кад је АЦ ао не зна колико је метака АА испалио, ваљда колико је имао у пиштољу. АЦ је пао испред АА, на земљу и не сећа се да ли му је неко пришао. Кад је АА пуцао 2-3 метка, застоја у том пуцању није било, јер да је било већ би неко убио АА. АГ је 2-3 године после овог догађаја убијен у Банатском Новом Селу, а са тим у вези су људи које је он рекетирао. Мисли да је пиштољ који је имао АЦ од АГ који је „имао оружја колико хоћете...и колико је хтео...имао је и службену легитимацију...а ко му је то дао не знам“.

Видео је још док је покојни АЦ седео за столом да за леђима има пиштољ, а мисли да му је АЈ дао пиштољ. АГ је обавезно имао пиштољ, а да ли је АЦу дао пиштољ АГ или АЈ ...неко му је дао.

9.АО

08.12.2003.г.

У истрази.

на записнику о саслушању сведока Ки 99/03 навео је: држао је кафић у Вршцу па је те вечери био да га затвори и кренуо колима кући када је пролазећи поред кафића „ “ видео власника АН, зауставио се и изашао из возила. Са АНем је за столом седео полицајац АМ, у башти је за столом седео АГ којег познаје из виђења, као проблематичног човека и још тројица момака које није познавао. За столом поред ових момака седео је АЈ којег је одлично познавао и још један момак којег није познавао али сада зна да је то био АА. Сео је за сто са АНем и АМом и за кратко време је чуо свађу међу момцима за поменутих столовима. Обратио је пажњу на АГ код кога је приметио за појасом заденут пиштољ и видео је за појасом покојног АЦ „да испод такође има пиштољ“. Приметио је да АЈ и АА нешто разговарају и приметио је тренутак када је АЈ додао пиштољ АА. Пре тог тренутка чуо је са овог стола где је седео АГ да је неко рекао „стрпаћемо га у гепек“ и помислио у први мах да се претња односи на АЈ а. Пошто је он ову претњу чуо, сигуран је да су то чули и АЈ и АА јер су седели врло близу тог стола. После изричитих претњи АЈ даје АА пиштољ још док седе за столом у башти, а АА пиштољ ставља спреда за појас панталона. У том тренутку АА је леђима окренут столу где су седели АГ и АЦ. Претпоставља да АГ ово друштво није могло да види да АЈ даје АА пиштољ, а уз то АЈ је остао да седи а АА је кренуо из баште да излази. Кад је АА изашао из баште пришао је својим колима и тада му прилази покојни АЦ са још једним момком и „хвата га“, али АА успева да се отргне од њих. У тренутку кад су та двојица ухватила АА чуо је да је АГ рекао „ма трпај га у кола“. Пошто се окривљени отргао, кретао се уназад и извадио је пиштољ из појаса. У том моменту оштећени АЦ почиње да провоцира окривљеног речима „пуцај пичко“ и уједно се креће ка окривљеном. У том моменту други момак који је ухватио са АЦем АА стоји иза њега, а АГ стоји иза кола. Углавном у моменту када је АА извадио пиштољ, уперио га је у земљу и том приликом је пуцао у земљу, једном или два пута. Оштећени АЦ и поред тога наставља да се креће ка окривљеном и приметио је да је оштећени руком кренуо да се маши пиштоља који је имао за појасом. Тада окривљени АА пуца у оштећеног, мисли прво у стомак. Оштећени после првог пуцња којим је погођен није пао и наставио је да се креће ка окривљеном. Чуо је да је неко рекао „бежимо“ и сви који су седели том приликом кренули су да беже у правцу СУП-а, који је врло близу кафића. Док је бежао чуо је још пар пуцња са лица места, на које се вратио кад су оштећеног већ одвезли у болницу.

Не жели да се стави „у службу“ било чије одбране, али обзиром на ситуацију те вечери, по његовом мишљењу, да АА није реаговао, АЦ би га сигурно убио, с обзиром да је кренуо да се маши за пиштољ. И заиста у животу није видео да неко вади пиштољ у моменту кад друго лице држи пиштољ у руци и штавише пуца поред њега.

07.06.2005.г.

На главном претресу,

на записнику К 25/04 додао је: волео би да те вечери није био у кафићу и да не мора да дође у суд. Седео је са газдом кафића АН и сведоком АМ. У кафићу је видео АЈ, АА, АГ који је иначе имао такво понашање „као да је ослободио ову државу“, али му се једини и јавио те вечери. За АЈ је чуо да је погинуо у Нишу. Иако се више детаља не сећа, памти јер је то видео да је АЈ додао пиштољ АА, преко баште. Буквално се десило овако: седа, до њега допире нешто као „стрпаћемо га у гепек кола“, чини му се чак да је то рекао и овај дечко који је убијен и да му је АГ рекао „хватај га, ћапи га“. Седи у врху баште, па они пролазе поред њега, с тим што је АА прошао први, пришао својим колима, а за њим иду АГ и АЦ, чини му се да их је било четворица. АА прилази својим колима до врата возача, башта му је иза леђа и тада га оштећени АЦ и још један младић хватају за руке. АГ Стоји на почетку, у близини кола, сви су они били близу и сви говоре „трпај га у гепек“. Ни један гепек није био отворен, ни од АГ ових, ни од кола АА. У једном тренутку се АА истрже из руку, а АЈ се диже и додаје пиштољ АА, све се дешава у секундама. Та тројица се такође крећу, али је АГ и још један остао даље, покојни оштећени АЦ се креће према АА и виче „пуцај пичко“, с тим што се хвата у пределу појаса за пиштољ који је имао. Претпоставља да је АЦ имао пиштољ, мада пиштољ није видео. Претпоставља зато што је видео „да је ту надувено, а није луд да не зна“, једино је могао да буде пиштољ. У тренутку када је АА узео пиштољ, АЦ виче „пуцај пичко“, АА пуца у земљу једном или два пута, и настаје општа паника. И поред пуцња АЦ се не повлачи него и даље иде према АА, све се дешава у секундама. Закључио је јер просто није могао да верује, да човек може да буде „толика будала“ да иде на човека који има у руци пиштољ и који је чак пуцао у земљу, као упозорење. Не зна да ли је АА нешто рекао АЦу. Пошто је настала паника и бежање први је викао „бежимо“ АГ, али АЦ није бежао. Ни једног тренутка у рукама АЦа није видео пиштољ. Уплашио се рикошета и кренуо да бежи према СУП, и други су бежали. Закључио је да је потом АА пуцао оштећеног у стомак. Тврди да у том тренутку АГ и ови људи, да су ухватили АА „да би га убили“, зато што су понављали „гепек“ и зато што зна ко је АГ, мада му лично никад није претио јер су и за њега лично биле везане приче „да је опасан“. Док је бежао чуо је пуцње, не зна колико их је било. На лице места се вратио али више АА није видео, већ само АЦа како лежи.

30.09.2008.г.

На записнику К 77/07 додао је: са десне стране бште кафића „ „ је продавница „ „, а лево хотел „ „. Испред „ „ је било возило „Опел калибра“ задњим делом окренут према „ „. Не зна да ли је било паркирано још неких возила јер је „ту“ био пет минута, ни толико. Нема појма где се налазило возило АГ, јер и не зна шта он вози. Буквално својим возилом је дошао и видео полицајца АМа да седи са газдом кафића, стао, изашао из возила које је претходно паркирао поред „Калибре“. Пуно времена је прошло до критичног догађаја, труди се да се сети али не жели да прича што не зна...сећа се да је ту био АГ, а зато што и сам држи кафић на аутобуској

станици у Вршцу познато му је да је АГ проблематичан тип и да је ту био покојни момак (АЦ) кога никад у животу претходно није видео, нити осталу двојицу, а није видео ни „овог што је пуцао“, једино је био добар са АЈ ом. Мислио је да попије пиће са полицајцем АМом и оде, чуо је неку препирку, не зна о чему се ради, помислио је да је „зезање“. Видео је „да се тај мали“ (АА) нагиње према АЈ у и да му АЈ даје пиштољ. Тад је закључио да ствари нису наивне. Био би најсрећнији да ту није био. Жао му је човека који је погинуо.

04.11.2020.г.

На записнику 2К 27/20 додао је: те 1997.г. држао је кафић „ „ на аутобуској станици у Вршцу. Кад је затворио, кренуо је кући, видео да у кафићу „ „ има људи, десетак, паркирао је ауто код хотела „ „ у намери да се кратко задржи са АН звани „АН“. Сео је за сто са АНем и полицајцем АМом. Видео је да нешто неће бити у реду, јер је чуо галаму и покојног АГ а како говори „да ће га стрпати у гепек“. Чуо је те речи, а мисли да је то могао да говори само АГ, кога је видео, а за њега „и знао и чуо“ да је проблематичан. Пошто је АГ умро, може да каже да је он био криминалац, а код кога је све „улазио“, то не зна, код њега није био. Дечка који је погинуо никад није видео ни чуо за њега до те вечери, касније је чуо да му је земљак, Личанин и жао му је што се све то догодило и што је био присутан. Хтео је да напусти кафић када је већ видео да ће бити проблема, а нарочито кад је видео да се АА, којег је до тада 2-3 пута видео у животу, нагиње према АЈ, тако да је леђима био окренут друштву где је био АГ. Тај тренутак АГ ово друштво није могло да види, али је он видео, јер је седео напред. Да је АЈ ставио за појас пиштољ АА. АА је кренуо према својим колима „јер је осетио шта му спремају, а ови су поскакали“, двојица су га „шчепали“. Видео је да је АГ отворио гепек од „Аудија“. У једном тренутку када су га ови зграбили, он им бежи из руку, повлачи се уназад и вади пиштољ, али руку држи са стране испружену до висине лакта, пиштољ није био у никог уперен и говорио је „шта сад“. У том тренутку је већ кренула бежанија „читав стампедо“. Он је стајао, није бежао, али није бежао ни АЦ, него је кренуо према АА, говорио је „пуцај пичко“. После је чуо да је покојни АЦ био срчан момак, није се плашио, а мисли да тако нешто може „само или луд или дрогиран да ради или много срчан“ који погрешно процени да овај неће пуцати. Кад је АЦ ишао према АА, није застајао, кренуо је на њега, а онда је АА пуцао. АА иде уназад и виче „шта сад“, а АЦ иде ка њему и виче „пуцај пичко“. Зна сигурно да је АА два пута пуцао у земљу зато што је после првог пуцња и он почео да бежи, али је чуо рикошет, специфичан звук, отишао је према хотелу „ „ односно према полицији. Настао је стампедо. Не зна да ли је неко од гостију остао, нити које први пришао АЦу. Код АЦ је „нешто видео“, кад је говорио „пуцај пичко“ руком је кренуо према свом појасу. Није видео да је АЦ извадио пиштољ, мисли да он није ни извадио пиштољ, али мисли да га је имао. Претпоставља да су сви момци који су били са АГ ом били наоружани.

Почео је да бежи после првог пуцња, окренуо се и видео да дечко пада. АА је пуцао, а мисли „као да је то први пут у животу радио...није нишанио...млатарао је тим пиштољем...рећи ћу вам АА се усрао за свој живот...то је нормално јер је пет људи на њега кренуло“. Мисли да су сви побегли из кафића, а ту је био АМ, конобарица АП која је седела са АР, АЈ, АГ. Није видео ко је репетирао пиштољ који је АЈ дао АА. Покојни АЈ је био „у мојој гарди у Српској Добровољачкој гарди Жељка Ражњатовића Аркана...био је на ратишту, као частан и поштен дечко...али је убијен у Нишу...и не може да каже детаље“. Он није имао пиштољ те вечери, али је пиштољ имао АЈ и додао

га је АА. Кад је чуо речи „стрпаћемо га у гепек“ није ни претпостављао на кога се то односи, чак је помислио да њега провоцирају у првом тренутку, а не зна кад је АА проценио да се то на њега односи. Његов закључак је да АА није могао да побегне из те ситуације, да прескочи преко ограде и бежи, али мисли да се на то не би нико одлучио и поред чињенице да је за столом седео полицајац и да су други знали да ту седи полицајац и да се дешава таква ситуација, па закључује „да ту нема ни полиције, ни државе“. О догађају је почео да размишља када је добио поново позив за суђење, после 23 године од догађаја. Размишљао је чега се сећа. Не прихвата да може да се сети неких детаља, али утисак његов је да АА није убио АЦа или АГ а „они би њега“. У породици су га у Лици одакле је, учили „како сејеш тако жањеш“ и жели да каже да је Божија грехота што је настрадао АЦ, дечко који није „ни крив, ни дужан“ у тим трансакцијама које су везане за име АГ али је „на жалост био од тог АГ истурен“. Покојни АЦ није возио аутомобил, нити се понашао тако да га други уоче, за разлику од АГ а који је радио шта је хтео, а тако је и страдао.

10.АП

20.10.1997.г.

У истрази.

на записнику о саслушању сведока Ки 88/97 навела је: критичне вечери седела је са другарицама БИ, БЈ и БК у башти кафића „ „ у Вршцу у којој иначе има укупно осам столова поређаних у два реда, мала је и допире до ивице тротоара и пута. Пошто су сви столови у непосредној близини могуће је чути шта се разговара за суседним. Седела је са другарицама за првим столом код улаза у башту ближе пута, а у другом реду иза њиховог стола седело је шест младића, међу којима је и био покојни АЦ оптужени АА. Од њих шесторице лично је познавала само оптуженог АА, кога је упознала неколико месеци пре догађаја, више су се пута видели у кафићу „ „ и поздрављали у смислу „здрво-здрво“. Од остале петорице познавала је из виђења и то АФа, АГ а, а остале уопште није познавала. Испред баште је проширени пут на коме су била паркирана два аутомобила један поред другог, црни је припадао АА, а размак између аутомобила је био око метар. Леђима је била окренута аутомобилима. Музика је тихо свирала, атмосфера је била „напета“ а једино што се чуло је била расправа за столом за којим су били оптужени и оштећени који су седели један поред другог. Чула је да су се расправљали око неког дуга и да је АА питао оштећеног да ли зна за тај дуг, а да му је овај одговорио доста провокативно да зна и да ће му једног дана вратити те паре. Чула је и да је неко споменуо да се иде у Влајковац. Расправа која је трајала између оптуженог и оштећеног била је кратка, око пар минута, али је њој „нешто“ говорило да ће се нешто десити. У једном тренутку од стола је устао АГ и отишао према свом аутомобилу па се вратио и рекао осталима „идемо“, након чега су сви устали од стола и кренули према излазу. Задњи од стола је устао АА али није одмах изашао из баште већ је застао код њиховог стола кратко, изменио неколико речи са њеном другарицом која га је питала да ли иде за Панчево, а он је одговорио да иде за Влајковац, деловао јој је збуњен и изгубљен. Кад се окренула видела је да је АФ ушао у аутомобил АА и сео на место сувозача. АА је стајао код предњих врата свог аута за возача, а АГ је стајао у близини возачевих врата другог аутомобила код предњег десног блатобрана, са друге стране тог аута налазила су се друга двојица, а оштећени је стајао на простору између аутомобила више код задњег дела аута АА. У једном тренутку БИ је прокоментарисала да се нешто дешава, па кад је погледала у том правцу видела је да АА стоји код својих врата за возача, да испред њега са једне и друге стране стоје

оштећени и АГ, тако да је њој АА био окренут леђима, а они су били јако близу један другом и нешто разговарали, то није чула. Видела је да се у једном тренутку АГ толико приближио АА, практично му је шапутао на ухо нешто. Након тога је видела да се АА вратио у башту, пришао је за један сто код једног типа, нешто му рекао и напустио башту. После минут чули су се пуцњи, било их је више. Сви су скочили и почели да беже, па није видела ко је пуцао.

07.06.2005.г.

На главном претресу,

на записнику од К 25/04 додала је: да остаје код своје изјаве дате у истрази, а с обзиром на протек времена више се не сећа да ли је чула расправу, да ли је видела пиштољ у нечијим рукама, да ли је евентуално неко лице окривљеном или оштећеном додало пиштољ, нити колико је пуцњи чула, па ништа је урадила кад је чула пуцње.

13.06.2008.г.

На записнику К 77/07 додала је: да остаје код изјаве коју је дала пред истражним судијом 20.10.1997.г. и на главном претресу од 07.06.2005.г. па се више не сећа колико је аутомобила било паркирано испред кафића „ „“.

25.11.2020.г.

На записнику 2К 27/20 навела је: после толико година од догађаја само кроз „маглу“ може да се сети и потврђује да је те вечери била у кафићу „ „“ као гост. Не сећа се да ли је видела пиштољ код некога, а покојног АЦ није познавала, а мисли да није познавала ни АА. Радилa је као конобарица у кафићу „ „“ чији је власник АО и да је он био присутан као гост у том кафићу.

11.АР (сада АС)

07.10.2003.г.

У истрази,

на записнику о саслушању сведока Ки 99/03 навео је: познаје оптуженог АА званог „АА“, а познаје и покојног АЦ. Шест месеци пре догађаја био је малтретиран у Банатском Новом Селу у кући покојног АГ од стране АГ а и покојног АЦ а и АЦевог брата ББ. Дошао је код АГ а да прода своја кола, али су га њих тројица том приликом „пребили“ аутоматском пушком, кола му отели, а он случај није пријавио полицији, мада је усмено причао са неким полицајцима. После овог догађаја у Вршцу је изнајмио локал и отворио стриптиз бар, где су долазили оптужени АА и оштећени АЦ са АГ ом, који су два пута направили цех у клубу и нису платили то што су потрошили. Месец ипо дана пре догађаја био је у Панчеву у друштву са оптуженим АА, сусрео се са оштећеним АЦем и АГ ом па је и ту дошло до расправе која се смирила.

Те вечери 28.07.1997.г. са неким девојкама је био у башти кафића „ „“ у Вршцу. Поред њиховог стола седели су оптужени АА, оштећени АЦ, АГ, момак кога зна по имену АК, неки Босанац и момак чије име не зна. Друштво је ту седело пола сата, попили су 2-3 туре пића. Тада је устао да се поздрави са свима њима, па је рекао АГ пред свима да би требао да му плати дуг који је направио у стриптиз бару. На те речи

АГ ништа није одговорио, већ је реаговао покојни оштећени АЦ оји му се обратио доста грубо речима „какав дуг пичко једна“. На те речи покојног АЦ реаговао је АА и рекао оштећеном да га први пут види у животу, па се ту наставила свађа између њих, а окривљени је предложио АЦу да оду до оближњег парка само њих двојица да би изравнали „своје рачуне“ односно да би решили тај проблем, али нису устали само њих двојица већ су устали сви момци који су седели за тим столом.

Тек што је изашао из кафића, оптуженог АА су ухватили оштећени АЦ и АК и тај Босанац и хтели су да га угурају у гепек од кола „Аудија“ на којем је АГ отворио гепек. С обзиром да је оптужени АА врло снажан и корпулентан момак он је успео да се отргне од оне тројице. Када је „АА“ рекао да не жели да се бије са АЦем АГ је поменуо да би требали да иду у Влајковац јер тамо ником не би сметали. Тада је рекао АГ кога је знао под надимком „АГ“ да хоће и он да иде са још једним аутом, али је АГ рекао да за тим нема потребе. Када је окривљени АА успео да се отргне од оне двојице, ишао је уназад неких два метра и тада му је пришао један момак „кога не жели да именује“, односно не зна му право име и који је дао пиштољ у руке оптуженом. То све је видео јер је стајао на тротоару на три метра од места где су стајали оптужени и оштећени. Момак који је дао пиштољ АА се удаљио а оптужени је узео пиштољ и пуцао прво у бетон па у ваздух или можда обратно, углавном је видео да се оштећени ухватио својом десном руком испод тренерке „ставио је своју десну руку испод тренерке“ и „АА“ је тада пуцао у њега. Пре него што је оптужени опалио први метак видео је да АГ који је стајао непосредно иза АЦа, вади пиштољ из појаса, па је гурнуо АЦа унапред према окривљеном.

Није сигуран да ли је окривљени могао да види да АГ у руци држи пиштољ јер је АГ стајао иза АЦа. Пре него што је окривљени пуцао у ваздух, па у бетон, оштећени је рекао да ће убити и њега и окривљеног и прозвао „ААта“ као да је он његов телохранитељ, што није било истина. Оштећени је опет назвао окривљеног „пичко“, а то је рекао и њему тачно речима „убићемо и ову пичкетину“, мислећи на сведока. Када је оштећени све те „погрде и псовке“ упутио окривљеном кретао се према окривљеном и тада је окривљени пуцао у оштећеног АЦа више пута, не зна тачно колико. Кад је окривљени почео да пуца у оштећеног његови другови АГ и АК су се разбежали, а он се сакрио иза оближњег аутомобила. После задобијеног првог хица оштећени није пао на земљу, већ се и даље кретао унапред према окривљеном и после пар хитаца пао на земљу. Пошто је оштећени пао окривљени није пуцао више у њега, али му је пришао и шутнуо га ногом у главу, сео у своја кола и напустио лице места. Врло брзо на лице места је дошао и АГ. Он је отишао, напустио Вршац, јер су му претили АГ, АЦев брат БЛ, отишао је у иностранство и у земљу се вратио тек кад је убијен АГ.

Оштећени, АГ и АК хтели су окривљеног да одвуку у Влајковац у шуму да се тамо туку. АГ је имао пиштољ марке „Колт“. Један момак је окривљеном додао пиштољ и „може да се закуне у своју ћерку да је тако било“. Пре овог догађаја био је вербални сукоб у Панчеву, а особе које су потенцирале тај сукоб су били АЦ и АГ, а он је лично био тај који је хтео да смири ту ситуацију. Разлог због чега је био „тако помирљив“ је што је пар месеци био у затвору и није желео да има посла са полицијом. Плашио се браће АЦ и АГ а. Вредност возила које су му АГ и АЦ одузели је 20.000 ДМ. То возило му је враћено али не доборовољно, већ су „неки момци из Београда“ из странке „Српског јединства“ где је он једно време био ангажован, отишли до АГ а па му је овај вратио возило.

На једном месту покојни АЦ је рекао окривљеном да ће проћи „горе него у Београду“, а с обзиром да сви познају окривљеног знали су да је на њега у више наврата пуцано, да је једном приликом после рањавања био седам месеци у болници и „једва“ преживео. Кад је напустио Вршац отишао је у Делиблато, а након тога напустио земљу зато што га је ББ тражио да га убије аутоматском пушком. То су сви знали, чак и полиција. Претио му је и АГ, па се зато вратио у земљу након АГ овог убиства. ББ је пре тога извршио самоубиство. Сматра да оптужени јесте крив што је пуцао у оштећеног, да покојни АЦ није имао пуно везе са целом ситуацијом, да је у ствари за цео сукоб био одговоран АГ.

11.03.2005.г.

На главном претресу,

на записнику К 25/04 додао је: критичне вечери видео је, да је АА био нападнут од старне тих момака, од покојног АЦ са којим је лично иначе био у изузетно добрим односима као и са његовим братом ББом. Прво је дошло до свађе у кафићу „ у центру Вршца између покојног АЦ а и АА. Свађу је почео АЦ тако што је вређао АА, који ни једног тренутка није узвратио увреду, чак је рекао да АЦ нема разлога да га вређа, јер се буквално њих двојица не познају. Сећа се да је АЦ псовао АА, да му је рекао да је „пичка“, „да ће горе да прође него што је прошао у Београду“, а АА је поново рекао да нема разлога да се њих двојица вређају, да може све мирно да се реши. Расправа је кренула око неког новца.

Седео је за суседним столом у друштву девојака. Није сео за „њихов“ сто јер није говорио са АГ, зато што су га пребили 1992.г. и отели му ауто, у ком догађају није учествовао АЦ. Друштво је седело пола сата за столом, попили су пиће.

Сматра да је АЦ недужно страдао, да је за цео догађај крив АГ који је плаћао 50 марака да би у суштини правили проблеме. Остао је да седи кад су они кренули да напуштају кафић и посматрао шта се дешава. „Ауди б“ власништво АГ био је паркиран испред кафића, као и кола АА. Не сећа се распореда како су напуштали кафић, али је видео да 3-4 лица ту имају пиштоље. Чак може да тврди да АА те вечери није имао пиштољ. Сећа се да у тренутку кад се АА отргао од АЦа и АК, да му је неко из баште дотурио пиштољ, па се и зачудио одакле АА пиштољ. Милион посто је сигуран да АА није имао пиштољ, јер је он увек знао кад има пиштољ, а кад га нема, зато што су живели заједно, спавали заједно. Код себе је имао свој пиштољ за који је имао дозволу. Да је АА имао пиштољ то би се видело јер је био лагано обучен. Ту је АЦ кренуо да вређа АА, рекао му да је „пичка, да ће проћи горе него што је прошао у Београду“ а било је познато да је АА у Београду рањен са пет метака. АЦ је зграбио АА за руку, прилазили су му и остали, њих 2-3, као и АГ. Кад се АА отргао био је на 2-3 метра од баште и онда је неко додао пиштољ АА. АА репетира пиштољ и чуо је да је рекао „да не иду на њега више иначе ће да пуца“. Међутим, АЦ АЦ е наставио да вређа ААа и буквално је ишао према АА први, а иза АЦа су ишли остали. Прва два метка АА није пуцао ни у једно лице, чини му се да је један испалио у ваздух, а други са стране и после првог метка сви су побегли, једино је АЦ остао ту и даље је ишао према АА. У рукама АЦа није видео оружје нити је био у могућности да види. Оно што је сигурно знао је да су АГ и АК имали пиштољ кад су кренули према ауто, јер су њих двојица били психопате одувек. Закључио је, с обзиром да је АА пуцао у ваздух и са старне, да му је намера била да их заплаши, а не да повреди. Како је АЦ после два пуцња и даље ишао према АА и наставио да га вређа, свакојаке бруталне речи је изговарао, па се

сећа да је рекао „пуцај пичко ако имаш муда“ и већином је понављао ове речи, биле су и псовке и буквално АА се више није удаљавао, а како му је АЦ и поред пуцња и упозорења прилазио, АА је пуцао у АЦ, мисли прво у ноге. Не зна колико пута је пуцао, све у свему чуо је 5-6 пуцња. Била је општа паника у граду, било је лето, било је људи, у друштву су биле девојке. У тренутку је видео да АЦ пада доле и тада је напустио лице места.

Има потребу да каже да сматра да АА критичне вечери није имао другог избора, да је био принуђен да овако поступа, да је пуцао у самоодбрани, а и он лично би да је био на његовом месту исто урадио. Након овога је разговарао са АА и он му је рекао да му је жао што се све ово догодило, а поготово што је убио човека којег није требао да убије, и да се изгубио у том тренутку кад су му рекли „да ће проћи као у Београду“ и да се ни он не сећа шта је урадио у том тренутку. То му је АА рекао више пута. Сматра такође да други не могу да разумеју овај случај, да је све започео АГ и све се захваљујући и њему десило, а иначе би о овом случају могао да прича пет дана. Потврђује да се окривљени отргао од оштећеног АЦа и АК, јер су имали намеру да га гурају у гепек од „Аудија 6“ јер је АГ у међувремену отворио овај гепек, а АА се отргао јер је био снажан момак и корпулентан.

02.12.2008.г.

На записнику од К 77/07 навео је: АГ је имао „Ауди 6“ металик, задњи модел, а АА „Опел калибру“, аутомотили су им били паркирани један поред другог, предњим делом према тротоару. У башти кафића је седео са „неким девојкама“ и добро видео место догађаја. Сећа се да су АА прво звали „да иду да се бију у шуму“, да је АГ у једном тренутку отворио гепек, да је поново кренула препирка кад су стајали код задњег дела „Аудија“. Поред ААа су била четири лица, АК, АЦ и још једно лице, све их зна по надимку. Да је „АКу“ презиме АК. У тренутку када је АГ отворио гепек свог возила претходно су АА свашта рекли, безобразне речи, бруталне, да ће проћи исто као у Београду кад је био рањен са пет метака калибра 10. АЦ је први кренуо да вуче АА, а друга двојица су га ухватила с једне и друге стране и кренули да га вуку према гепеку, па се АА отргао, повукао 3-4 метра уназад и сигуран је, и гарантује, АА те вечери није имао пиштољ, већ му је пиштољ додао један дечко под надимку „АЈ“ (АЈ), кога раније није смео да спомиње. АА се кретао перма башти кафића па је тај АЈ у једном тренутку му додао пиштољ. То зна јер је са АА био „нераздвојан, АА је уз њега био стално“. Како је узео пиштољ АА га је уперио у АЦа који је био удаљен 3-4 метра „дигао је руке АЦ и рекао пуцај пичко ако имаш муда“. Иза АЦа су били АГ, АК и још два момка. АА није хтео да га погоди, па прва два метка није испалио у тело, већ у ваздух и негде са стране. Поврх тога АЦ наставља да иде према АА са уздигнутим рукама и говори „пуцај пичко ако имаш муда“. Након првог хица сви су побегли, сви АЦеви другари су побегли, а остао је само АЦ са једне и АА са друге стране. После испљена два хица упозорења АЦ је наставио да се креће према њему, па је „АА“ пуцао у ноге. „АА“ је после пуцао буквално „један за редом, није правио паузу између пуцања, више пута је пуцао“. Није видео да ли је након пада АЦа пуцао. Видео је да је пришао АЦу и шутнуо га ногом у главу, а потом сео у ауто и напустио лице места. Чуо се са „ААтом“ путем „пејцера“ и колима кренуо за њим, а после су се договорили како да изађе из града.

04.11.2020.г.

На записнику К 27/20 навео је: познавао је покојног АЦ, зна и његовог брата АБ и јако му је жао што се то догодило. Цео догађај је „игранка“ покојног АГ који је тим момцима дао хиљаду-две динара, да иду да малтретирају људе. Познаје добро породицу АЦ, са старијим братом ББом се дружио, спавао у њиховој кући, јесу они били сиромашни, а и сам је био сиромашан. АГ је био главни кривац за све, јер где је био проблем ту је био АГ.

Био је власник стриптиз бара у Вршцу. То друштво АГ а је остало дужно неке паре, 700 марака у бару. Срели су се у граду. Не сећа се да ли је АА био својим аутом „Опел Калибра“, углавном срели су АГ а у његовом „Аудију 100“ (најновија серија) и пошто није хтео да се са њим расправља на путу, јер је АГ почео да виче, отишли су у кафић „...“. АА је сео са једним дечком. Углавном, догађа се да је АГ отворио гепек од свог „Аудија“ и говорио „да га убаце у гепек...да га воде за Влајковац“, а ти момци из АГ овог друштва су почели АА да вуку, али се АА отргао, повукао 5-6 метара уназад, одакле му пиштољ не зна, али је у том тренутку држао пиштољ, АЦ је дигао руке, и кренуо према њему и говорио „пуцај пичко ако имаш муда“.

Сто посто зна да АА није имао пиштољ код себе, касније је чуо да му је пиштољ додао дечко кога зову „АЈ“. Он то није видео, нити је смео да каже кад је први пут сведочио, а тек кад је погинуо тај дечко „АЈ“ у Нишу, рекао је да је могуће да је тај дечко додао АА пиштољ. Иначе погинуо је у Нишу зато што је отишао да ради као телохранитељ браће БЛ.

АА није пуцао прво у АЦа већ је 2-3 метка пуцао „намерно“ да га промаши, али је АЦ и даље ишао према њему и „онда је настала пуцњава. Не зна колико је пута АА пуцао. Био је ту поред кад се све дешавало, седео са девојкама јер су у кафићу били АП, конобарица код његовог друга БМ, АВ бивши полицајац није био баш у кафићу, али је био „ту негде поред“, био је АМ.

Још тада кад је први пут испитиван, није смео да каже шта зна, због сопствене безбедности, све док није страдао „тај дечко“, зна да је он или Мађар или Словак, није смео да спомиње пиштољ који је дао АА (пок. АЈ). Лично није ни видео да је он дао пиштољ АА, али је чуо.

Иначе спомињали су те паре. АЦ је рекао „што ти је дупе зинуло за те паре“. АЦ је имао тренерку и стално се хватао за појас, а АА му је рекао „склони то што имаш код себе па да сами решимо-фер плеј“. Пошто су њих двојица изговорили те речи, мисли да је АА био уплашен. Касније кад се са њим нашао у Италији, АА му је рекао да се ничег не сећа и да се само сећа да су му рекли да ће проћи горе него у Београду (а зна се да је у Београду био рањен са 5-6 метака, да је 7 месеци био у болници и носио кесу). АЦ је у том тренутку изгледао „као најхрабрији човек на свету“, а тако се и понашао, а и увек је био такав, једино је овај брат што је данас у судници „добар и нормалан“. Мисли да АА није могао да побегне јер је њих било петорица, АГ је имао пиштољ „Магnum 357“, а то зна зато што је АГ тај пиштољ одбацио од себе када је почео да трчи према СУП, чак је налетео и на једног човека који је пао. Лично је узео АГ ов пиштољ и ставио у свој ауто, иако му није требао јер 16 година има дозволу и за ношење и за држање. Не сећа се ко је први пришао покојном АЦ у, већ је била гужва. Није видео ни кад је АА отишао. Мобилне телефоне нису имали, само пејцере. Заиста се са оптуженим сусрео у Италији после неколико година од догађаја, седели су у једном хотелу, причали, а АА

је говорио да се ничег не сећа, плакао, имао је девојку из Владимировца, жалио је што се то десило.

12.АТ зв. „АИ“

05.11.1997.г.

У истрази.

на записнику о саслушању сведока Ки 88/97 навео је: да доста добро познаје оптуженог АА, а из виђења је познавао покојног АЦ а. Власник је кафића „ „ који је у јуну или јулу 1997.г. издао под закуп АФу. Чуо је да је за та два месеца АФ кафић држао заједно са АА. Чуо је од АФа и АА да су у кафић долазили покојни оштећени и АГ и ту наводно направили цех, а ради се о доста ситном новцу неких 100 ДМ које нису платили и да су поводом тога вадиле пиштоље на АА и АФа. За покојног оштећеног и АГ има сазнања да су они били „јако напрасити“ момци. Догађају није присуствовао. Из приче је чуо да је оптужени АА био практично изузетно провоциран од стране покојног оштећеног који му је, како је чуо, упутио низ изузетно тешких увреда и псовки и „практично га навео да овај на њега пуца“. Томе у прилог говори и чињеница, како је чуо, да је АА критичном приликом испали изузетно велики број метака, што по његовом мишљењу не би урадио да није био у стању у које га је покојни довео. Чуо је од својих пријатеља да су те вечери оштећени и АГ дошли циљано „да ухапсе“ АА због неких ранијих нерашчишћених рачуна. Има сазнања да су том догађају присуствовали АО власник кафића „ „, АМ радник МУП, АН власник кафића „ „ и АЈ из Агенције „ „.

13.АД -отац оптуженог

11.03.2005.г.

На главном претресу.

на записнику К 25/04 навео је: да његов син АА живи у ванбрачној заједници и отац је једног малолетног детета, запослен, ради и то легално у Италији „добио је и папире“, а још увек је држављанин ове земље. Син му нема имовину. Син није ментално боловао, једино је имао повреде због чега се болнички лечио и „једва извукао живу главу“. Доста се добро опоравио, осим што има трауму која се испољавала у несаници, имао је кошмаре. Од тог догађаја када је био рањен у Београду више никад није носио пиштољ „то може да гарантује“. Син је хтео да дође да се преда, али је он лично све то стопирао, јер жели да се утврди право стање и да у ситуацији „ако треба да одговара нек одговара“.

13.06.2008.г.

На записнику К 77/07 додао је: да је у међувремену његов син добио још једно дете и да сада 2008.г. има двоје деце, једно дете од 10,5 година и друго од 6 месеци. Син му је причао да је АР имао проблеме са АГ који га је рекетирао. Са АР се спријатељио, па је онда син АА ставио до знања АГ да је АР његов друг и да га АГ не дира, и заиста је АГ рекао да то неће радити, али после се „десило што се десило“. Син АА је отишао у Вршац и отворио неки ресторан са ортаком кога зову „Доктор“, а ради се о АФу. Једне вечери је син АА ставио на сто у породичној кући 2.000 немачких марака, па га је питао „шта је то“, а он је одговорио „новац је чист“, да су отворили ресторан у Вршцу

и да је то зарада од ресторана. Тражио му је новац јер је требао да иде за Мађарску, па му је рекао да то није само његов новац већ и од ортака, па ако му ортак дозволи да ће му позајмити. Због тога је син и отишао у Вршац, да се види са АФ. Син му је рекао да су га два дана пре догађаја покојни АГ и АЦ и још двојица мушкараца у Банатском Новом Селу тражили, али је он зато обишао Банатско Ново Село и ишао другим путем и тако дошао кући. Иста га је група чекала у Вршцу у том кафићу. Син није носио пиштољ „то вам ја гарантујем, он је рукама радио“, а на питање шта је радио одговара „тукао се, он је био снажан, јак, оружје носио није“.

Тог дана у пола ноћи зазвонио је телефон и јавио му се син АА који је рекао „немој ћале уопште да ме чекате, ја сам нешто урадио, изгледа да сам убио дечка кога уопште нисам познавао“ и након тога се више нису чули. У контакту је са сином и често иде код њега у Италију. Син је добио италијанско држављанство и са својом породицом живи у Италији. Причао је са њим и о догађају. Пре догађаја је био рањен у Београду, лечен у Ургентном центру и „једва извукао живу главу“. Од тада је трпео последице, увек се ноћу будио, преживљавао тај догађај и „навучао се“ страха. Рекао му је да у ситуацији да он није тада пуцао, да није употребио ватрено оружје, да би га убили. Син му је рекао да код себе није имао пиштољ, а да су пиштоље имали АГ, АК и АЦ. Причао му је син да га је те вечери „као загрлио“ АГ, да га је испипавао и проверавао да ли има пиштољ, па је дао сигнал АЦ да АА нема пиштољ и то тако што му је рекао да нема пиштољ, али у ствари није речима изговорио да нема пиштољ него „некако главом дрмнуо“ па је син протумачио да је АГ АЦа обавестио да нема пиштољ. Да је онда АЦ скочио и рекао „хајдемо напоље да се обрачунамо, према Влајковцу, ти си курва, ти си пичка“ и то све док су још били у кафићу и седели за столом. Син је рекао „идемо напоље“ и кад су изашли онда је тај дечко што је чувао кафић дао сину пиштољ и рекао „ево ти, ово је пиштољ од мог брата“. Не верује да је тај дечко мислио да ће његов син да пиштољ употреби, већ да је мислио да му пиштољ служи да се одбрани. Иначе је брат од тог дечка службено лице, да ли полицајац, јер се ради о службеном пиштољу, а можда је и портир. Син му је рекао „да се сав појео што је убио дечка кога није познавао“ и још да је АГ њих двојицу водио свуда и то „њих двојицу АЦа“, да се ради о сиротињи, да им је давао у то време 20 марака. АГ је иначе био слабић па је ту децу користио. Син му је такође рекао да је АГ стао иза АЦа и извадио оба пиштоља, а да су њега ухватили пре тога са намером да га убаце у гепек, па да је чак и АГ рекао „стрпајте га у гепек“. Па је онда син успео некако да их збаци са себе, јер је иначе врло јак и срчан и онда је извадио пиштољ. син није волео да га било ко малтретира „имао је свој понос и достојанство“. Такође му је син рекао да је и поврх тога што је извадио пиштољ, АЦ кренуо према њему, а да је АГ био иза АЦа. Рекао је баш овако „стекао сам утисак као да АГ гура АЦа према мени“. Поред тога рекао је да је испалио метак и у ваздух, и испред и у земљу, али да је АЦ и даље наставио да се креће према њему. Такође, да је и АЦ имао пиштољ и АГ, који нигде без пиштоља није ишао, па да он није знао шта да ради, да се укочио и стајао „као укопан“. Онда га је позвао овај дечко из аута, АФ. Син је чак био дошао на идеју да АГ дође главе, али је од тога одустао. Пошто АЦ није познавао то вече су први пут видели, а за све је крив по његовом мишљењу АГ.

21.05.2009.г.,

05.02.2010.г.

На записнику К 77/07 поновио је изјаву.

11.09.2020.г.

На записнику К 27/20 додао је: пре овог догађаја, због којег се води кривични поступак, његов син је имао „један догађај“ када је рањен и лечен, када је из њега извађено три-пет метака у Ургентном центру у Београду. После те операције син је имао трауме, није могао да спава, није био више онај што је био раније. После операције, због рањавања, након месец дана је морао поново да се оперише јер је добио температуру „букнуло је нешто у њему“. Доктор АУ дао му је метак извађен из синовљевог тела и рекао да га чува за успомену. После догађаја са сином се чуо телефоном па му је АА рекао да га гризе савест јер је убио дечка кога не познаје, кад год је у Паризу одлази у Цркву пали је и за њега свећу.

После овог догађаја њему лично је претио брат покојног АЦ, који је касније извршио самоубиство, ББ а то зна од својих колега полицајаца који су га обавестили да је ББа гризла савест што брата није осветио и да је требао њега да убије. Имао је фирму у Мађарској и сваки други дан је ишао у Мађарску а „они“ су га пратили и под аутомобил, месец дана после догађаја је била подметнута бомба. Избегао је трагичан догађај. Иначе је кретао стално „тачно у 5 сати“ а тог дана је рекао супрузи да не мора да иде у 5 сати, одложио одлазак за Мађарку а тачно у 5 сати је експлодирала бомба. Помислио је да се нешто десило у рафинерији, није ни слутио да је то нешто поред његове куће док му у кућу није дошла полиција. Иначе га је покојни АЦ брат, ББ звао телефоном.

22.11.2021.г.

На записнику К 42/21 поновио је до тада дату изјаву.

14.др АУ

02.11.2020.г.

На главном претресу,

на записнику К 27/20 навео је: било је давно када је лечио оптуженог, а догађаја се сећа због тежине повреда, радило се о устрелним и прострелним ранама због којих „ретко ко и стигне до болнице“.

Пошто је изврши увид у медицинску документацију, отпустну листу Ургентног центра од 19.10.1994.г. потврђује да је повређени дошао у стању „смртно упуцаног“ са вишеструким повредама органа у трбуху, желуца, дебелог црева на више места, опорњака дебелог црева из којег је било обилно крварење, повреда бочног дела танког црева са огромном количином крви и цревног садржаја у трбуху. Имао је повреду склопетарне природе у пределу глутуса и десне натколенице. После прве интервенције је још два пута оперисан, други пут је извађен метак који није извађен у претходној хируршкој интервенцији, а трећи пут је рађена реконструкција. Не сећа се лика оптуженог али памти случај, зато што је радило о тешком повређивању, лице је одмах уведено у операциону салу ради „отварања трбуха“ и санирања вишеструких повреда дебелог и танког црева и желуца. Лечење је у првом наврату трајало две недеље а из болнице је отпуштен „стабилан“ са одређеном терапијом. У периоду када је лечен оптужени АА, а ради се о „деведесетим годинама“ било је честих ситуација упуцавања, можда некада и више од пацијента дневно али са вишеструким повредама трбуха, ретко је да такво лице и стигне до болнице, а ретко и да преживи. Код оптуженог се радило о изузетно тешкој склопетарној и транссклопетарној радњи, тензија и пулс у

моменту када је довежен у болницу су били скоро немерљиви. Након операције показивао је знаке депресије што је он као хирург повезивао са чињеницом да му је била извучена стома из трбуха, иако му је објашњавао да то није стално стање, у то време није веровао, па је то био разлог депресије и страхова, да се нешто тако не понови. То каже, јер памти, када је АА долазио на контролу захтевао је да буде сам у амбуланти и да врата буду закључана. Хируршки део лечења је трајао, као у отпусној листи, а због жалби оптуженог на несаницу и депресију и слично саветовано му је да се обрати психијатру а да ли је то учинио не зна. Током хируршког лечења добијао је терапију која купира болове. Правило је да када се извади метак из тела доставља се форензици ради испитивања, међутим када је рађена друга интервенција ради санирања апцеста испод коже, пронађен је метак па се као лекар обратио СУП са питањем да ли и тај метак да достави и пошто је добио негативан у том смислу је „метак остао“.

Према медицинској документацији о лечењу оптуженог од 01.02-09.02.1995.г., оптужени је лечен на хирургији ради реконструктивног захвата биполарне илеостоме, с обзиром на повреду дебелог црева код њега је рађена биполарна илеостома као заштита и протекција хируршке процедуре а трећа хируршка интервенције је била враћање те биполарне илеостоме у трбух. Та интервенција је рађен у склад са правилом да се претходно санирају упале у трбуху и што се тиче хирургије са тиме је лечење завршено.

О интервенцији која је рађена како оптужени каже „на живо“ објашњава да се ради о једној врсти хируршке компликације, гнојној инфекцији или присуству угрушка, па по процени хирурга даје се општа или локална анестезија а често се ова интервенција врши и без анестезије зато што због запаљења ткива анестетик не постиже ефекат па се интервенише „на живо“ зато што би убадање игле за анестезију било једнако убадању игле за ту интервенцију. Потврђује да таква интервенција јесте болна.

15.АВ

25.11.2020.г.

На главном претресу.

на записнику 2К 27/20 навео је: био је полицијски службеник у ПС Вршац од 1982.г. до почетка 1998.г., а овај догађај се десио пред крај његове полицијске службе, а иначе је радио на општем криминалу. Потврђује да је био присутан догађају. Те вечери је „трчао“ у градском парку и после тога између 11-11,45 увече дошао колима до „Југо банке“ и паркирао ауто у улици која „удара на СУП“. Кренуо је у кафић који је одмах иза угла и пошто је башта била пуна сео је за сто „скроз десно“ који користе конобари и био поред самог улаза у локал. Башта је била пуна. Видео је гужву на путу, неку расправу, а међу тим младићима је познао АГ а, кога су звали „АГ АГ“ јер је био власник неког локала „АГ“ у Банатском Новом Селу, а знао је да је он из криминогене средине. Познао је и АА који је другачије изгледао, био је вижљастiji. Та расправа је у једном тренутку почела да буде гласнија, чуло се „дај га у гепек“, видео је да њих неколико држе АА и да је он успео да се истргне. Неколико младића је вукло АА, а АГ је викао „дај га у гепек“. Није знао где су хтели да га одвуку и где им је био ауто. Видео је да су се ти младићи око АГа поделили у две групе, а дечко који је настрадао кренуо је према „ „ на десну страну, а преостали део АГове екипе на леву страну, а АА се повлачио уназад према средини пута. АА је био ближи тај младић који

је настрадао, тај дечко је на себи имао тренерку чини му се плаве боје и њему је АА говорио да му не прилази, да одступи од њега. међутим тај дечко је наставио да се креће, говорио „шта је бре пичко, немаш муда, ајде пуцај“, онда је АА испалио два метка у једну и један или два метка у другу страну, али је момак наставио да се креће. Онда је раширио тренерку у горњем делу и показао своје груди и рекао „ајде пуцај овде пичко, што пуцаш са стране“. Видео је АА да пуца. Тај дечко је наставио да се креће, али је храмао, па верује да је био повређен, АА је рекао „стани пуцаћу поново“, а тај младић је рекао „пуцај пичко сад ћу да ти јебем матер“ и кренуо руком „испод тренерке“. Кад су они „вукли АА“, видео је код тог младића пиштољ, односно дршку пиштоља, јасно је видео дршку пиштоља јер је тај младић стајао са стране. Пошто је дечко храмајући направо још неки корак и кренуо да завлачи руку испод тренерке АА је пуцао још једном, дечко је клонуо и сви су почели да беже, а први је побегао АГ и његово друштво, потом остали гости. Све се десило у неколико секунди. То су упечатљиве ствари које остају у сећању. Сви су почели да беже плашећи се за сопствени живот. После је чуо још 2-3 пуцња а у кога је пуцано нје могао да види. Сео је у ауто и отишао кући.

При себи није имао ни оружје ни службену легитимацију, а већ тада је донео одлуку да напусти полицију и зато се удаљио и отишао кући. Иначе је међу гостима кафића видео и полицијског службеника АМ, видео је да је он отрчао према полицији и претпоставио да ће он да пријави догађај. Није видео да ли је неко прилазио покојном АЦ у.

Није видео да је било ко од људи који су вукли АА били на његовој страни. Мисли да људи нису смели да се мешају јер је већина њих знало ко је АГ и нису се усудили да се мешају. Тај АГ није био физички јак али је био „материјално“ јак. Био је утисак да њега „неко штити“, а иначе је било познато ко са њим уђе у сукоб, није добро пролазио. Тај АГ никад сам није долазио у Вршац, имао је комплекс, увек је око себе имао људе које је могао да изведе, да им плати пиће, вечеру, да их изведе у стриптиз бар и на тај начин придобије па да буде неки „газда“ како је себе сматрао.

Не верује да је АА могао да побегне јер је њих доста њему било близу, да је био у незавидној ситуацији, није имао пуно времена да размишља. Посебно што је он те људе познавао.

После завршене средње школе у Сремској Каменици радио је као полицајац у Вршцу. Није било пуно догађаја где је непосредно видео туче, рањавања, убиства, а посебно јер је једно време провео на Косову. Пошто је убрзо напустио полицију, а није желео никакве проблеме јер је имао синове од 9 и 14 година, једноставно није пријавио полицији да је очевидца, зато што је ту био АМ који је такође полицајац. После 23 године се пријавио да је очевидца догађаја зато што познаје АР који га је питао да ли се сећа да је те вечери био у кафићу, па је БФу рекао да ће доћи да сведочи. Ником у полицији није рекао да је очевидца. Иначе је имао спор са полицијом, а због тог спора више и не ради у полицији, зато што је против њега била поднета кривична пријава за прикривање да је у његовом кафићу наводно пронађено крадено пиће, мада је ослобођен од оптужбе, полицију је напустио. Познато му је, као полицајцу да пиштољ „ЦЗ 99“ у шаржеру има 15 метака.

Материјални докази

1.

У записнику о увиђају Окружног суда у Панчеву Кри 54/97 од 29.07.1997.г. наведено је: да је истражни судија око 01,15 часова обавештен да је током те ноћи у Вршцу пуцањем из ватреног оружја лишено живота једно лице. Да се лице места налази у зони центра града у улици Светосавски трг, да је увиђај обављен у ноћним условима по релативно топлом времену, да је прикупљањем података утврђено да је лишен живота АЦ стар 25 година који је претходно боравио у једном од оближњих кафића и да је на њега из пиштоља, на улици, на коловозу пуцао АА звани „АА“ из Панчева. Тело АЦ није затечено јер је превезен у болницу у Вршцу, а за АА је добијена информација да је побегао са лица места и да је његов аутомобил пронађен у близини Вршца. На лицу места су фиксирани трагови где су пронађени пројектили и чауре и трагови крви. Евидентирани су очевидци догађаја АГ, АК, АЛ и АФ. Са лица места су изузете чауре и пројектили, а лице места је скицирано и фотографисано.

2.

вештак др Љубиша Божић

У записнику о обдукцији број 234-2-957/97 од 29.07.1997.г. је навео: да је на телу мушког леша од 185 цм животне доби око 23 године утврдио следеће последице рањавања:

1.у десном слабинском пределу на 123,5 цм изнад табана и 16 цм од средње трбушне линије је овална рана 14x8 мм која представља улаз стрелног канала у смеру према назад и наниже и улево и пружа се кроз трбушну дупљу. Пројектил на путу чини ране кроз вијуге танког и дебелог црева, кроз леву заједничку илијачну артерију коју комплетно отвара и дефект на левој карличној кости. Канал се завршава излазном раном неправилног облика промера 9x8 мм на 91 цм изнад табана.

2.у десном средњем трбушном спрату са средином на 120,5 цм изнад табана и 2 цм десно од средње трбушне линије је овална рана 13x8 мм и представља канал који се пружа кроз вијуге танког и дебелог црева а захватајући цревуљак и завршава излазном раном промера 8x7 мм, на 106 цм изнад табана и 17 цм десно од средње трбушне линије.

3.на предњем унутрашњем делу десне бутине са средином на 75 цм од табана је овална рана 9x8 мм, која се каналом смера према навише наставља кроз мишиће бутине и завршава излазном раном 8x7 мм, на предње средњем делу бутине.

4.на предњем унутрашњем делу десне бутине са средином на 63 цм изнад табана је кружна рана 8x8 мм смером према назад наставља се каналом кроз мишиће бутине лемећи десну бутну кост и разарајући десну бутну артерију и завршава се излазном раном 8x7 мм на задњој страни десне бутине.

5.на унутрашњој страни средине десног колена на 53 цм изнад табана је кружна рана 8x8 мм која се каналом смера према десно и навише наставља каналом зглобног канала при чему пројектил чини дефект на голењачи и хрскавицама зглоба колена, а завршава излазном раном на спољној страни десног колена 9x7 мм.

6.у средишњем делу спољне стране леве бутине са средином на 69 цм изнад табана је овална рана 9x8 мм која се каналом смера према напред и на десно наставља кроз мишиће бутине лемећи леву бутну кост и разарајући леву бутну артерију и завршава излазном раном 8x7 мм на унутрашњој страни леве бутине, са средином на 75 цм изнад табана.

7.на спољњем горњем делу левог колена је овална рана 9x8 мм која се каналом смера према напред и на десно наставља каналом кроз колени зглоб чинећи дефект на доњем

окрајку бутњаче и чашице, а завршава излазном раном 8x8 мм на горњем унутрашњем делу левог колена.

8.на спољњем горњем делу левог колена са средином на 56 цм изнад табана је овална рана 10x9 мм која се каналом смера према напред и на десно наставља кроз колени зглоб чинећи дефекте на доњемokraјку бутњаче, чашици и горњем унутрашњем делу голењаче, а завршава излазном раном 8x7 мм на доњем унутрашњем делу левог колена.

9.на спољњем доњем делу левог колена са средином на 50,5 цм изнад табана је овална рана 9x8 мм која се каналом смера према назад и на десно наставља кроз зглоб колена и завршава излазном раном 8x7 мм на доњем унутрашњем делу леве бутине са средином на 62 цм изнад табана. Испод ове ране су две ране преграђене танким делом коже ширине 2 мм које оивичују готово тангенцијални прострелни канал.

10.на унутрашњем делу средине леве потколенице на 39 цм изнад табана је овална рана 9x8 мм која се каналом смера водоравно према лево наставља кроз мишиће потколенице и завршава излазном раном 8x7 мм на задњој страни потколенице.

11.на унутрашњем делу средине задње стране леве бутине са средином на 67 цм изнад табана је овална рана 10x8 мм која се каналом смера навише и напред наставља кроз мишиће бутине и завршава излазном раном 8x7 мм на задњој страни исте бутине.

12.на спољашњем горњем делу задње стране левог колена са средином на 59,5 цм изнад табана је овална рана 10x8 мм која се каналом смера наниже и уназад наставља кроз мишиће потколенице и завршава излазном раном 9x8 мм на унутрашњем делу истог колена.

13.на доњем делу задње стране левог колена са средином на 48 цм изнад табана је овална рана 10x8 мм која се каналом смера наниже и на лево наставља кроз мишиће потколенице и завршава излазном раном 9x8 мм на спољњем делу истог колена.

-од корена десне обрве па навише преко чела је косо положена рана типа раздерине 5,3x0,9 цм, дон ране чине мостићи поткожног ткива и делом чеоне кости.

-од одеће је на телу затечено црвено-бела тренерка, блуза жуте боје, зелена доња тренерка и патике црне боје. На горњим и доњим деловима одеће налазе се дефекти који позиционо одговарају прострелним каналима на телу.

Мишљења је:

1. Смрт АЦ је насилна и наступила је услед искрварења. Искрварење је последица истицања крви из повреда на левој заједничкој илијачној артерији и трбушних артерија. Све ране на артеријама и остале повреде од 1-13 нанете су заживотно, динамичким дејством пројектила испаљених из ручног ватреног оружја.

2. Из узете лешне крви утврђена је крвна група „О“, а у крви је концентрација од 0,81 промил алкохола.

3. Смрт је убилачког порекла.

09.02.2006.г.

На главном претресу,

на записнику К 25/04 додао је: на телу покојног АЦ констатовано је постојање 13 прострелних канала који су лоцирани у нивоу код трбуха па наниже и на обема ногама. У пределу главе затечено је постојање ране типа раздерине у пределу десне стране чела. Стрелне ране у пределу трбуха се пружају једна са десне на лево, а друга са лева на десно. У пределу леве ноге је 8 стрелних рана од којих се 6 пружају са лева на десно, а 2 се пружају са десна на лево. На десној ноzi су три стрелне ране од којих се

две пружају са лева на десно, а једна уназад готово водоравно. Према распореду повреда и положају стрелних рана на десној ноzi може се закључити да је могло да се догоди да две стрелне ране буду наставак стрелних рана са леве ноге, да исти пројектил нанесе повреду на левој а потом на десној ноzi. У склопу стрелних канала у пределу трбуха, нанете су повреде на великим крвним судовима, погођена је лева заједничка илијачна артерија што је крвни суд великог пресека. У склопу стрелних канала обе бутине дошло је до разарања обе бутне артерије које припадају великим крвним судовима, па је због тога, након nanoшења ових повреда, покојни АЦ нагло губио притисак због искрварења и морао је да падне на подлогу.

На основу распореда рана очигледно је да је највећи број стрелних рана нанет са леве стране док су само три стрелне ране нанете са правцем пружања са десно на лево. Положај када се онај који пуца налази лево и нешто испред оштећеног је адекватан за nanoшење оваквих повреда, али је несумњиво морало доћи до промене положаја између оног који пуца и жртве, нечијим кретањем јер постоји правац пружања стрелних рана и са десна на лево, а те промене су могле да буду и због померања екстремитета на начин да стрелни канали имају смер пружања навише, водоравно и наниже, а то значи да и онај који пуца је могао да помера осовину цеви, односно угао под којим пуца. Нема ни једног пројектила који је нанет с леђа јер ни једна улазна рана није лоцирана на задњој страни тела. Рана типа раздерине могла је да настане или директним nanoшењем ударца у пределу десне стране чела или падом и ударом оштећеног, а ради се о релативно дубокој рани јер се пружа до чеоне кости. Не може прецизно да определи у ком положају је био оштећени у тренутку задобијања рана, да ли је стајао или лежао, али оријентационо може да се закључи да је за један део повреда он био у стојећем положају, али је након задобијања повреда у пределу великих крвних судова морао да падне. Пошто се не зна редослед повреда због тога не може да определи интервал после којег је оштећени морао да падне на подлогу. Кад је само једна повреда великог крвног суда у питању тај период може да буде и дужи од једне минуте, али ако су све три повреде релативно брзо нанете тај губитак притиска у крвним судовима условљава врло брзу клонулост и пад. Повреде су нанете са најмање 11 а највише 13 појединачних пројектила. На телу покојног АЦ нису затечене улазне ране које би одговарале такозваној апсолутној близини због чега закључује да се радило о релативној близини односно релативној даљини у пуцању и да је дистанца између уста цеви и тела била већа од неколико сантиметара.

22.11.2021.г.

На записнику К 42/21 додао је: у овом кривичном поступку обавио је обдукцију о чему је сачинио обдукциони записник 29.07.1997.г. и испитан на главном претресу 09.02.2006.г., па остаје код записника и дате изјаве и додаје: из обдукционог записника произилази да покојни оштећени АЦ није задобио повреду у пределу груди. Ни једна од повреда које је покојни оштећени АЦ задобио није била таквог карактера да он након задобијања повреде није могао да начин ни један корак. Евидентне су повреде на бутним костима, али ни то није онемогућило повређеног да направи корак-два. У судско-медицинском смислу се не може определити редослед настанка повреда код оштећеног, а редослед који је описан у записнику о обдукцији није редослед nanoшења повреда, већ је то редослед места где су повреде лоциране и то у низу од највише позициониране стрелне повреде према нижим.

Покојни оштећени АЦ могао је након задобијених повреда, па и прелома бутне кости да направи корак-два и то минимално, а могао је да направи и неколико корака, зато што је могуће да су те повреде бутне кости биле и касније нанете. Изјаве испитаних сведока да је оптужени уперео пиштољ у груди покојног оштећеног су њихова запажања, а чињеница је да покојни оштећени у пределу груди нема стрелних повреда. У погледу тежина повреда објашњава да је „условно“ како се иде од главе тела па наниже и позициониран степен опасности од повређених регија. Међутим, смртоносне повреде се могу задати и повређивањем ногу, а посебно трбушне регије. Због тога обе повреде из тачке 1 и 2 обдукционог записника, ако би се изоловано посматрале имају карактер тешке телесне повреде опасне по живот.

Особа која је наносила повреде покојном оштећеном, а ради се о повредама стрелног карактера била је у највећем делу лево и нешто испред покојног оштећеног, при чему је касније вероватно долазило и до промене њиховог међусобног положаја. Повреде нанете на ногама покојног оштећеног су по карактеру и интензитету такве да за последицу нису имале тренутни губитак могућности хода, па је покојни АЦ са било којом, а и са више тих повреда могао да настави да се креће.

Вештачења

1.

У налазу од **03.10.1997.г. вештак Радмила Гавриловић** је навела: да је СУП у Панчеву актом 234-1-117/97 од 14.08.1997.г. доставио Институту безбедности захтев за вештачење да ли је траг пронађен на коловозу људска крв и да се одреди крвна група. Да је прегледан материјал траг са коловоза-два филтер папира натопљена мрљама мрко-црвене боје налик на крв. Применом бензидинске пробе и луминолске реакције добијен је позитиван резултат на присуство крви, а преципитацијом у течности испитивани екстракт је позитиван на људске беланчевине. Крвна група је утврђена методом квантитативне апсорпције по Холцеру уз коришћење тест серума па је на основу тога мишљења: сумњиви трагови са коловоза потичу од крви људског порекла који највероватније припадају крвној групи „О“.

2.

У извештају о балистичком вештачењу Института безбедности **04 број 27/426-97 од 02.10.1997.г.** вештак Миливоје Вучковић навео је: СУП у Вршцу доставио је Институту безбедности уз допис УВ 254/97 ВШ 18/97 од 05.08.1997.г. захтев да се балистичким вештачењем утврди којег су калибра чауре и да ли су све испалјене из истог оружја. Визуелним прегледом и мерењем достављених 11 комада чаура утврђено је да су исте калибра 9x19 мм. У циљу утврђивања да ли су испалјене из истог оружја извршена је упоредна микроскопска анализа трагова ударне игле и чела затварача на данцима спорних чаура и потврђена је подударност свих 11 чаура.

Мишљења је:

1. достављених 11 спорних чаура су калибра 9x19 мм.
2. све достављене чауре потичу од метака испалјених из истог оружја.

3.

У налазу и мишљењу број **372/09 од 15.04.2009.г.** Медицински факултет у Београду навео је: да је наредбом Вишег суда у Панчеву одређено неуропсихијатријско вештачење и психолошко вештачење ради утврђивања чињенице да ли је код оптуженог АА искључена или смањена урачунљивост и да се утврде све одлучне

околности које се односе на ментално здравље оптуженог. Вештачење је обављено на основу писмених исправа, с обзиром да се оптуженом судило у одсуству и то увидом у: оптужницу ОЈТ Кт 138/97, изјаве сведока АЛ, АП, АТ, АФ, АБ, АК, АР, АН, АМ, АО, АД, медицинске документације: психолошког вештачења Марије Дивац и др Руже Катнић од 19.05.1992.г., налаз и мишљење психолога Центра за социјални рад из Панчева Р 577/08 од 18.05.1992.г., извештај Војног одсека у Панчеву од 09.11.2004.г., отпусне листе Ургентног центра од 19.10.1994.г., 06.10.1994.г., 09.02.1995.г., налаз вештака др Добривоја Олћан и Марије Дивац од 11.08.2005.г., обдукциони налаз и изјаву вештака Љубише Божић, изјашњење вештака Ане Бисак од 05.11.2007.г., па је на основу ове документације, јер преглед АА није обављен обзиром да се налазио у бекству, извршена закључна анализа:

-оптужени АА звани „АА“, рођен 26.09.1973.г., са завршеном средњом занатском школом, за којег нема података о актуелном радном ангажману сем да је у статусу политичког избеглице које је остварио у Италији, отац малолетне деце од 10 година и 6 месеци, је вишеструки повратник са неколико изречених казних мера. Оптужени АА испољава криминално понашање од 15. године и трајно је ослобођен службења војног рока Дг. Социопатија 18.11.1996.г. је датум брисања из Војне евиденције, с тим што је 21.12.1994.г. датум када је оглашен неспособним за војну службу. Дијагноза „социопатија“ је постављена у 21. години од стране надлежне Војне комисије а подразумева поремећај личности-антисоцијално понашање код особе која није оболела у медицинском смислу. Овај поремећај личности карактерише непоштовање друштвених обавеза и груба небрига за осећање других. Постоји велика неусклађеност између понашања и владајућих социјалних норми. Измењено понашање је готово непоправљиво ни искуством, ни кажњавањем. Постоји низак праг толеранције на фрустрације и испољавање агресије, укључујући и насиље, а таква личност је склона да окриви друге или прихватљивом рационализацијом објасни понашање у конфликту са друштвом.

-у спису нема података на основу којих би се могло закључити да се оптужени АА обраћао за психијатријско-психолошку помоћ, нити да је психијатријски икад лечен, нити због поремећаја личности, посттрауматског стресног поремећаја, нити било каквог другог поремећаја психолошког функционисања. Такође нема ни података на основу којих би се могло закључити да је у време критичног догађаја био под дејством алкохола нити психоактивних супстанци.

-психолошком анализом може се закључити да у списима нема података о ранијој психичкој дестабилизацији оптуженог АА. Сви подаци се односе на поремећај понашања где се види да код њега придржавање норми готово није ни декларативно. При томе, фреквентни и репетитивни дисоцијални акти указују на могућност да је емоционални статус дефинисан потенцијалом за афективне отклоне по импулсивном типу „на провокацију“, што утиче на контролу поступака. Према подацима из списка личност испитаника као да карактерише потреба да доживи или проба нове ствари и искуства чиме „превазилази“ проблеме структурације идентитета, али и рутине у свакодневном животу. Такође, испољено понашање упућује на нереалистичко експериментисање и нецелисходно доказивање у суб групи. Сем тога, услед делимичног одсуства контроле и усмерења од стране ауторитета, као да има смањен репер социјалних вредности, тј. као да повремено губи однос према социјално неприхватљивом понашању. Овакав персонални стил може да ремети когнитивну

обраду социјалних ситуација. На интрапсихичком плану као да изостају дубљи конфликти али у интерперсоналној равни као да их пре тражи него избегава.

-интелектуални капацитети оптуженог АА су ранијом психолошком обрадом процењени као просечни $IQ_{cca}=100$ са могућим нагласком на моторним вештинама јер постоји извештај на пример да је био талентован за фудбал. Квалитативна анализа података из списка указује да је мисаони дуктус уредан, док садржај презентује ригидне ставове и уверења који имају предзнак дисконвенцијалног па и дисоцијалног али не и психотаполошког. Интелигенција је на основу те процене вероватније у рангу горњег просека. Контаминација персоналним факторима међутим изгледа да је ометала испитаника у увиђању грешака и корекцији понашања. При том се чак ни не стиче утисак потребе минимизирања властитих негативних атрибута. Изван дисоцијалних околности или захвљујући њима импоновао је као особа релативно задовољан својим животом, без потребе за преиспитивањем властитих ставова и навика. Његово основно расположење је у складу са околностима и мисаоним садржајима, док укупан афективитет карактерише оскудна ретенција и висока нарцистичка инвестиција. Сензитивност на фрустрацију је посебно наглашена у правцу омаловажавања, инфериорности или слабости. У тим ситуацијама готово је изван агресиван *actin out* одговор као приоритетна стратегија преовладавања фрустрације. Вољно нагонски динамизми су витални и профилисани у складу са диспозицијама личности. Увид и критичност су сегментно смањени и колорисани диспозиционо бихејвиоралним специфичностима „...као да верује да је могао да буде много шта, али као да је сам изабрао наведено...“

-ретроспективним профилисањем личности оптуженог АА може се закључити да се ради о особи солидних интелектуалних капацитета чије је мишљење оперативно у сва три домена: конкретно, функционално и апстрактно резонување. Процењује се као особа нормалне организације личности, али са присутним контрадикторним аспектима (добра и зла), односно са цртама граничности, нарцистичности и антисоцијалног у структури. База његовог нарцизма (самољубља) се при томе ослања на солидне интелектуалне капацитете као и на телесну спремност. Стиче се утисак да је у таквим околностима оптужени реаговао механизмима отцепљења и изолације делова неприхватљивог искуства и рационализацијама. За њега је карактеристична афективна децентрираност (недовољно разјашњен, највероватније конфликтни однос са фигуром од ауторитета јер као да је доживљај слабости њему био неприхватљив). Порука коју је његово понашање „давало“ је его-синтност прихваћених образаца понашања, што је могуће дефанзивни образац на унутрашњем трпљењу.

Вештак је мишљења:

1. да оптужени АА у време извршења кривичног дела које му се ставља на терет није имао знакове ни симптоме било каквог душевног обољења, привремене душевне поремећености, душевне заосталости или какве друге теже душевне поремећености.
2. резултати претходних испитивања показују да је оптужени АА особа просечних интелектуалних способности са антисоцијалним цртама личности.
3. у време извршења кривичног дела убиства које му се ставља на терет његова способност да схвати значај свог дела и могућност да управља својим поступцима, због повишеног емоционалног узбуђења у смислу љутње, беса и доживљаја угрожености, биле су смањене али не битно.

На главном претресу.

на записнику 1К 3/10 од 05.02.2010.г. члан комисије вештака др Срђан Миловановић психијатар бранећи налаз додао је: да судско-психијатријски одбор Медицинског факултета у Београду остаје у потпуности при свом налазу и мишљењу, да је поступак вештачења специфичан по томе што је вештачење обвљено у одсуству окривљеног и базира се на подацима из судског списка. Стицај околности су претходиле делу које се оптуженом ставља на терет, а радња оптуженог је доминантно-афективно-импулсивна радња извршена у стању повишеног емоционалног узбуђења са мешавином емоција љутње, беса и доживљаја угрожености због чега сви чланови судско психијатријског одбора Медицинског факултета сматрају да је управљање поступцима и сагледавање последица поступака код оптуженог било смањено, али не битно.

4.

У налазу и мишљењу број 513-169-04 од 13.01.2021.г. вештак Специјална затворска болница је навела: да је вештак извршио увид у судске списе, оптужницу, записнике о главном претресу, записнике о испитивању сведока пред истражним судијом, медицинску документацију, отпусну листу за оптуженог од 07.11.1994.г. и 09.02.1995.г., обдукциони записник, психолошко-психијатријска вештачења Ане Бисак, др Надице Мокан Дакић, налаз и мишљење судско-психијатријског одбора Медицинског факултета у Београду и да је у периоду од 13.11.2020.г. до 12.01.2021.г. оптужени АА клинички прегледа и у циљу вештачења испитан у Специјалној затворској болници.

Да је о себи дао податке: да је стар 47 година, по занимању васпитач, живео у ванбрачној заједници, отац троје деце, пре хапшења живео са родитељима. Има брата старијег 6 година са којим није у контакту уназад 5-6 година, па о њему не зна поуздане податке. До прекида контакта са братом је дошло „јер је отац ухватио братовљеву жену са другим, и онда је настао хаос“. Његов отац има 75 година, полицијски је службеник у пензији, болује од плућа, кичме, раније је претерано пио алкохол и био агресиван према мајци, њему и брату „стално их је тукао“. Отац није лечен од алкохола, мајка је преминула од рака плућа, мајка је лечена психијатријски од депресије, неколико пута покушала самоубиство тако што је попила лекове. Сматра да се мајка разболела због дисфункционалних брачних и породичних односа. Рани психомоторни развој је протекао уредно, у основној школи је био одличан ученик а у средњом врло добар. Војни рок није служио „јер је био рањен, након што је био киднапован од стране Војне безбедности 1994./95. годину...држали су га један дан, мучили, иживљавали се над њим, био је силован, пржили су му гениталије... тад је радио за ДБ, био је у Италији по задатку, наши су знали да ће НАТО да нас бомбардује па је ишао тамо да слика њихове базе. Војна безбедност га је киднаповала јер се ДБ за коју је радио и ВБ међусобно не воле...то сваки полицајац зна. Они су тражили оружје које је нестало, велико наоружање, снајпери, да се изврши убиство у Вићенци, а из ВБ су мислили да треба да се изврши убиство неког од њих, а од њега су желели да извуку податке о томе“. Нема уписан радни стаж „јер је то тајна, кад би га ухватили са документима био би разоткривен“. У ванбрачној заједници је од 1997.г., има троје деце која су 1998.г., 2006.г. и 2010.г. Телесно је здрав, имао је операцију након рањавања. Болује од посттрауматског синдрома. Непушач, не пије алкохол, дроге није пробао. Код психијатра је одлазио на психотерапију приватно. У притвору му је психијатар дао терапију од које му је боље, боље спава, не враћају се кошмарни снови. Осећао се да је угрожен. У Италији је био у затвору годину и два месеца. У притвору је од фебруару

ове године, сам се пријавио. О кривичном делу изјављује као у судском спису и додаје да тог дана није конзумирао алкохол, нити психоактивне супстанце.

Налаз и мишљење психолога:

-контакт се са АА лако успоставља и продубљује сходно његовим интроспективним капацитетима који су ограничени избегавајућим стилем превладавања. Има потребу да што сликовитије опише своја искуства, користи при том живу мимику и гестикулацију. На подлактици су видљиви ожилци од самоповређивања. Сарадљив је и мотивисан, адекватног држања и понашања.

-мишљење по форми лако убрзано али без губитка осцилација, са очуваном детерминишућом тенденцом. У садржају мишљења прецењене грандиозне идеје које се односе на период до бекства. У садржају мишљења је регистрована и повишена интерпретативна спремност. Наводи да је у оквиру групе људи који су се бавили криминалом радио разне послове и за ДБ иако није имао „службену легитимацију“, за оца првобитно наводи да је био у ДБ, али када је конфронтан чињеницом да је отац био у саобраћајној полицији, коригује изјаву. Наводи да су га припадници Војне безбедности мучили и покушали ликвидирати 1994.г., не зна због чега „можда због неког украденог оружја а ја са тим нисам имао ништа“. Чињеница је међутим да је тешко рањен са више хитаца ватреним оружјем 1994.г.

-основно расположење лако повишено, усклађено са мисаоним садржајем. Памћење за старије и новије догађаје очувано, пажњу адекватно усмерава и задржава на траженом задатку. Перцептивне обмане негира, нити се актуелно може посматрањем његовог држања и понашања закључити да постоје. Актуелно негира било какве тегобе.

-рођен је у потпуној породици као млађе од двоје деце. негира поремећаје навика и понашања у детињству. Каже да чланови породице „никад нису много разговарали о осећањима и таквим стварима“. На време кренуо у школу и био солидан ђак, до школе је путовао, тренирао фудбал. Каже да је прво кривично дело починио као малолетник и да га је у то увукао брат, а да се током школовања упознао са тада познатим криминалцима. Издржао је казну малолетничког затвора у Сремској Митровици. Упуцао је 1994.г. са више хитаца из пиштоља, једва је преживео, након тога је држао локал у Вршцу. У то време је ослобођен службе војног рока са дијагнозом-социопатија. Каже да никад није видео психијатра него му је то мајка „средила“ да не би отишао на ратиште. Имао је контакте са разним људима који су се бавили криминалом, а наводно су радили и за службе безбедности. Након кривичног дела за које се терети је у бекству у Италији где му је одобрен азил. Од пре 15 година живи у Француској са ванбрачном супругом са којом има троје деце, бави се грађевинским пословима.

-наводи да се током добијања процедуре за азил у Италији редовно јављао на терапијске сеансе и да му је постављена дијагноза ПТСС. Сада нема никакве тегобе и добро се осећа. Самоповредио се у притвору након сукоба са службом за обезбеђење. Негира употребу ПАС, ретко попије по чашу вина, непушач. Иако је у адолесценцији и младости показивао наглашене антисоцијалне црте и тенденције у понашању за њега је дошло до значајне промене околности јер нема података да су се након одласка у иностранство антисоцијалне тенденције наставиле, па се његова личност није структурисала у правцу дисоцијалног поремећаја личности.

-актуелно постигнуће на вербалној скали ВИТИ теста интелектуалних способности спада у категорију „просечна интелигенција“. Скор добијен на вербалној скали износи IQv 108 јединица. Постигнуће на појединим субтестовима унутар скале је уједначено, односно код њега се не могу издвојити посебне снаге или способности. Интересовање за садржаје опште културе превазилази достигнути едукативни ниво. Појмовно мишљење достиже ниво апстрактног, развијена је способност аналитичког и синтетичког мишљења као и стварања виших појмова. Он добро познаје социјалне норме и конвенције, разликује добро од лошег. Може се рећи да поседује интелектуални капацитет да се влада у оквиру задатих правила и конвенционалних норми понашања. Нормално је развијене интелигенције и нема назнака да је дошло до детериорације когнитивних функција услед органских поремећаја.

-примењен је ПАИ инвентар личности. Контролне скале указују на то да је оптужени АА одговарао конзистентно на ајтеме теста, да обраћа пажњу на садржај ставки. Не региструје се тенденција да пренаглашава тегобе, а резултат на „ПИН“ скали указује на тенденцију да на питања одговара непризнајући уобичајене ситне недостатке које признаје већина других људи, што је део аутоматског дефанзивног процеса и избегавајућег копинг стила. У прилог томе је и вредност скале RXR (одбијање третмана) што указује на тежу да остави позитивну импресију о себи, да не признаје само веома мали број тешкоћа и да не види потребу за било каквим третманом, што је у складу са оним што оптужени и наводи током интервјуа. Налаз се може сматрати валидним. Благо повишење вредности скала профила се региструје на субскали ARD-T (трауматски стрес Т-62) и указује на то да оптужени повремено има реакције на трауматске стресове у виду ноћних мора и наглих анксиозних реакција. Ова субскала није сама по себи индикатор PTSS него указује да постоје искуства узнемирујућих прошлих догађаја која и даље повремено представљају извор дистреса и доводе до епизода анксиозности. Умерено повишење се региструје и на склади SOM-N (брига за здрављем) и индукује повремену заокупљеност неким соматским тегобама. Благо повишење региструје се на субскалама MAN-G (грандиозност) што упућује на неприхватање ограничења, самоувереност и усмереност на постигнуће и успех. Ове карактеристике упућују на нарцистичне и егоцентричне црте личности што је у складу са благим повишењем на субскали ANT-E (егоцентричност) које указују на самоцентрираност и прагматичност у односу са другима. У односу не неке прошле односе оптужени доживљава да је био преварен и искоришћен и изражава разочарење, неуспехе и проблеме у односима у прошлости. Јасно наглашава да су у упитању грешке које је чинио у млађем животном добу када је био у друштву које се бави криминалом.

-профил добијен на Екснер Роршах пројективној методи је валидан са испод просечним бројем датих одговора, а вредности критичних скала нису наглашене.

-у сфери афективитета региструје се тенденција ка примени избегавајућег амбитентног копинг стила, што значи да он поједностављује сложене стимулансе и нарочито комплексне емоционалне доживљаје избегавајући да се суочи са њима и избегавајући да се суочи са проблемом контроле емоционалног испољавања, уз то емоције на неконзистентан начин утичу на мишљење и доношење одлука односно његово мишљење је некад под утицајем емоција а некад није. Зато је његов капацитет контроле и способности да ефикасно излази на крај са стресом мањи од очекиваног. Кад га преплаве негативни емоционални стимуланси он не размотри добро одлуке које доноси, буде под утицајем емоција и да резултујуће понашање има одлике

импулсивног. Веома је отворен за емоционалне стимулансе и веома је заинтересован за емоционалну размену. Међутим, тешкоће у модулисању и избегавање контроле испољавања осећања чине да повремено интензитет емоционалне експресије буде неодговарајући ситуацији. Тестовни показатељи који се односе на кластере у сфери когниције не указују на трајне проблеме у функцији мишљења нити на трајне тешкоће које се односе на тестирање реалности.

Закључак психолошког испитивања је:

1.оптужени АА је особа нормално развијене интелигенције чије је актуелно постигнуће на тесту интелектуалних способности у категорији „просечна интелигенција“. Нема назнака да је дошло до детериорације когнитивних функција услед евентуалних органских оштећења.

2.иако је у периоду адолесценције и младости испољавао наглашене антисоцијалне црте и тенденције у понашању, у млађем животном добу дошло је до драстичне промене околности, а нема података да су се након одласка у иностранство антисоцијалне тенденције наставиле, па се његова личност није структурисала у правцу дисоцијалног поремећаја личности.

3.као особине личности издвајају се грандиозност, неприхватање ограничења, самоувереност и усмереност на постигнуће и успех и упућују на нарцистичне и егоцентричне карактеристике личности. У односу са другима је самоцентриран и прагматичан. Његова личност је гранично организована. Доминантни механизам превладавања је избегавајући амбитентни, односно он избегава да се суочи са комплексним емоционалним доживљајима, такође избегава и проблем контроле емоционалног испољавања. Због тога интензитет емоционалне експресије повремено буде неодговарајући ситуацији, односно постоји склоност бурном емоционалном реаговању. У тим ситуацијама мишљење буде под утицајем емоција па иако се не региструју трајне тешкоће у функцији мишљења, могуће су грешке у тестирању реалности. Када комплексност ситуације превазиђе његов капацитет за превладавање стреса, може доћи до психичких дестабилизација.

Мишљење вештака је:

1.оптужени АА је имао уредан раст и развој у оквиру комплетне примарне породице, међутим оптерећен очевим алкохолизмом и дисфункционалним односима родитеља. Стекао је солидно формално образовање и дисконтинуирано радно искуство. Након рањавања долази до психичких дестабилизација, упркос којима успева да одржи животну функционисање. Формирао је ванбрачну заједницу, отац је троје деце. након извршења кривичног дела боравио је у иностранству више година.

2.резултати спроведених испитивања нису указали на актуелно постојање душевне болести, душевне заосталости, привремене душевне поремећености, нити друге теже душевне поремећености.

3.ради се о особи са емоционално нестабилним поремећајем личности, гранични тип чије су интелектуалне способности у нивоу просека. Његова личност је гранично организована. Доминантни механизам превладавања је избегавајући амбитентни јер избегава да се суочи са комплексним емоционалним доживљајима и избегава проблем

контроле емоционалног испољавања. Због тога интензитет емоционалне експресије повремено буде неодговарајући ситуацији, односно постоји склоност бурном емоционалном реаговању. У тим ситуацијама мишљење буде под утицајем емоција па иако се не региструју трајне тешкоће у функцији мишљења, могуће су грешке у тестирању реалности. Када комплексност ситуације превазиђе његов капацитет за превладавање стреса, може доћи до психичких дестабилизација. Код оптуженог нису установљени клинички симптоми који би указали на неку трајну душевну болест. Такође нема документованих, нити анамнестичких података о ранијим психотичним декомпензацијама. Испитивања нису указала на постојање токсикоманске зависности од алкохола, нити опојних дрога.

4. непосредни предделиктни период био је обележен вербалним конфликтом између оптуженог и оштећеног, због новчаног дуга. Таква ситуација генерисала је стање повишене емоционалне напетости код оптуженог. анализа душевног стања оптуженог у време извршења кривичног дела које му се ставља на терет, указује да је током вербалног и физичког сукоба са оштећеним код њега дошло до пораста емоционалне напетости чији је психолошки садржај био афект страха средњег интензитета.

Имајући у виду личност оптуженог, стање повишене емоционалне напетости, као и афект страха средњег интензитета закључује се да су његове способности схватања значаја дела, као и могућност управљања поступцима, биле смањене али не и битно.

Закључак вештака је:

1. оптужени АА је особа са емоционално нестабилним поремећајем личности, гранични тип, чије су интелектуалне способности у нивоу просека.

2. анализа душевног стања оптуженог у време извршења кривичног дела за које се терети, указује да је током вербалног и физичког сукоба са оштећеним, код њега дошло до пораста емоционалне напетости чији је психолошки садржај био афект страха средњег интензитета.

3. имајући у виду личност оптуженог, стање повишене емоционалне напетости као и афект страха средњег интензитета, његова способност схватања значаја дела, као и могућност управљања поступцима биле су смањене али не и битно.

4. оптужени је актуелно способан да приступи на главни претрес, да прати ток главног претреса, да схвати које му се кривично дело ставља на терет и да изнесе своју одбрану.

др Марија Панић представник Комисије вештака Специјалне затворске болнице у Београду

03.03.2021.г.

На главном претресу,

На записнику К 27/20 додала је: приликом израде налаза и мишљења вештак је имао у виду и околност да је оптужени АА пре догађаја био рањен и то из списка предмета и из непосредног разговора са оптуженим приликом интервјуа и прегледа. То је био један стресогени догађај у његовом животу који је на неки начин модификовао његово

понашање у наредном периоду и изазвао последице у смислу психичког функционисања. Тај догађај није утицао на оптуженог у смислу да је структурисао његову личност али је утицао на одређене сегменте у његовом понашању. Структурисање личности, односно развој личности, завршава се до одређеног периода живота односно до 21. године живота, а на то утиче доста фактора, пре свега генетски фактор, генетски склоп, начин васпитања, модел породице у којој се одраста и у којој се развија личност и друге околности...школовање, утицај вршњака, утицај спољних фактора у смислу друштвеног миљеа. Вештак нема сазнања нити података да је тај догађај довео до његовог озбиљнијег, дубљег поремећаја у смислу расуђивања или у смислу поремећаја у тестирању реалности. Тај догађај је утицао на оптуженог у смислу његовог тумачења догађаја и понашања особа из његове околине, али не и у смислу поремећаја тестирања реалитета. То значи да је оптужени правилно доживљавао догађаје, али је био у стању повремено да погрешно извуче неки закључак, али не на болесној основи. У складу са тим је и закључак комисије вештака да оптужени функционише на нивоу емоционално нестабилног поремећаја личности.

Да би се закључило о постојању дисоцијалног поремећаја личности, потребно је безобзирно кршење социјалних и моралних норми да је лице свесно тих норми и њиховог значења и последица које са собом носе, али и без обзира на ту чињеницу вишеструко изнова понавља и поред на пример вишегодишњег боравка у пеналним условима због извршења вишеструких кривичних дела. Код дисоцијалног поремећаја личности постоји један утврђени образац истоветног понашања. Мишљење вештака је да је личност оптуженог АА више структурисана у смислу емоционално нестабилног поремећаја личности где јесу присутне и дисоцијалне карактеристике личности, али не доминантно. Код оптуженог је доминантан гранично-емоционално нестабилни тип поремећаја личности. У недостатку података о понашању оптуженог ван територије Републике Србије, његове осуђиваности у Француској и Немачкој, мењању идентитета у смислу о којим делима се радило и због чега је оптужени био у затвору, Комисија вештака је закључила да је целокупно његово понашање после спорног догађаја било везано за избегавање санкције.

У конкретној ситуацији вештак се изјаснио да је оптужени био у повећаној емоционалној напетости, а реално је да се очекује да је за учеснике догађаја, па према томе и за покојног оштећеног дошло до повећања емоционалне напетости.

Емоционално нестабилан поремећај личности је трајно стање личности и вештак може да претпостави да је то стање постојало и у време догађаја који је претходио спорном када је оптужени био рањен.

Може да се претпостави да би „нека стабилна личност“ у ситуацији у којој се нашао оптужени у вези догађаја који му се ставља на терет, дакле личност без поремећаја личности, другачије реаговала али би то у сваком случају морало индивидуално да се процењује за сваког човека, а претходно је само паушална констатација. Вештак је ценио критичну ситуацију и сматра да је у тој ситуацији дошло код оптуженог до повишења емоционалне напетости. Код оптуженог, али и код било које друге особе могуће су и другачије реакције у смислу дубљег поремећаја понашања, као што су на пример јака психомоторна агитација или присуство неких других психопатолошких феномена које није утврђено код оптуженог у критичној прилици.

Емоционална напетост јесте једно стање које је било изазвано ситуацијом у којој се оптужени нашао. Међутим, та емоционална напетост, код душевно здраве особе не може да изазове већи или дубљи поремећај расуђивања, а самим тим и поремећај понашања. Та емоционална напетост на оптуженог не утиче у смислу губитка контроле или немогућности тестирања реалности.

Мишљење вештака да је оптуженом потребно евентуално повремена психијатријска помоћ не коси се са налазом јер је цењено његово психичко стање и након 23 године, па с обзиром да код оптуженог има симптома који би можда довели до увођења терапије, али не за трајну душевну болест које код њега нема, већ на пример за несаницу, нервозу до одређеног нивоа, па у том смислу њему не треба изрицање ни једне од медицинских мера безбедности.

Оптужени АА је био свестан шта му се догодило приликом ранијег догађаја када је био рањен. Поред тога, он је структурисан као поремећај личности, а у вези критичне ситуације која је предмет овог поступка оптужени је реаговао порастом емоционалне напетости чији је психолошки садржај био афекат страха средњег интензитета, што је квалитет његовог реаговања и што је утицало на његово понашање.

Ранији догађај везано за рањавање оптуженог догодио се када је развој личности оптуженог био завршен јер је он рођен 1973.г., а тај претходни догађај се одиграо у његовој 22. години живота, када је његова личност већ била структурисана. Закључак вештака је да је личност оптуженог структурисана са емоционално нестабилним поремећајем личности, да код њега постоје и антисоцијалне црте личности које нису доминантне, јер је доминантан емоционално нестабилан поремећај личности. Иначе, у животу човека не може да се изолује један догађај, колико год да је он „јак“ и да се закључи да је тај догађај пресудно утицао на структурисање личности и његове карактеристике, па чак у ситуацији да се развије душевна болест што би могло да буде да догађај је „тригер“ односно окидач за болест али није узрок болести. А нарочито се то не односи на структуру личности.

31.01.2022.г.

На записнику К 42/21 додала је: да остаје код писменог налаза и мишљења Комисије вештака Специјалне затворске болнице број 513-169-04 од 13.01.2021.г. и код изјашњења са главног претреса од 03.03.2021.г. и додала је:

Изјашњавајући се на питања стручног саветника оптуженог:

-потврђује да је оптужени особа са емоционално нестабилним поремећајем личности које карактеришу особине сниженог прага толеранције на фрустрације, губитак контроле понашања, отежана контрола агресивних импулса. Пошто се вештак у налазу изјаснио „да напетост не утиче на испитаника чак ни са поремећајем личности у смислу губитка контроле и могућности тестирања реалности“, да се овде ради о изјашњењу у конкретној ситуацији која је била предмет вештачења зато што не мора свака напетост да изазове губитак контроле понашања, чак ни код емоционално нестабилних поремећаја личности. У конкретном догађају мишљење вештака је да оптужени својим понашањем није показао да је губио контролу зато што је предузимао радње које су имале свој циљ и које су биле сврсисходне. С обзиром да оптужени АА знао да код себе има оружје могао је да претпостави да постоји могућност да дође у

ситуацију да оружје употреби. Приликом вештачења узета је у обзир и одбрана оптуженог коју је дао пред судом и вештак је мишљења да оптужени јесте био у афекту, али је тај афекат био средњег степена и не ради се о интензитету афекта који би подразумевао потпуну способност за одлучивање и расуђивање. Комисија вештака се изјаснила о питању урачунљивости и о стању афекта код оптуженог. Афекат се степенује и може бити лаког, средњег и јаког интензитета, а питање стручног саветника које се односи на примарни страх из уџбеника „Вештачење нематеријалне штете“ подразумева грађанско-правно вештачење и односи се на афекат у ужем смислу услед повређивања. Вештак се одлучио на закључак о постојању афекта средњег интензитета, јер је то у складу са њиховим знањем „јер смо ми учили да се афекат степенује“, а у крајњем ради се о томе да је задатак комисије вештака био да процени способност расуђивања и одлучивања имајући у виду степен афекта код оптуженог. Вештак се изјаснио да веза између повишене емоционалне напетости, страха и афекта постоји, а стручна литература „Судска психијатрија“ аутора Хајдуковића на коју је указао стручни саветник, односи се на јаку афективну узбуђеност. Оптужени се у догађају у вези којег је вештачена његова урачунљивост, кретао уназад и на неки начин покушавао је да избегне своју реакцију што је још један доказ да је контролисао своје понашање, затим испалио је метке у оштећеног и није повредио никог поред оштећеног где је било још троје људи у близини, што значи да је окривљени покушао да направи „најмању штету“ у тој ситуацији, што опет доказује да његова способност јесте под дејством афекта, али средњег интензитета, што значи да није таквог интензитета да би утицао на способност оптуженог да одлучује и расуђује, да је супротно он би пуцао свуда око себе не би покушавао да избегне такву ситуацију, нити јој промени ток. Чињеница да је оптужени наставио да пуца није последица афекта високог интензитета и о томе треба одговор да да суд. Што се тиче питања стручног саветника „да ли за психопату (оптуженог)“ како су га сви описали и вештак и стручни саветник, због емоционално нестабилног поремећаја личности који важи у локалној средини за „жестоког момка“ је прихватљиво да га неко пред другим познатим момцима вређа, псује, понижава, прети“ објаснила је да се вештак изјаснио да на способност окривљеног да схвати значај свог дела и управља својим поступцима и да је при том имао у виду све околности из питања стручног саветника, зато што тај „психијатријски ентитет“ тј. емоционално нестабилни поремећај личности не подразумева да ће се он у свакој ситуацији која је за њега емотивно релевантна, наћи у стању јаког афекта узбуђења и да неће бити способан да расуђује и одлучује. Процена се ради индивидуално што је учињено за оптуженог у писменом налазу. Вештак је при томе узео у обзир и реактивирано сећање оптуженог на догађај из 1994.г. Прецизирано цитирано мишљење психолога који је члан комисије вештака (страна 16 налаза) објашњава структуру личности оптуженог на основу психолошких тестирања и односи се на његову целокупну личност у моменту тестирања. Вештак се изјашњавао о способности расуђивања у време извршења догађаја, а психолог није дошао до другачијег закључка који би био супротан налазу комисије с обзиром да је и сам био сагласан са мишљењем комисије о урачунљивости у склопу структуре личности оптуженог. Задатак комисије вештака је био да сагледа психичке функције оптуженог током догађаја. Афекат је стање које утиче на све психичке функције, па је вештак испитивао способност расуђивања и управљања својим поступцима и закључио да током критичног догађаја свест оптуженог није била ни сужена, ни помућена, нити постоји податак о халуцинаторном доживљају, нити о суманутим идејама, односно било какве дисторзије реалности. Понашање оптуженог током догађаја указује да је он реално сагледао ситуацију у којој се налази, пажња му је била усмерена на догађај који се одиграва, није била расута на друге садржаје, он није показао знаке дезоријентације

нити према себи, нити према другим личностима, нити у времену и простору. Оптужени је извршио вољну радњу која има своју сврху. Није регистрован поремећај перцепције, пажње и све његове психичке функције биле су у складу са стањем афекта у коме се он тада налазио. Афекат није био високог интензитета јер би то подразумевало поремећај свести, перцепције, пажње, воље и нагона. У том смислу то су „медицински докази“ до којих се дошло узимањем у обзир свих околности догађаја, непосредни интервју и психијатријски и психолошки преглед оптуженог.

Према питањима стручног саветника сматра да колега стручни саветник одбране оспорава да постоји степеновање афекта, о чему се комисија изразила супротно.

Одговарајући на питања одбране навела је:

Није спорно да се оптужени налази у ситуацији коју је доживео као угроженост по себе и на самом почетку догађаја покушао је да та ситуација буде „што мање лоша“, па је покушао на неки начин да уразуми друге актере догађаја и у једном тренутку он предузима радње које су у складу са тим, просто покушава да избегне сценарио најгори по себе. У вези питања зашто је испалио 13 метака децидно се изјашњава да из те чињенице се не закључује да он није могао да контролише своје понашање. За испалење 13 метака не постоји психијатријско објашњење. У том тренутку код оптуженог није постојао афекат високог интензитета, а број испалених метака се тиче мотива који је окривљени имао у том тренутку да испали толики број метака. Оптужени је сваку радњу предузео у складу са афектом средњег интензитета, да је супротно код њега постојао афекат високог интензитета он не би предузимао сврсисходне и циљне радње, већ би предузимао насумичне радње и у томе је разлика између афекта средњег интензитета и високог, једноставно могао је да погоди више људи, а не да циљно гађа у једно лице. Могуће је да афекат из средњег интензитета пређе у високи током догађаја, међутим тога није било у конкретном случају, па ни у тренутку пуцања. Тренутак када је оптужени променио своје понашање, па прво се кретао уназад, а онда одустао од избегавања и испалио метке, није последица промене интензитета афекта.

Још једном је објаснила разлику између афекта средњег и високог интензитета, а по стручној литератури „Судска психијатрија“ др Зорана Ћирић и „Судска психијатрија“ др Ратко Ковачевић и Борисав Капамација, постоји степеновање афекта. Код афекта високог интензитета долази до измене свести по типу сужења или помућења свести, чешће по типу сужења, пажња је расејана, постоје тешкоће да се усмери на јасан циљ, могу се јавити обмане опажања у виду халуцинација или илузија, долази до измене мишљења по типу постојања суманутих идеја различитих садржаја и до измене воље и нагона и врло често је праћен исоматским манифестацијама (бледило коже, хладан зној, сужавање зеница). Иако је тачно да су особе са емоционално нестабилним поремећајем личности подложније да буду изложене афекту, а у ком степену ће афекат бити то зависи од конкретне ситуације.

Комисија вештака узела је у обзир догађај из 1994.г. из живота оптуженог, као и његов осећај угрожености из тог периода.

На питање оптуженог да се изјаснила да се личност формира до 21. године живота, а с обзиром да је он у време догађаја био стар 21 годину и 5 дана, због чега сматра да је

његова личност била формирана, одговорила је: зато што сте били у 22. години живота и развој ваше личности је био завршен.

Објаснила је да понашање оптуженог након догађаја је такође процењивано од стране вештака, а особа која би била у афекту јаког интензитета није у стању да предузима компликованије радње, осећа се немоћно, остаје на месту где је и није у стању да предузима радње које имају неки даљи циљ и врло често се не сећа догађаја, настаје амнезија, што је код оптуженог било супротно.

Стручни саветник др Миливој Панић

16.03.2021.г.

У писменом изјашњењу у вези захтева одбране да процени ментално стање, структуру личности и понашања оптуженог АА у време извршења кривичног дела, пошто је извршио увид у доступну медицинску документацију и судске списе, мишљења је:

-оптужени АА сада има 48 година, завршио је средњу машинску школу, из ванбрачне заједнице има троје деце. У време извршења дела за које се терети имао је 23 године. Дело за које се терети извршио је 28.07.1997.г.

-сматра да је у време извршења дела за које се терети АА био: у стању емоционалне напетости јаког интензитета, у ситуацији непосредне животне угрожености, у стању смртне опасности, афекат страха је имао карактеристике примарног страха јаког интензитета. Критична ситуација је за њега била изненадна, краткотрајна, неочекивана, животну угрожавајућа. Повод за догађај је био краћи вербални сукоб, око мањег дуга и није се очекивала реакција и епилог који је био тренутан, неконтролисан и катастрофалан. Предметни догађај код оптуженог је реактивирао сећања и мисли на претходно преживљену физичку и психичку трауму 1994.г. када је добио прострелну рану из ватреног оружја у пределу стомака са компликацијом у виду гнојног апцеса. Оптужени је у оштећеног испалио 13 хитаца односно пуцао је док није испразнио шанжер пиштоља што говори за постојање емоција јаког, егзистенцијалног страха, јаке емоционалне раздражености и немогућности да заустави или стави под контролу своје реаговање. Оптужени је у тренутку предметног догађаја био сам, окружен са четири лица која су испољавала непријатељско и опасно понашање (на пример оштећени је претио да ће га убити, хтео да га силом убади у гепек, вређао га, изазивао га, провоцирао и понижавао). У тренутку догађаја на реаговање и понашање оптуженог утицале су емоције јаког интензитета-интензиван страх, љутња, бес, осећај животне угрожености.

Због свега тога сматра да је способност оптуженог да схвати значај дела била смањена, али не и битно, али његова способност да управља својим поступцима је било битно смањена, па закључује да је оптужени у време извршења дела био битно смањене урачунљивости.

-страх је интензивно и краткотрајно стање велике напетости коју изазивају осећања постојећих и предстојећих опасности по интегритет личности.

-примарни страх настаје оног тренутка када човек осети да је његова егзистенција непосредно угрожена и да није у могућности ништа да предузме да се спаси. Ова врста страха је по правилу јаког или нарочито јаког интензитета. Страх не може бити „афект

страха средњег интензитета“ како су то описали вештаци у налазу од 13.01.2021.г. Афект је краткотрајно, интензивно стање емоција праћено споља видљивим телесним манифестацијама и обично настаје као реакција на угрожавање живота, части и социјалног статуса. Афект никако не може бити средњег интензитета, већ је то интензивно стање емоција.

-емоционална раздражљивост је стање када особа не може да задржи или одложи своје емоционално реаговање.

-опасна стања код лица која нису душевно болесна настају у фазама јаке ефективне узбуђености и кратко трају. Код сваког човека постоји нека граница до које може да толерише спољне и унутрашње фрустрације, психичке или физичке. Кад је та граница достигнута, једни могу да реагују тако што постану сувише мирни и повучени, а други анксиозно-неуротични до паничног узбуђења које прати сужење свести и опасно агресивно понашање.

-неспорно и у сагласности са ранијим судско-медицинским вештачењем је да код АА постоји емоционално нестабилни поремећај личности и црте асоцијалног поремећаја личности. Ти поремећаји личности имају утицај на психичке функције, вољу, нагон, емоције, које су код особа са оваквим поремећајима у структури личности битно поремећене и последично се испољавају у понашању и реаговању. Карактеристике таквог поремећаја личности су: импулсивност, губитак вољне контроле понашања, патолошки афект, низак фрустрациони праг, дисконтрола понашања, мрзовољност, раздражљивост, вишеструко поновљено, неприлагођено и штетно понашање, честа појава љутње, гнева, беса и агresiје, деструктивне акције и понашања, неспособност самоконтроле, резигнираност, незадовољство, претерана осетљивост на одбацивање и особу средине и има снажан доживљај преварености, понижености, увређености или омаловажености.

-оптужени АА је личност са таквим карактеристикама и он је у акутној, стресној, опасној и животно угрожавајућој ситуацији испољио тренутно агресивно и опасно понашање усмерено према објекту од кога је он као угрожена личност препознао опасност за свој физички и психички интегритет.

-емоционално нестабилни поремећај личности који је утврђен код оптуженог је трајно стање личности и овај поремећај је код њега постојао и у тренутку догађаја. Оптужени је у сложеној ситуацији коју он препознаје код животну угроженост или непосредну опасност по његов телесни и физички интегритет и услед тога долази до нарушавања његових личних капацитета за превладавање конкретног стресног догађаја, што доводи до психичке дестабилизације у смислу интензивног страха и губитка вољне контроле понашања, а последично до испољавања агресивног и деструктивног понашања у циљу заштите свог физичког и психичког интензитета.

-закључује да постоје јасно утврђени психолошки и ситуациони условљени фактори који су утицали на деструктивно и агресивно понашање оптуженог у конкретном кривичном делу, висок интензитет страха, осећај непосредне животне угрожености, јака емоционална напетост, емоционално нестабилни поремећај личности, црте антисоцијалног поремећаја личности, реактивирање мисли, сећања и страхова на раније преживљавање сличне стресне ситуације.

У прилог овог закључка доставио је и изјашњење специјалисте психијатрије др Мирјане Стојковић Ивковић о емоционално нестабилном поремећају личности-гранични (борделине) тип, према којој: је у ово стање укључено дубоко укореењен и трајни образац понашања који се манифестује као нефлексибилно реаговање на широк опсег личних и социјалних ситуација. Лица са таквим поремећајем представљају или екстреме или значајне девијације начина на који просечна особа одређене културе перципира, мисли, осећа и нарочито комуницира са другим. Поремећаји личности су развојна стања која се појављују у детињству или адолесценције и настављају у одрасло доба. То је поремећај са изразитом тенденцијом ка импулсивним радњама без размишљања о последицама и са афективном нестабилношћу. Способност планирања може бити минимална, а изливи интензивне љутње често могу довести до насиља и такви изливи се изазивају критиком или осујећивањем импулсивних поступака. Особе са овим поремећајем карактерише: наглашена емоционална лабилност, низак праг на стресове, склоност ка импулсивном реаговању, недостатак контроле импулса. Због тога упадају у конфликтне ситуације. Смањена им је способност интелектуалне обраде и размишљања о последицама, не подносе критике већ на њих реагују љутњом и бесом. Могу да испоље агресивно понашање па чак да дође до деликта против живота и тела. Овај поремећај личности налази се на граници између неуротичног и психотичног поремећаја и често се испољава епизодично психотичним понашањем. Код ових личности поремећен је властити идентитет, наглашена лабилност и нагла промена расположења. Поремећај идентитета се испољава несигурношћу и нејасном представом о себи, својим потребама и прохтевима, о свом занимању и социјалним улогама. Ове особе мучи непријатна стрепња и бојазан да ће бити напуштени и остављени. Због таквог убеђења склони су да реалне животне ситуације погрешно тумаче, склони су да идеализују љубавнике и пријатеље. Односе са другим људима често ремете изненадни и безразложни изливи гнева, импулсивности и агресивно понашање. У таквим ситуацијама наступа ризично понашање, коцка, трошење новца, конзумирање хране, пића и дроге, као и секса. Често су присутне и суицидне идеје и депресивно расположење. Гранични поремећај личности има неуспех адаптације у проналажењу адаптивних решења. Овде се незрела структура личности испољава кроз нестабилног афекта, идентитет и интерперсоналних односа. Битна обележја граничног поремећаја личности према званичној међународној класификацији јесу нагле промене расположења, наглашена импулсивност, користе незреле механизме одбране као што су негације и пројективна идентификација, актинг-аут, сплитинг, што има за последицу да себе или друге види као потпуно позитивне или потпуно негативне личности у могућности да направи реалну представу себе или других. Такве нереалне перцепције себе и света отежавају успостављање стабилног контакта и социјалних веза и повод је за многа неразумевања и несугласице. Карактер им је неразвијен или девијантно развијен. Гранични поремећај личности спада у ред тешких поремећаја личности. Особе које пате од овог поремећаја доживљавају хронични унутрашњи немир, хронично нестабилне емоције, имају бурне односе са другима, са смањивањем пријатељства и непријатељства, имају нереалне контрадикторне животне циљеве и тежњу, константно су обузети собом, имају дефект емпатије, егоцентрично перципирају реалност, имају оштећен капацитет да жале или да воле, као и мањи или већи недостатак моралног осећања. Особе на граничном нивоу функционисања су патолошки зависни од спољашњих знакова. Тест реалности је очуван у већини случајева, а ако наступи психотична декомпензација онда је тест реалности поремећен неколико дана, сати, ретко дуже. Уколико је особа са граничним поремећајем личности нападнута или вређана она се налази у стању повишене емоционалне напетости као резултат осећања неправде. Напетост расте и може доћи до наглог емоционалног

пражњења, јер ове особе због импулсивности не могу да се контролишу, не размишљају о последицама. У стањима угрожености на мале дражи реагују бурно и нису у стању да обраде афекат и реагују на друштвено прихватљив начин. Ове особе тада и безначајне догађаје погрешно интерпретирају. Разумеју као увреду, атак на њих, на њихову личност и живот. Агресивни су у том моменту и могу да почине криминогено дело. Склони су брзом решавању конфликтних ситуација.

31.01.2022.г.

На главном претресу на записнику К 42/21 испитан на околности чињеница које су биле предмет вештачења, урачунљивости оптуженог, навео је: имао је у виду списе предмета, медицинску документацију и ранија психијатријска вештачења и закључио је да је оптужени АА у тренутку извршења кривичног дела био битно смањене урачунљивости, да је његова способност да схвати значај свог дела била смањена, а способност да управља поступцима била је битно смањена, што значи да је оптужени био битно смањене урачунљивости.

До овог закључка је дошао ценећи психолошке и социјално установљене факторе који су утицали на понашање оптуженог: висок интензитет страха, осећај непосредне животне угрожености, јака емоционална напетост, јака емоционална раздраженост, емоционално нестабилни поремећај личности, црте антисоцијалног поремећаја личности, реактивација мисли, сећања и страхова на раније преживљену трауму у тренутку спорног догађаја. Имао је у виду чињеницу да је оптужени у тренутку извршења дела у рукама имао оружје и да се покојни оштећени према њему кретао са подигнутим рукама говорећи „пуцај ако смеш“ и наглашава да психичко стање оптуженог у том тренутку није било рационално, већ афективно импулсивно и он није „расуђивао као разуман човек“. Да је постојала животна угроженост за оптуженог закључио је из списка предмета где је наведено да је био окружен са неколико људи који му прете да ће га убити и ставити у гепек и у таквој консталацији догађаја, јер је оптужени импулсиван, оптужени је схватио да је у том тренутку животну угрожен. Сматра да је оптужени оружје набавио да отклони животну угроженост које је сво време био свестан и без обзира на чињеницу што је он једини имао оружје у рукама и нико други.

Процењује да се оптужени нашао у ситуацији животне угрожености у тренутку вербалног сукоба у кафићу „ „ приликом позивања да крену према Влајковцу где ће се разрачунати, а нарочито је интензивирана, као и ниво стреса и страха и афективног реаговања, изласком на паркинг где покушава да уђе у ауто, а ова група младића га спречава у томе. Сматра да је такво понашање оштећених битно утицало на његову свест, афекат и последицу и све што се дешавало даље.

Објашњавајући избор оптуженог од тренутка када је, како сматра, осетио животну угроженост још у кафићу приликом вербалног сукоба, па до тренутка догађаја и одлуке да прибави пиштољ, навео је да сматра да је оптужени имао два избора „борба или бег“. Оптужени се није одлучио за бег јер је схватио да не може да побегне од ове групе младића и изабрао је у складу са његовом личношћу један частан начин да седне у кола, напусти место, а чињеница да је пре тога прибавио оружје је вероватно последица тога да смањи интензитет страха и несигурности коју је субјективно осећао.

На основу ових доказа суд је извршио следећу чињеничну и правну анализу

Неспорне чињенице

Из оптужнице и навода одбране у вези битних елемената кривичног дела које се оптуженом АА ставља на терет, као и околности које ближе објашњавају чињенице у вези битних елемената кривичног дела, произилази да није спорно следеће:

1. дана 28.07.1997.г. сада покојни АГ (1958.-2002.г.), покојни АК (1965.-2007.г.), сведок АЛ и покојни оштећени АЦ (15.10.1972.г.-28.07.1997.г.-25 година) дошли су аутомобилом пок. АГ марке „Ауди“, из Банатског Новог Села, преко Банатског Карловца у Вршац. У Вршцу су били у неколико локала јер је сведок АЛ славио 18. рођендан и потом се сусрели са оптуженим АА и договорили да се заједно нађу у кафићу „ „ у Вршцу.

2. тог 28.07.1997.г. оптужени АА и сведок АФ, аутомобилом оптуженог марке „Опел калибра“, дошли су из Панчева у Вршац, у њихов кафић „ „ који су ортачки држали (сведок АФ је узео кафић у закуп од сведока АТ у јулу 1997.г. са БФ, а АА се укључио као ортак око 20.07.1997.г. практично неколико дана пре убиства), да регулишу питање набавке робе и др. Пошто су се са пок. АГ сусрели на путу у Вршцу из својих аутомобила договорили да се нађу у кафићу „ „, тако су и учинили.

3. у кафићу „ „ око 23,00 часа, за „спојеним“ столовима седели су сведоци пок. АГ, пок. АК, АЛ, АФ, покојни оштећени АЦ и оптужени АА. Сведок АФ разговарао је са покојним АГ у вези куповине аутомобила, јер се АГ бавио између осталог и трговином аутомобилима. У једном тренутку споменут је дуг од 100 немачких марака који није плаћен у кафићу „ „ који су ортачки држали оптужени АА и сведок АФ, па је оптужени АА питао покојног АГ кад ће да се тај дуг регулише. Покојни оштећени АЦ је у том разговору рекао да АГ нема ништа са тим дугом, да је дуг његов, а ради се о неплаћеном цеху за попијено пиће, па пошто је оптужени АА питао када ће дуг да буде плаћен, и да се не ради о 100 немачких марака, већ о „принципу“, покојни АЦ је одговорио „да ће можда мало сутра да плати рачун“, што је оптужени схватио као „провокацију“. У вези тог рачуна дошло је до оштријег разговора између покојног оштећеног АЦ и оптуженог АА у смислу да је оптужени АА говорио АЦу „дечко извини ја тебе не познајем“, а овај њему да АА нема ништа са АГ ом већ са њим и понављао да ће рачун да плати „мало сутра“. У тај разговор су се умешали покојни АГ и сведок АФ говорећи да ће они да надокнаде неплаћени рачун од 100 немачких марака и да та сума није вредна било каквих размирица.

4. покојни АГ је предложио да цело друштво, сви заједно оду у кафану у суседно село Влајковац, па иако су оптужени АА и сведок АФ предлагали да наставе дружење у њиховом кафићу „ „, прихватили су да сви заједно крену својим аутомобилима у кафану у Влајковац. Први је из кафића изашао сведок АФ и сео у аутомобил оптуженог АА на месту сувозача, истовремено су изашли из кафића и остали сведоци „друштво“ покојног АГ, а последњи из кафића је изашао оптужени АА.

5. аутомобили покојног АГ (Ауди) којим је он управљао, а којим су дошли покојни АК, АЛ и покојни АЦ и оптуженог АА (Опел калибра) којим је управљао оптужени и са њим је у аутомобилу дошао сведок АФ, били су паркирани испред баште кафића „ „

“, један до другог, на размаку од 1-1,5 метара, оба аутомобила предњим деловима према огради баште кафића.

6.у тренутку када су се између аутомобила нашли оштећени покојни АЦ и оптужени АА, оптужени АА је из појаса извадио пиштољ, уперео га у оштећеног АЦ који је за појасом носио пиштољ, који му је рекао „хајде пичко пуцај“ након чега је оптужени из пиштоља „Застава 99“ калибар 9 мм испалио 13 хитаца у тело оштећеног покојног АЦ.

7.испаљеним хицима из пиштоља покојном оштећеном АЦ нанете су тешке телесне повреде у виду прострелне ране кроз вијуге танког и дебелог црева, ране кроз леву заједничку илијачну артерију и дефекта на левој карличној кости, прострелне ране унутрашњег дела десне бутине уз прелом десне бутне кости и разарање десне бутне артерије, прострелне ране средине десног колена уз дефект на голењачи и хрскавицама зглоба колена, прострелне ране спољне стране леве бутине кроз мишић бутине уз прелом леве бутне кости и разарање леве бутне артерије, две прострелне ране горњег дела левог колена уз дефект доњег крајка бутњаче, чашице и горњег унутрашњег дела голењаче, прострелне ране зглоба левог колена, прострелне ране средине леве потколенице, прострелне ране мишића леве бутине, две прострелне ране задње стране левог колена кроз мишић потколенице и прострелне ране унутрашњег дела десне бутине кроз мишић бутине са нагњечним прстеном.

8.смрт покојног оштећеног АЦ је убилачког порекла, насилна је и наступила је услед искрварења које је последица истицања крви из повреда на левој заједничкој илијачној артерији и трбушних артерија. Све ране на артеријама, као и остале повреде нанете су заживотно динамичким дејством пројектила испаљених из ручног ватреног оружја. У крви покојног оштећеног била је концентрација алкохола од 0,81 промил.

9.свих 13 прострелних рана на телу покојног АЦ лоциране су у нивоу код трбуха па наниже и на обема ногама, у пределу леве ноге 8, а на десној ноzi 3 стрелне ране. У склопу стрелних канала у пределу трбуха нанете су повреде на великим крвним судовима, а у склопу стрелних канала обе бутине разорене су обе бутне артерије, због чега је покојни АЦ нагло губио притисак због искрварења и морао да падне на подлогу. Највећи број стрелних рана нанете су са леве стране, а само 3 стрелне ране су нанете са правцем пружања са десно на лево. Положај када се онај који пуца налази лево и нешто испред оштећеног је адекватан за наношење оваквих повреда. Несумњиво је дошло до промене положаја оптуженог и жртве или кретањем једног од њих или променом угла под којим је оптужени пуцао. Покојни оштећени АЦ је део повреда задобио у стојећем положају, а након што је задобио повреде у пределу великих крвних судова морао је да падне, али је могао да направи минимално корак-два до неколико корака.

10.након што је оптужени испалио 13 хитаца у покојног оштећеног АЦ, сео је у свој аутомобил у коме је већ био сведок АФ, одвезао се са лица места, оставио аутомобил у Вршцу и одатле побегао у непознатом правцу, а касније из Србије у иностранство, тако да је 23 године био недоступан државним органима у Републици Србији.

11.у башти кафића „ „ где је било осам столова распоређених у два реда, били су за једним столом сведоци полицијски службеник у то време АМ, власник кафића „ „ АН и сведок АО. За другим столом су били сведоци АР и АП, који су сви били и очевици догађаја.

Сем што ове чињенице међу странкама нису спорне, оне на несумњив начин произилазе из изведених доказа:

-из записника о увиђају Окружног суда у Панчеву Кри 54/97 од 29.07.1997.г. доказано је време и место извршења кривичног дела.

-из записника о обдукцији број 234-2-957/97 од 29.07.1997.г. доказано је да је смрт покојног АЦ насилна, да је убилачког порекла, да је наступила услед искрварења које је последица истицања крви из повреда на левој заједничкој илијачној артерији и трбушних артерија, те да је на телу покојног АЦ било 13 повреда нанетих пројектилом.

-испитивањем вештака др Љубише Божић доказан је механизам повређивања.

-из извештаја о балистичком вештачењу Института безбедности 04 број 27/426-97 од 02.10.1997.г. утврђено је да су чауре које су пронађене на лицу места, свих 11, калибра 9x19 мм и да потичу од метака испалених из истог оружја.

-сведочењем свих саслушаних сведока, покојних АГ и АК, АЛ, АФ, АМ, АН, АР, АО, АП и одбраном оптуженог доказане су чињенице које се тичу околности догађаја које су претходиле убиству, о томе ко је био у друштву у кафићу „ „, да је дошло до вербалног сукоба око неплаћених 100 немачких марака између оптуженог и покојног оштећеног, да је био договор да исто друштво оде у кафану у суседно село Влајковац, да су аутомобили којима су требали да се одвезу били паркирани један до другог, да су се након пуцања разбежали. Такође су сви саслушани сведоци потврдили чињеницу да када је оптужени АА извадио пиштољ и уперео га у оштећеног да је оштећени њему упутио речи „пуцај пичко“ и да је оптужени након тога испалио више метака у тело оштећеног. Како су ове чињенице потврдили сви саслушани сведоци, јасан је закључак да су околности догађаја управо биле такве јер ни оптужени у својој одбрани те чињенице није оспорио.

Како су сви наведени докази прикупљени у складу са одредбама ЗКП на њима може да се заснива судска одлука у смислу чл.16 ЗКП.

Спорне чињенице

Из оптужнице и навода одбране у вези битних елемената кривичног дела које се оптуженом АА ставља на терет, као и околности које ближе објашњавају чињенице у вези битних елемената кривичног дела, произилази да су спорне две чињенице:

1. да ли је оптужени АА нападнут или је напад непосредно предстојао.

2. да ли је урачунљивост оптуженог АА била смањена али не у битној мери или је била битно смањена.

Сви докази које је тужилац понудио односе се на извршење кривичног дела убиство зато што тужилац тврди да је оптужени АА директним умишљајем лишио живота покојног оштећеног АЦ испаливши у њега 13 хитаца из пиштоља марке „Застава 99“ калибар 9 мм.

Насупрот томе, одбрана сматра да је оптужени АА убио покојног оштећеног АЦ у нужној одбрани и сматра да се сви елементи нужне одбране доказују одбраном оптуженог АА и испитивањем сведока АФ, пок. АГ, пок. АК, АЛ, АМ, АН, АО, АР, АП и АВ.

1.0 нужној одбрани

Одредбом чл.19 КЗ прописано је да није кривично дело оно дело које је учињено у нужној одбрани (став 1), да је нужна она одбрана која је неопходно потребна да учинилац од свог добра или добра другог одбије истовремен противправан напад (став 2) и да учиниоцу који је прекорачио границе нужне одбране може се казна ублажити, а ако је учинилац прекорачио границе нужне одбране услед јаке раздражености или препаста изазване нападом може се и ослободити од казне (став 3).

Према томе, нужна одбрана има два елемента, напад и одбрану.

Услови напада су да је напад понашање човека који се састоји у чињењу, а изузетно у нечињењу, да је уперен против неког правом заштићеног добра, да је противправан и да је истовремен. Напад мора да буде стваран.

Услови одбране су да је са њом остварено биће неког кривичног дела, одбрана мора да буде управљена према нападачевом добру и неопходно потребна да се ефикасно одбије напад уз најмању повреду нападачевог добра.

Субјективни елемент нужне одбране је свест и воља нападнутог да одбије напад, што значи да одбрамбена воља подразумева свест о нападу и вољу да се тај напад одбије.

Све битне чињенице у овој кривичној ствари да ли је постојао истовремени противправни напад на оптуженог или је напад предстојао, утврђене су на основу изјава сведока.

Суд је закључио из изјава сведока оштећеног АБ, АФ, АК, АЛ, АГ, АМ, АН, АО, АП, АР и АВ да покојни оштећени није напао оптуженог АА, нити је од покојног АГ, пок. АК, пок. оштећеног АЦ и АЛ оптуженом АА напад непосредно предстојао, те да оптужени АА није лишио живота покојног АЦ у нужној одбрани. Разлози за овакав закључак су следећи:

Саслушани сведоци и оптужени у одбрани навели су:

Оптужени АА

-видео је, када је прилазио свом аутомобилу, да су „сви стајали поред другог аутомобила“, неко је седео у ауту, неко стајао, а добро памти да је АЦ стајао код задњег дела „Аудија“, раширених ногу, са откопчаном тренерком и да му је вирио пиштољ. Да му је из правца шанка кафића пришао АГ, извадио из појаса пиштољ и рекао „сада ћу да те убијем, јебаћу те мртвог“ и почео да виче осталима из његовог друштва „ставите га у гепек, ставите га у гепек“. Да су сви одједном кренули на њега и почели да га вуку, да се он закачио рукама за ивице врата аутомобила „све је нокте покидао“, да су сви пришли да га вуку, да је почео да губи ваздух од страха и да га је неко од тих момака „загрлио од назад, ухватио руком око врата“ и почео да га вуче уназад. Да је потом чуо како неко виче „пуцај му у главу, пуцај му у главу“. Не сећа се

како је успео да се од њих „одбаци“, али се сећа да је извадио пиштољ и уперио га у земљу, те да је тада директно на њега наишао АЦ, говорио му је „стани пуцаћу, стани пуцаћу“, та група младића је стала, али је АЦ и даље ишао на њега говорећи „пуцај пичко, пуцај пичко“. Кретао се уназад и говорио АЦу „не прилази, пуцаћу“, али му је овај рекао „пичко ти си мртав“ и АЦ је кренуо руком према пиштољу, ухватио се за пиштољ и у том моменту једноставно је „стиснуо пиштољ и ту добио прекид филма“.

1.Сведок покојни АГ

-у истрази 15.09.1997.г. навео је: да су се договорили да оду у Влајковац на пиће, да су сви заједно кренули из баште кафића „ „, да су његов и аутомобил АА били паркирани један до другог, на размаку око 2 метра. У аутомобил АА први је ушао АФ и сео на сувозачево седиште и да је он у једном тренутку на удаљености од 2-3 метра видео да између два аутомобила стоје покојни АЦ и АА и да је покојни АЦ повукао АА за јакну „као да хоће да га убаци у ауто“. Није чуо шта су један другом рекли али је видео да се АА отргао од АЦа, извадио пиштољ „ЦЗ 9,9 мм“ рекао АЦ „шта хоћеш“, вратио се уназад 2-3 корака и опалио хитац од којег АЦ ије пао и касније да је АА наставио да пуца, па је АЦ ао на десну страну и док је лежао АА је још неколико хитаца испалио у њега. Он је почео да бежи у правцу полиције, а касније се вратио на лице места али више није било АА, ни АФа, затекао је оштећеног да лежи, покушао да му помогне и убрзо је стигла Хитна помоћ. АЦ није имао пиштољ. Када је АА пуцао у АЦ он је стајао иза покојног АЦ а, па да је АА промашио АЦ погодио би њега. Он лично није имао пиштољ те вечери.

2.Сведок пок. АК,

-у истрази 15.09.1997.г. навео је: да су се договорили да оду на пиће у Влајковац, да су сви заједно устали и кренули према излазу, он је први пришао ауто„Ауди“, отворио задња и предња десна врата, сео на задње седиште, АГ је већ био између предњих делова оба аутомобила, а да је у близини гепека оба аутомобила стајао покојни АЦ АА се задржао у башти кафића и са неким разговарао, па да је дошао из другог правца баште „позади аутомобила“, тако да му је најближи био АЦ поред кога је морао да прође да дође до свог аутоа. Да су АА и АЦ разменили неколико речи, да се АА повукао уназад, извадио пиштољ из појаса и уперио у покојног АЦ Да су АГ и АФ викнули да то не ради, да остави пиштољ, да је АЦ ешто одговорио и да је АА испалио први метак у груди АЦ да овај није одмах пао, да је АА пришао и испалио други метак у ногу, па је АЦ јаукнуо и пао на десни бок држећи се за ногу, а да му је АА пришао још ближе, стао изнад њега и испалио још 2-3 метка. Да је он у међувремену изашао из аутомобила и заједно са АЛ чучнуо, па побегао у правцу полиције.

-на главном претресу

-01.02.2005.г. навео је: да је кренуо први из кафића и хтео да уђе у ауто АГ а, да предња врата сувозача нису била исправна па нису могла споља да се отворе, па је зато прво отворио задња врата са унутрашње стране, па потом врата сувозача и сео у ауто. Видео је да други не улазе, чуо је галаму, изашао је из „Аудија“ и видео покојног АЦ а и АА код гепека кола између аутомобила. Били су близу један другом када је АЦ повукао АА и кренуо руком према АА, нешто су причали, потом се АА повукао уназад корак-два, па је оштећени АЦ изговорио АА „пуцај пичко“ и видео је да АА вади пиштољ из јакне, али није видео да ли је и АЦ извукао пиштољ. Поново је АЦ рекао „пуцај пичко“ више пута, АА се повлачио, потом испалио један метак према АЦу који није пао, а он и мали АЛ су чучнули поред кола, након чега је АА погодио АЦа у ногу, услед чега је АЦ пао, а након другог пуцња он и мали АЛ су побегли према полицији, чуо је после

тога пуцње. Не може да каже да ли је АЦ извадио „Колт Магнум 357“ који му је дао АГ, још када су изашли из ресторана „ „ и који је АЦ ставио у доњи део тренерке. Пре пуцања АГ је био у близини на два метра од аута.

Објашњава да је у истрази рекао да је АА испалио преко 10 метака, али да то није истина, да му је АГ претио да се „не игра главом“, да не спомиње пиштољ који је имао АЦ јер је тај пиштољ АГ добио од човека из ДБ. Плашио се за сопствени живот да да такву изјаву. Лично се није плашио АГ, али се плашио тих људи за које је АГ рекао да су из ДБ. Није тачно да је АА пришао АЦ када је пао и још испалио метака у њега. То је рекао јер је тада имао написан исказ на папиру који су му дали два човека из ДБ.

-на главном претресу

-29.04.2008.г. навео је: да је убеђен 90% да ни на једним колима није био отворен гепек, није чуо да је неко рекао „стрпаћемо га у гепек“.

3.Сведок АЛ

-у истрази 15.09.1997.г. навео је: да су сви некако заједно устали и кренули према излазу из баште кафића „ „“, да је он изашао први, а за њим АК, АГ и покојни оштећени АЦ. Да АК није могао да отвори врата сувозача на аутомобилу АГ, па је прво отворио задња а изнутра и предња врата и изашао из кола. Њих двојица су стајали са леве стране аутомобила „Ауди“, а АФ је већ ушао у аутомобил АА. АГ је био у близини гепека аутомобила АА. Видео је АА да стоји код предњих левих врата свог аута, а покојни АЦ од предњих десних врата „Аудија“. Били су близу један другог на пола метра. Не сећа се да ли је оштећени нешто рекао АА, нити да ли га је ухватио, али зна да се окренуо према АА, да се АА повукао око 3 метра уназад према задњем делу свог аута, извадио пиштољ, АГ је у том тренутку био испред АА и довикнуо му „шта ће ти пријатељи смо, нема разлога“. Покојни оштећени је кренуо према оптуженом и оптужени је први метак опалио у груди оштећеног који се занео, па га је потом погодио у ногу, оштећени је после неколико хитаца пао, АА је окренуо оружје према њему и АК мислећи да и они имају оружје, па пошто нису реаговали опет је пиштољ окренуо према АЦ у међувремену су он и АК чучнули, а након тога почели да беже према полицији. До полиције је аутом дошао и АГ и рекао им да су оштећеног одвезли у болницу.

-на главном претресу

-11.03.2005.г. навео је: још када су кренули из Банатског Новог Села да је АГ имао пиштољ марке „Магнум“. Сви су кренули из баште кафића „ „“, он је ишао иза АК, АЦ и АГ су се зауставили 2-3 метра од аутомобила, АА је ишао испред АЦа, а АГ 2-3 корака иза њих двојице. Чуо је да је покојни АЦ рекао „хајде пичко сад с нама...да ти покажем“. Видео је да АЦ држао АА за руку, да га повуче, да га је АА ударио по руци и удаљио се пар корака уназад, извадио пиштољ, због чега је он чучнуо и у погодном тренутку побегао. Сећа се да је код кола била нека расправа, да је АГ покушао да смири ситуацију „немојте нисте деца“, да је чуо један пуцањ, па урлање, а када је бежао према полицији чуо је више пуцњева. Да је осам година чекао да све ово каже, да је био у великом страху, три месеца није излазио из куће. Све што је рекао у истрази рекли су му АГ и АК, јер је договор пао још у СУП да њих тројица дају исте исказе, да се тада плашио од свих и АА и породице АЦ и АГ и мафије „ко зна какве“. Потврдио је да није видео да је АГ АЦу дао пиштољ, али да је за то постојала могућност и да ни једног тренутка није видео код АЦ пиштољ.

-на главном претресу

-29.04.2008.г. додао је: да се не сећа да је неко рекао „стрпаћемо га у гепек“, али да ни један гепек није био ни отворен.

4.Сведок АФ

-у истрази 05.11.1997.г. је навео: када их је АГ позвао да оду у Влајковац на музику, он је први дошао до кола АА и сео на седиште сувозача, видео је да АГ стоји између два аута близу ограде баште, чуо је галаму и како АЦ виче „хајде шта хоћеш...хајде једном да се решимо....хајде пуцај пичко...пуцај јајаро“, потом је чуо како АА одговара „шта мислиш да нећу“ и АЦа како виче „ајде, ајде“ и потом је зачуо 3-4 пуцња, па после паузе чуо је још доста пуцњева, можда још 8-9. До догађаја, ни код АА, ни код АЦа није видео пиштољ, а после задњег пуцња видео је АГ и два мушкарца како беже, а АА улази у кола, седа на место возача, држи у десној руци пиштољ, пали ауто и креће, па када га је питао „шта је то било, шта је урадио“ одговорио му је „па јебига морао сам“. АА га је оставио га код Зелене пијаце у Вршцу, рекао му да бежи и отишао.

-на главном претресу

-01.02.2005.г. навео је: да је он први сео у кола АА на месту сувозача, да је у једном тренутку АА дошао, ухватио се за кваку врата возача да отвори ауто, да су за њим дошли АЦ и АГ, да је АЦ пришао АА с леђа и ухватио га „као да га је загрлио руком“, али да се АА истргао, повукао уназад према задњем крају возила, да је почела вербална препирка између АА и АЦа, да је АЦ рекао „ајде већ једном да решимо то, шта ти мислиш“ и почео да вређа АА. Видео је да је АГ почео да се хвата за струк и да се смејао препирци између АЦа и АА, „да се закувавало“, па је чуо АЦа да говори „хајде пичко једна пуцај мајку ти јебем“, а потом су се чула 2-3 пуцња. Можда је АА рекао „шта мислиш да нећу“, али је сигуран да се АЦ померао према АА 1,2 или 3 корака. АЦ је стајао и у једном тренутку завукао руку у цеп или за појас, па је приметио да је извукао пиштољ, јер је видео дршку пиштоља. Када је АЦ извадио пиштољ кренуо је према гепеку где је био АА па су се поново чули пуцњи, а људи су почели да беже из кафића. У ауто је ушао АА узрујан као изгубљен и рекао „морао сам тако, нисам имао куд“.

Објаснио је да је његов отац полицајац, да му је мајка доживела нервни слом поводом овог догађаја, да му је полиција одузела оружје за које је имао дозволу, а када је испитан у истрази „да је све било свеже и да је имао притисак од стране АГ а“. За АГ а је чуо да је имао посла са кокаином и намеру да, кроз ауто који је требао да му прода, у ствари га ували у дугове и да одузме бар, да се иначе бавио уценама, утеривањем дугова и рекетирањем. Да су код њега дошла двојица у панцир кошуљама који нису били полицајци и мајци рекли да га траже, а тек после су дошли полицајци који су однели његово оружје, па чак у ситуацији да је АГ жив он не би ни могао овакве изјаве да даје.

-25.11.2020.г. навео је: да се радило тада о двоје младих људи, о страдању, а не зна шта је до тога довело. Да је имао прелом кључне лопатице и шест ребара, седео је у аутомобилу АА на месту сувозача и према АЦ био окренут више леђима. Не може да објасни како је видео да је АЦ имао пиштољ, нити зна шта се десило са тим пиштољем, јер је све био „шок“. Пошто му је предочено различито његово казивање из истраге од 05.11.1997.г. и са главног претреса од 01.02.2005.г. поновио је да остаје код своје изјаве од 01.02.2005.г. Да је исказ променио зато што се 1997.г. бојао, добијао је претње, бојао се браће покојног АЦ јер су му поручили из Банатског Карловца да ће га ликвидирати,

а да му је претио и покојни АГ да ће га ликвидирати, да је напустио Алибунар и посветио се нормалном животу. Није порекао да се након догађаја сусрео са братом покојног АЦ, оштећеним сведоком АБ.

5. Оштећени АБ,

-у истрази 15.09.1997.г. навео је: да му је о догађају у коме је убијен његов брат причао „неки АФ“ из Алибунара, да му је рекао да је са АА сувласник кафића „ у Вршцу, да је АГ претходне вечери направио цех од 100 ДМ, да је дошло до кавге између АА и покојног АЦ због тих 100 немачких марака, ко ће да их плати, да су се договорили да оду до Влајковца у ресторан „ на пиће и када су излазили из кафића „ да је АА само извадио пиштољ и упуцао АЦ Да му „АФ“ ни једног тренутка није рекао да су покојни АЦ АГ вређали и угрожавали АА. Да му се „АФ“ жалио да добија претећа анонимна писма, али да је и „АФ“ тражио да се они нађу да му то исприча и да је том разговору присуствовало још двоје лица.

Испитани сведоци АФ, пок. АК и АЛ када су сведочили у истрази нису спомињали да ли је покојни АЦ имао пиштољ и то су објаснили страхом од покојног АГ. Како је заменик јавног тужиоца у погледу ове чињенице изменио оптужни акт, пресудом Вишег суда у Панчеву 1К 3/10 од 15.03.2010.г. у чињеничном стању је наведено да је АЦ за појасом носио пиштољ. Како је ту чињеницу прихватио и тужилац, анализа измењених изјава ових сведока из истраге и на главном претресу је према томе ирелевантна. Чињеница да је покојни АЦ носио за појасом пиштољ, није спорна.

6. Сведок АМ

у истрази 14.11.2003.г. навео је: да је полицијски службеник. Познавао је АА од малих ногу јер је радио са његовим оцем полицајцем. Да су ови момци у једном тренутку кренули да излазе из баште где су им врло близу била паркирана кола и да је покојни оштећени пришао АА и држао га за руке, а да је АГ бодрио двојицу момака речима „стрпајте га у кола“. Да се АА отргао из „овог загрљаја“, кренуо уназад, да је покојни оштећени кренуо руком да извади пиштољ који му је био за појасом. Мисли да би оштећени том приликом убио окривљеног и цени да је коловођа целе приче био АГ.

На главном претресу

-07.06.2005.г. је навео: да су АГ и „ова двојица“ хватали АА за руке да га ставе у кола, али се не сећа да ли су врата од гепека била отворена. Да се АА отргао и кренуо уназад, није било „неког рвања...нису ни стигли да га нешто ухвате“, када се он отргнуо и кренуо уназад, а за њим је ишао дечко који је погинуо. Неко из кафића је додао пиштољ АА. Није видео да АЦ у рукама има пиштољ, али је чуо да је окривљеном рекао „пуцај пичко“. Да су се у том тренутку остали налазили у близини кола АГ. Сумња да је АЈ дао АА пиштољ. Сигуран је да је АЦ имао пиштољ за појасом па је било ризично да АА окрене леђа и побегне.

-30.09.2008.г. навео је: да су „они“ мисли на три момка, а један је убијени дечко „вукли“ мало АА према гепеку, чуо је да АА треба да ставе у гепек, али не зна ко је то рекао, могуће АГ.

-04.11.2020.г. навео је: да АА није имао пиштољ када су ови хтели да га стрпају у гепек, али када је кренуо уназад видео је да АА има пиштољ за појасом и тај пиштољ му је дао неко из друштва. Није видео, али мисли да је овај „мали АЦ“ кренуо да узме пиштољ. Да је АА извадио пиштољ и држао на нишану АЦа који је и даље ишао према АА и говорио „пуцај пичко, пуцај пичко“. Да су у том тренутку још двојица прилазила

АА и да је други дечко хтео да АА стрпа у гепек, видео је да АА вуку према колима. Претпоставља да је АЦ кренуо да се ухвати за пиштољ. Није видео да ли је неко према АА извадио оружје.

7.Сведок АН

У истрази 03.11.2003.г. навео је: да је из баште његовог кафића прво изашао АГ са својом „екипом“, да је он лично чуо да је АГ неком од другара рекао „сад ћемо да му јебемо мајку, ставићемо га у гепек да га пребијемо...“. Да је АГ дао пиштољ момку из Карловца, а верује да је покојни АЈ додао пиштољ оптуженом. Када су изашли из баште АГ ови момци су кренули ка АА па им је он рекао да одступе и извадио из појаса пиштољ. Видео је да тај „високи“ момак има пиштољ. Тај момак је ишао према оптуженом и десетак пута рекао „ајде пичко пуцај у мене“. Не може да се изјасни да ли је АЦ извадио пиштољ нити да ли је посегао за пиштољем.

На главном претресу

-05.07.2005.г. навео је: да је чуо како АГ каже својим другарима, када је напуштао локал „ставићемо пичку у гепек и водимо га у Влајковац“, а да је у том тренутку АА још увек био са АЈ ом и још једним момком у башти. Није видео да је АЈ дао АА пиштољ, али то закључује. У једном тренутку АА вади пиштољ и виче „одступите“, а АЦ виче „пуцај пичко једна“. АЦ у том тренутку у руци није имао пиштољ али га је имао за појасом. У том тренутку АЦ је дигао руке у вис, па је зато и видео да има пиштољ за појасом.

-25.11.2020.г. навео је: да је АГ претио да ће доћи у Вршац да се „обрачуна“, да је заиста и дошао и тражио АА. Да је покојни АЈ некеме додао пиштољ, и да је АЦ иза појаса за леђима имао заденут пиштољ. Проценио је кад се „закувало“ да ће настрадати или АА или АЦ.

8.Сведок АО

У истрази 08.12.2003.г. навео је: да је приметио да АГ за појасом има пиштољ и видео да АЦ има пиштољ. Чуо је, са стола где је седео АГ да је неко рекао „стрпаћемо га у гепек“ и да је после тих претњи АЈ дао пиштољ АА још док је седео у башти и АА пиштољ ставио у појас панталона. Да је АА из баште пришао свом ауту, да му тада прилази АЦ и хвата га, али АА успева да се отргне и тада креће уназад и вади пиштољ, а АЦ га провоцира речима „пуцај пичко“ и иде према окривљеном. Приметио је да је оштећени руком кренуо да се маши пиштоља.

На главном претресу

-07.06.2005.г. навео је: да је АА пришао својим колима до врата возача, да га је оштећени АЦ са још једним младићем ухватио за руке, ни један гепек није био отворен, ни од АГ ових ни од кола АА. Да се АА истраго из руку. Претпоставља да је АЦ имао пиштољ, мада није видео. Када је АА узео пиштољ АЦ је викао „пуцај пичко“ и ишао према АА. Када је настала паника први је викао „бежимо“, али АЦ није бежао. Ни једног тренутка у рукама АЦа није видео пиштољ.

-04.11.2020.г. навео је: да је хтео да напусти кафић када је видео да ће бити проблема, видео је да се АА нагиње према АЈ, да је АЈ ставио за појас пиштољ АА, да је АА кренуо према својим колима „јер је осетио шта му спремају“, да су двојица шчепали АА, да је АГ отворио гепек од „Аудија“ и када су га „ови“ зграбили АА им бежи из руку, повлачи се уназад и вади пиштољ и говори „шта сад“. Да је тад већ кренула „бежанија“, али АЦ није бежао, већ је кренуо према АА и говори „пуцај пичко“.

9.Сведок АП

у истрази 20.10.1997.г. навела је: да је видела да је АФ ушао у аутомобил АА и сео на место сувозача, да је АА стајао код предњих врата свог аута, а АГ у близини возачевих врата другог аутомобила, да су се са друге стране аута налазила још двојица, а да је оштећени стајао на простору између аутомобила, више до задњег дела аута АА. Да је у једном тренутку АА био окренут леђима, да су оштећени АГ и АА нешто разговарали, да се АА вратио у башту кафића, а после тога је чула пуцње.

На каснијим претресима 2005.г., 2008.г. и 2020.г. поновила је да се догађаја више не сећа ни у једном сегменту.

10.Сведок АР

у истрази 07.10.2003.г. навео је: да су оштећени АЦ и АК и „тај Босанац“ хтели да угурају АА у гепек, на којем је АГ отворио врата, да је АА успео да се отргне од оне двојице, ишао уназад, да му је тада пришао момак којег не жели да именује и дао АА пиштољ. Да је АГ стајао непосредно иза АЦа и вадио пиштољ из појаса и гурнуо АЦа према окривљеном. Када је окривљени почео да пуца да су се АГ и АК разбежали, а да је окривљени пришао и шутнуо ногом у главу покојног оштећеног. Да су АГ и АК хтели окривљеног да одвуку у Влајковац у шуму, да га тамо туку и да је АГ имао пиштољ, а да је АЦ рекао окривљеном да ће проћи горе него у Београду.

На главном претресу

-11.03.2005.г. навео је: да није говорио са АГ. Да је видео да 3-4 лица имају пиштоље. Да се сећа да је АА неко дотурио пиштољ, да је АЦ кренуо да вређа АА и рекао му да је „пичка“, да ће проћи горе него што је прошао у Београду. Да у рукама АЦа није видео оружје јер није ни могао да види, те да сматра да АА те вечери није имао другог избора, да је био принуђен да овако поступа, да би он лично исто урадио „да други не могу да разумеју овај случај јер је све започео АГ“.

-04.11.2020.г. додао је: да се догодило да је АГ отворио гепек од свог „Аудија“ и говорио „да га убаце у гепек“, да су момци из АГ овог друштва почели АА да вуку али се он отргао, а одакле АА пиштољ то не зна. Да је АЦ дигао руке и кренуо према АА говорећи „пуцај пичко ако имаш муда“. Лично није видео ко је дао пиштољ АА. Са оптуженим АА сусрео се у Италији, јер је и сам побегао из Србије, када му је АА говорио о догађају и закључује да АА није могао да побегне јер је њих било петорица.

11.Сведок АВ

На главном претресу

-25.11.2020.г. навео је: био је полицијски службеник, познавао АА. Седео је „скроз десно“ на месту за конобаре у кафићу „...“. Видео је гужву на путу, неку расправу, познао је АГ а. Расправа је у једном тренутку била гласнија, чуло се „дај га у гепек“. Видео је да њих неколико држе АА и да је он успео да се истргне. Није знао где су хтели да га одвуку. Младићи око АГ а су се поделили у две групе, једни су кренули на леву, други на десну страну, а АА се повлачио уназад и био му је ближи младић који је настрадао. АА је говорио да му не прилазе, да одступе, али је тај дечко наставио да се креће и говори „шта је бре пичко немаш муда, ајде пуцај“. Видео је да АА пуца, а тај дечко се креће и даље, па је АА опет пуцао. Код тог младића је видео дршку од пиштоља па пошто је храмајући направио још неки корак кренуо је да завлачи руку испод тренерке па је АА још једном пуцао, а када је дечко клонуо сви су почели да беже, први АГ.

Анализа исказа сведока

Одредбом чл.16 ст.2 ЗКП прописано је да је суд дужан да непристрасно оцени изведене доказе и да на основу њих са једнаком пажњом утврди чињенице које терете или иду у корист окривљеном. ЗКП не прописује да ли и који доказ има „јачу“ доказну снагу, нити прописује правила по којима се чињеница сматра доказаном.

За доказ је битно да је **релевантан** што значи да се односи на чињеницу која је предмет доказивања и да је **веродостојан**, што значи да на основу тог доказа може да се утврди постојање чињенице која је предмет доказивања.

Према одредби чл.428 ст.8 ЗКП суд је дужан да изнесе разлоге због којих узима као доказане или недоказане чињенице и да нарочито да оцену веродостојности противречних доказа.

Поступајући у складу са чл.16 ст.2 и чл.428 ст.8 ЗКП и по налогу из укидног решења, суд је брижљиво, уверен да поступа пажљиво и до детаља, оценом која се истиче великом јасноћом и савесно, уверен да даје подробне и исцрпне разлоге, на следећи начин оценио сведочења испитаних сведока.

Познато је да сведок као извор доказа треба да говори о чињеници која је важна, релевантна, коју је он уочио и да буде у могућности да је опише. Опште претпоставке везане за доказну радњу испитивање сведока према томе тичу се основа сведочења, објективности и пристрасности и животних околности у којима су се нашли сведоци у догађају о којем сведоче.

За анализу објективности исказа сведока суд је ценио доследност, временску дистанцу од догађаја до сведочења и могућност проверљивости исказа.

1.Основ сведочења

Сведоци пок. АГ, пок. АК, АЛ и АФ непосредни су очевици догађаја јер су се сви налазили у близини, сведок АФ је био на месту сувозача у аутомобилу оптуженог, пок. АГ иза покојног оштећеног АЦ, а пок. АК и АЛ поред аутомобила покојног АГ. То значи да су они могли да уоче релевантне чињенице и да су могли да их опишу. Такође, сведоци АМ, АН, АО, АР и АП, који су били у башти кафића „ „ испред које се одиграо догађај, с обзиром на близину, могли су да виде догађај и да га опишу.

То значи да сви ови испитани сведоци за основ сведочења имају своја лична и непосредна опажања.

2.животне околности

Сведок АФ, тада студент медицине (сада лекар специјалиста), чији је отац био полицајац и оптужени АА (чији је отац полицајац) ортачки су држали у закупу кафић „ „, кратко време пре догађаја. Сведок пок. АГ био је даљи рођак сведока АЛ, и у пријатељским односима са сведоком пок. АК и оштећеним пок. АЦ. Тог дана у Вршцу су славили рођендан сведока АЛ (сада у полицијској служби). Покојни оштећени АЦ случајно је кренуо у Вршац на позив покојног АГ, када су га видели у Банатском Карловцу, кроз које место су пролазили на путу за Вршац. Сведок пок. АГ бавио се

препродајом аутомобила, важио за тзв. „жестоког момка“, имао наводно легитимацију службе Државне безбедности, био склон криминалном понашању, возио скупе аутомобиле, носио оружје, био „вођа“ у друштву у коме се налазио. Он је убијен 08.05.2002.г. у свом ципу „Мицубиши“ на раскрсници у Банатском Новом Селу (позната чињеница за суд-пресуда Окружног суда у Панчеву К 17/03). Сведок АМ је био полицајац и познавао оца оптуженог АА јер је са АД заједно радио у ПУ у Панчеву. Сведок АВ је такође био полицајац који је напустио полицијску службу. Сведок АН је власник кафића „ “, а сведок АО је био власник кафића „ “. Сведок АП је била конобарица у кафићу „ “, а сведок АР је непосредно пре догађаја држао у закупу исти кафић који су оптужени и сведок АФ закупили од сведока АТ. Оптужени АА и покојни оштећени АЦ се нису познавали, то вече су се први пут видели. Сви остали сведоци и оптужени су се међусобно познавали, нису били везани блиским пријатељством, али се у њиховим круговима знало ко се чиме бави и какви су њихови међусобни односи, који у то време нису били обележени међусобним сукобима. Како ни један сведок није био блиско повезан ни рођачки, ни пријатељски са покојним АЦ, а за оптуженог АА их везује од површног познанства (АП, АН), површног пријатељства (АО, АМ), до пријатељства (АФ, АР), околности догађаја у којима су се он нашли на одређени начин су могле да утичу на њихово сведочење. Поред повезаности испитаних сведока са оптуженим АА на сведочење је утицало и сопствено схватање времена у коме се догађај одиграо, а које испитани сведоци описују као „деведесете“, „жестоки момци“ и слично.

3.објективност

-временска дистанца и могућност проверљивости

Прва и најзначајнија чињеница која повезује сведочење АФ, АЛ, АК, АГ и АП је да су они испитани непосредно након догађаја 15.09.1997.г. (пок. АК, пок. АГ и АЛ), 20.10.1997.г. (АП), 05.11.1997.г. (АФ). Тако блиска временска дистанца у односу на догађај пре свега значи да су они у том тренутку добро памтили догађај и били у могућности да без присећања односно заборављања сведоче о чињеницама.

Сви, почев од АФ, пок. АК, АЛ и пок. АГ су на подударан начин, без разлике потврдили да су се покојни оштећени АЦ и оптужени АА у једном тренутку нашли између два аутомобила, да су чули галаму, да су пок. АЦ и оптужени АА разменили неколико речи, да се потом оптужени АА повукао уназад, извадио пиштољ, а да је покојни АЦ кренуо према њему и викао „пуцај пичко“. Да је АА пуцао тада у оштећеног који није одмах пао и да је АА испалио више метака у оштећеног када му је пришао ближе, стао изнад њега, а потом ушао у свој ауто и побегао.

Сведоци покојни АГ, покојни АК и АЛ од саслушања у истрази 1997.г., па касније АК на главном претресу 2005.г. и 2008.г. и АЛ 2005.г., 2008.г. и 2020.г. на идентичан начин су сведочили о свом положају у тренутку када су дошли до аутомобила, када су се покојни оштећени АЦ и оптужени АА нашли између два аутомобила и то тако да је аутомобилу „Ауди“ први пришао покојни АК, па пошто није могао да отвори врата сувозача, отворио је задња врата и са задњег седишта отворио изнутра врата сувозача, па изашао напоље када је чуо галаму. Да су са леве стране ауто „Ауди“ стајали покојни АК и АЛ, да је АФ седео у аутомобилу АА, када су чули пуцње да су покојни АК и АЛ чучнули и касније побегли, а да је АГ стајао иза покојног АЦ и касније, када је АА почео да пуца, побегао. Из оваквих исказа јасно је да нико из „друштва“ покојног АГ и АЦ није напао оптуженог АА, ни вербално, ни физички, нити је неко од њих

оптуженом АА у тренутку када се нашао поред покојног АЦ а пришао, нити је неко од њих отворио гепек на аутомобилу „Ауди“.

Сведок АФ је на главном претресу 01.02.2005.г. навео да је АЦ у једном тренутку завукао руку у џеп, да је приметио да је извукао пиштољ јер је видео дршку пиштоља али је на последњем рочишту 2020.г. иако је остао код те изјаве са претреса од 01.02.2005.г., додао да не може да објасни „како је видео да је АЦ имао пиштољ“. Наиме, питање објективности сведочења АФ у промењеном исказу 01.02.2005.г. да је видео да је АЦ извукао пиштољ, доводи се на основу реалних чињеница јер је АФ потврдио да је он имао повреду рамена, да је био у гипсу, да није могао добро да се окрене, а догађај између оптуженог АА и оштећеног АЦа се дешавао њему иза леђа. Дакле, та његова слаба покретљивост у једном тренутку је за њега изговор да није могао да види потпуно догађај, а у другом тренутку без обзира на то сведочи да је видео да је АЦ „извукао“ пиштољ. Суд сматра да АФ у овом делу не говори истину јер је његов исказ проверен испитивањем оштећеног АБ који је још у истрази, непосредно након убиства његовог брата АЦ 15.09.1997.г. навео да је њега позвао АФ, да су разговарали о догађају у којем му је убијен брат и да му је АФ рекао да је дошло до кавге између АА и покојног АЦ због 100 немачких марака, да је био договор да оду у Влајковац на пиће и када је излазио из кафића „ „ да је АА извадио пиштољ и упуцао АЦ и да му АФ није рекао да су покојни АЦ АГ угрожавали АА, већ му је говорио о свом страху, „анонимним писмима“ и да је сусрет био на позив АФ.

Из ове провере изјаве сведока АФ закључује се да АФ прво није могао да види да је покојни оштећени АЦ „у једном тренутку завукао руку у џеп или за појас...извукао пиштољ јер је видео дршку пиштоља“, и друго да није говорио истину када је 2005.г. о тој чињеници сведочио.

Из анализе изјава сведока пок. АГ, пок. АК, АЛ и АФ, недвосмислено се утврђује чињеница да су се покојни оштећени АЦ и оптужени АА сусрели између два аутомобила и то када је АА пришао вратима са возачеве стране свог аута, а покојни АЦ био са десне стране (сувозачке) аутомобила АГ - „Аудија“, да је у том тренутку дошло до расправе између њих и да је АЦ повукао АА.

У погледу питања да ли је оштећени АЦ напао оптуженог АА, суд закључује да напада није било, да оштећени није напао оптуженог.

Услови напада када се ради о нужној одбрани су да је то понашање човека које се састоји у чињењу и да је уперено против неког правом заштићеног добра. Напад је према томе одређени акт агресије који је уперен према неком правом заштићеном добру нападнутог. Чињеница да је покојни АЦ повукао оптуженог АА и да је у том тренутку дошло између њих до расправе не значи напад у смислу акта агресије, нити је покојни АЦ тиме што је повукао оптуженог напао на правом заштићено добро оптуженог АА, нити на његов живот, нити на његов телесни интегритет.

У прилог овог закључка суда су и изјаве сведока:

-АН који је 03.11.2003.г. сведочио да не може да се изјасни да ли је АЦ извадио пиштољ нити посегао за пиштољем, а 05.07.2005.г. да је у једном тренутку АА извадио пиштољ и викао „одступите“, АЦ виче „пуцај пичко једна“, да у том тренутку АЦ није имао пиштољ у руци, већ је у том тренутку дигао руке у вис.

-АО који је 07.06.2005.г. изјавио да када је АА узео пиштољ, АЦ је викао „пуцај пичко“ и ишао према АА, да је настала паника, па је викао „бежимо“, али АЦ није бежао и да ни једног тренутка у рукама АЦа није видео пиштољ.

-АР који је 11.03.2005.г. изјавио да у рукама АЦа није видео оружје и да није ни могао да види, 04.11.2020.г. да је АЦ дигао руке и кренуо према АА говорећи „пуцај пичко ако имаш муда“.

У овом делу, сем што су изјаве сведока АН, АО и АР међусобно подударне, подударне су и са изјавама сведока пок. АГ, пок. АК, АЛ и АФ, па таква подударност је разлог за закључак суда да покојни АЦ није напао оптуженог АА, да у рукама није имао пиштољ, нити се пиштоља машио, већ је напротив кренуо према оптуженом АА са обе подигнуте руке у вис у тренутку када је оптужени АА већ извадио пиштољ говорећи АА „хајде пичко пуцај“.

У нужну одбрану осим напада који треба да буде истовремен одбрани, улази и радња која се предузима да се спречи непосредни напад зато што би ако се не делује на време односно пре напада, касније то могло бити касно. Наиме, ако напад непосредно предстоји може се деловати за заштиту свог или туђег добра.

О чињеницама које се тичу евентуалног непосредног напада који је наводно предстојао, сведочили су поред АФ, АЛ, покојног АК и покојног АГ, и сведоци који су били у кафићу „ “ и били очевици догађаја, АМ, АН, АО, АР, АП и АВ.

Из одбране оптуженог АА произилази да у тренутку када је он дошао до свог аутомобила АГ је рекао свом друштву да га ставе у гепек, да су сви почели да га вуку, да га је један од тих момака „загрио од назад“, да је успео да се од њих одбаци и тада извадио пиштољ, да је та група младића стала, али да је АЦ ишао према њему и кренуо руком према пиштољу и да је он тада пуцао.

О чињеници да ли је оптуженом АА непосредно претио напад и то тако што су пок. АГ, пок. АК, АЛ, пок. оштећени АЦ показали намеру да га „гепекују“, односно убаци у гепек аутомобила пок. АГ, сведоци су се изјаснили на следећи начин:

-пок. АГ да је стајао на 2-3 метра од аутомобила где су стајали АЦ и АА и да је покојни АЦ повукао АА за јакну „као да хоће да га убаци у ауто“.

-пок.АК, сви заједно су устали и кренули према излазу, први је пришао „Аудију“ и сео на задње седиште, АГ је био између предњих делова аутомобила, а покојни АЦ у близини гепека, пошто се АА задржао у башти кафића дошао је из другог правца „позади“ аутомобила па му је најближи био АЦ, поред којег је АА морао да прође да дође до свог аута, да су АА и АЦ „разменили неколико речи“ када се АА повукао уназад и извадио пиштољ, а да су он и АЛ „чучнули поред кола“.

-АЛ, да је видео да је АЦ држао АА за руку да га повуче, да га је АА удрио по руци, удаљио пар корака уназад и извадио пиштољ, због чега је чучнуо и у погодном тренутку побегао. Сећа се да је код кола била нека расправа, да је АГ покушао да смири ситуацију, пре него што је чуо пуцањ.

-АМ, да је оштећени пришао АА и држао га за руке, а АГ бодрио двојицу момака речима „стрпајте га у кола“, па се АА отргао „из овог загрљаја“, да би 07.06.2005.г. делимично променио изјаву да су АГ и „ова двојица“ хватали АА за руке...да није било неког рвања...нису ни стигли да га нешто ухвате, а 30.09.2008.г. да су „они“, од којих је један убијени дечко, вукли мало АА према гепеку и да је видео да АА вуку према колима

-АН, кад су изашли из баште АГ ови момци су кренули према АА, па им је он рекао да одступе и извадио пиштољ.

-АО, да је АЦ хватао АА који је успео да се отргне, да је АА ставио за појас пиштољ и кренуо према колима јер је осетио шта му спремају, да су двојица шчепали АА, а АГ отворио гепек, па им АА бежи из руку и вади пиштољ.

-АП, да је АА стајао код предњих врата свог аута, а АГ у близини возачевих врата другог аута, да су са друге стране била још двојица, а оштећени између аутомобила, да су оштећени АЦ, сведок АГ и АА нешто разговарали.

-АР, да су АЦ, АК и тај Босанац хтели да угурају АА у гепек, на којем је АГ отворио врата, да је АА успео да се отргне, да је АГ гурнуо АЦа према окривљеном, а после је први побегао.

-АВ, да је видео гужву, расправу и чуо „дај га у гепек“...младићи око АГ а су се поделили у две групе, једни су кренули на лево, а други на десну страну, а АА се повлачио уназад.

Из одбране оптуженог АА произилази да у тренутку када је он дошао до свог аутомобила АГ је рекао свом друштву да га ставе у гепек, да су сви почели да га вуку, да га је један од тих момака „загрио од назад“, да је успео да се од њих одбаци и тада извадио пиштољ, да је та група младића стала, али да је АЦ ишао према њему и кренуо руком према пиштољу и да је он тада пуцао.

Сведоци АМ, АН, АО, АР и АВ су својим исказима „подржали“ оптуженог односно сви су на приближан начин сведочили да је АГ хтео да стави у гепек оптуженог, да је више момака из друштва АГ ухватило оптуженог да га одвуку у гепек, да се он од њих отргао и тада извадио пиштољ, а да је покојни АЦ наставио да се креће према оптуженом, имао за појасом пиштољ. Сви процењују да није оптужени АА „убио АЦа, да би АЦ убио АА“.

За разлику од ових сведока сведоци из друштва АГ, покојни АК и АЛ сведочили су супротно, наиме ни једном речју нису споменули „да је АА требао да буде стављен у гепек“, напротив објаснили су да су стајали са друге стране аута и посматрали догађај између АЦа и АА.

Поставља се питање да ли је тачно да су АЛ, АК и покојни АЦ по наређењу покојног АГ ухватили оптуженог АА да га ставе у гепек аутомобила.

Даље питање о анализи исказа ових сведока тиче се њихове објективности односно пристрасности.

На страни покојног АГ, АЛ и АК јасно је да уколико је тачно да су они по наредби покојног АГ требали да угурају у гепек аутомобила АА, да су имали и разлога да ту чињеницу прећуте.

На страни сведока АМ, АН, АО, АР и АВ такође постоји разлози необјективности односно пристрасности.

Сведок АМ је првобитно 14.11.2003.г. изјавио да је видео да је покојни оштећени пришао АА и ухватио га за руке, а да мисли да га је још један момак држао, а да их је АГ бодрио речима „стрпај га у кола“ и да се АА отргао. У изјави од 07.06.2005.г. навео је да је чуо коментар у смислу „да ће га стрпати у кола“, да је видео да су АГ и „ова двојица“ хватали АА за руке да га ставе у кола, али не може да се сети да ли су врата од гепека била отворена па да се АА истргао. У изјави од 04.11.2020.г. навео је да је АЦ говорио „пуцај пичко“ АА и да су АА прилазила још двојица, а да је тај други дечко хтео АА да стрпа у гепек и да је видео да АА вуку према колима. Да је АГ викао „стрпајте га у гепек“ и да претпоставља да је АЦ кренуо да се ухвати за пиштољ. Овакво сведочење је пре свега недоследно јер сведок АМ у време које је било ближе догађају говори да је видео покојног оштећеног да је ухватио и држао за руку АА, а мисли да га је још један момак држао, па да је тада чуо да АГ говори „стрпајте га у гепек“. Касније, 2005.г. сведочи да је видео да су АГ и још двојица ухватили АА да га ставе у кола, али и да „нису ни стигли да га нешто ухвате јер се АА отргао“ и коначно 04.11.2020.г. говори обрнуто да када је АЦ кренуо према АА и говорио „пуцај пичко“ да су АА пришла још двојица и да је тај други дечко хтео АА да стрпа у гепек, а претпоставља да је АЦ кренуо да се ухвати за пиштољ. Таква недоследност у сведочењу, узимајући у обзир и проток времена између сведочења које може да буде образложење да се из сећања губе детаљи, по мишљењу суда значе да се овај сведок у ствари „добро не сећа“ чињеница зато што се оне нису ни догодиле.

Оно што сигурно може да се закључи из сведочења полицијског службеника АМ је да гепек ни на једном аутомобилу није био отворен, и да је тачно да је покојни АЦ ухватио за руку АА, па се АА отргао и потом извадио пиштољ.

Сведок АН, власник кафића „...“ у изјави од 03.11.2003.г. наводи да је из баште кафића прво изашао АГ са својом екипом и да је он чуо како је АГ неком од својих другара рекао „ставићемо га у гепек“, али да није споменуо АА. У изјави од 05.07.2005.г. поновио је да је чуо како АГ каже својим друговима „ставићемо пичку у гепек“ и да је у том тренутку АА још увек био са АЈ ом у башти и закључује да је АА могао да чује АГ а јер је он то више пута поновио па да је АА очекивао да ће се то десити. Такође сведочи да је АЦ дигао руке у вис када је АА извадио пиштољ и сијасет пута рекао „пуцај пичко“, а да су АГ ови момци кренули да опколе АА, па се АЦ окуражио. Овакво сведочење АН заснива се на његовим личним претпоставкама јер он говори да је чуо АГ а да друговима каже „ставићемо га у гепек“ али да АГ не спомиње АА, да је АГ то рекао још док је АА био у башти, па претпоставља да је АА то чуо и лично закључује да су остали момци из екипе АГ а хтели да опколе АА. Према томе, како је ово сведочење засновано на личним утисцима о догађају, не може да се оцени као објективно у делу да је АГ наредио да се АА стави у гепек. Поред тога сведочење о „гепековању“ је углавном претпоставка сведока АН јер он каже „чуо је да АГ неком од својих... рекао „ставићемо га у гепек“, али да није споменуо АА... да је у том тренутку АА још увек био са АЈ ом у башти... да је АА могао да чује АГ а јер је он то више пута

поновио па да је АА очекивао да ће се то десити“, па је очигледно да су ово само претпоставке.

Оно што сигурно може да се закључи из сведочења АН је да он није могао да се изјасни да ли је АЦ извадио пиштољ, нити да је посегао за пиштољем и да је покојни АЦ када је викао „пуцај пичко“ дигао руке у вис. Све што је АН сведочио као његов утисак је неприхватљиво.

Сведок АО 08.12.2003.г. је изјавио да је чуо „од стола“ где је седео АГ да је неко рекао „стрпаћемо га у гепек“, да је АА пришао својим колима и да му је тада пришао АЦ са још једним момком и „ухватио га“, да је АА успео да се отргне, да је чуо АГ а који је рекао „ма трпајте га у кола“, да је АА извадио пиштољ, а АЦ га провоцирао речима „пуцај пичко“ и да је приметио да је оштећени руком кренуо да се маши пиштоља. У изјави од 07.06.2005.г. рекао је да је АА пришао до врата возача својих кола, да му је тада пришао АЦ и још један младић и ухватили га за руке, да ни један гепек није био отворен, ни од АГ ових ни од кола АА. Да је АГ говорио „трпајте га у гепек“ али касније први викао да беже. Да он у рукама АЦа није видео пиштољ. У изјави од 04.11.2020.г. рекао је да је видео да је АГ отворио гепек од „Аудија“, да су га „ови зграбили“, да им он бежи из руку и повлачи се уназад, вади пиштољ и у том тренутку је кренула „бежанија“, једино није бежао АЦ него је кренуо према АА и говорио „пуцај пичко“.

Очигледно је да сведок АО у погледу чињенице да ли је био отворен гепек на „Аудију“ аутомобилу АГ, није доследан, јер је у изјави од 07.06.2005.г. рекао да ни један гепек није био отворен, а у изјави од 04.11.2020.г. да је видео да је АГ отворио гепек „Аудија“. Пошто је АО у својој изјави од 08.12.2003.г. навео да је он чуо „са стола“ где је седео АГ да је неко рекао „стрпаћемо га у гепек“, очигледно је да је он своје сведочење о тој чињеници касније градио на основу свог утиска, па иако потврђује да када је АА пришао својим колима да су АЦ и још један момак га ухватили, а касније 07.06.2005.г. потврђује да гепек није био отворен и да је тада АГ говорио „трпај га у гепек“, али и да је АГ први викао „бежимо“ када је АА извадио пиштољ, једино што може да се закључи из његове изјаве сигурно је да је покојни АЦ ухватио за руку оптуженог АА када су се нашли између аутомобила.

Анализирајући изјаву сведока АР суд пре свега мисли да је он пристрасан јер с једне стране сведочи о свом личном сукобу са АГ, са којим није говорио у време овог догађаја, а са друге стране о свом пријатељству са оптуженим АА, са којим се виђао и у иностранству док је АА био у бекству. Поред тога, овај сведок је изнео и своје мишљење и тиме се ставио на страну оптуженог АА наводећи да АА није имао другог избора, да је био принуђен да овако поступа, да је пуцао у самоодбрани и да би он лично исто урадио, а да наводно други не могу да разумеју овај случај, придајући на овај начин и претерани значај сопственом учешћу у догађају. Ако се узме у обзир да је „једино“ сведок АР „чуо“ да АА прете „да ће проћи горе него у Београду (кад је био рањен)“ и да је чињеницу о рањавању први пут у току поступка изнео оптужени а да су се АР АА срели у Италији и разговарали о овом догађају, онда је јасно да је сведок АР поновио оно што је чуо од оптуженог.

Сведок АР је 07.10.2003.г. између осталог навео да су оптуженог АА када је изашао из кафића ухватили оштећени АЦ и АК и хтели да га угурају у гепек „Аудија“, да је АА успео да се отргне, да је АГ стајао иза АЦа, а када је оптужени почео да пуца у

оштећеног његови другови АГ и АК су се разбежали. У изјави од 11.03.2005.г. рекао је да је АЦ кренуо да вређа АА да ће проћи горе него што је прошао у Београду, а у изјави од 04.11.2020.г. да је АГ отворио гепек свог аутомобила и говори да га убаци у гепек, да је друштво АГ ово почело АА да вуче, а да је АЦ дигао руке и кренуо према АА говорећи „пуцај пичко ако имаш муда“. Из оваквог сведочења АР, оно што сигурно може да се закључи је да је дошло до вербалног сукоба између покојног АЦ а и оптуженог АА и да је покојни АЦ када је АА извадио пиштољ дигао руке и кренуо према њему говорећи „пуцај пичко“. Остале чињенице о којима је овај сведок сведочио суд није прихватио из разлога што сматра да је АР пре свега поновио причу оптуженог АА коју му је овај испричао још у Италији када су се нашли као пријатељи, обојица у бекству јер по сопственим речима АР је напустио земљу, а касније је променио име.

Сведок АП је у изјави од 20.10.1997.г. навела да је у једном тренутку АГ устао и отишао према свом аутомобилу, позвао остале да иду, да су сви устали и кренули према излазу, а да је задњи устао АА. Видела је да је АФ ушао у аутомобил АА и сео на место сувозача, да је АА стајао код предњих возачевих врата свог аутоа, а АГ у близини возачевих врата другог аутомобила, да је видела да покојни оштећени стоји испред АА, да су били близу и нешто разговарали, да се и АГ приближио АА, па се АА вратио у башту, пришао код једног „типа“ а после тога су се чули пуцњи и сви су скочили да беже. Ако се пође од тога да је АП потпуно неутралан сведок, она је радила као конобарица у кафићу „ „ који је држао сведок АО и површно је из виђења познавала оптуженог АА, АФ и АГ, док остале није познавала, онда је јасно да она није имала ни један разлог да на искрен и објективан начин не изнесе чињенице које је видела. Из изјаве сведока АП јасно може да се закључи да је дошло до разговора између покојног оштећеног, АГ и АА и да када се АА вратио из кафића чула је пуцње. У њеном казивању нема ни једне чињенице о којој су говорили остали сведоци АМ, АН, АО, АР и АВ, да је АГ викао својим друговима да „стрпају у гепек“ АА, да су врата гепека аутомобила отворена, нити ишта слично томе.

Кад се сведочење АП повеже са сведочењем АФ у истрази на записнику од 05.11.1997.г. који је такође потврдио да је чуо галаму и покојног АЦ а како виче „хајде шта хоћеш, хајде да решимо већ једном“, па да је после тога зачуо 3-4 пуцња, па да му је АГ касније причао да је ту код аутоа, пре пуцња, АЦ некако „пригрлио“ АА, да се овај отргао, извадио пиштољ, онда је јасно да се ради о подударним изјавама из којих може да се закључи да када су оптужени АА и покојни АЦ се нашли у простору између два аутомобила, да је међу њима поново дошло до вербалног сукоба, свађе и расправљања и да остали учесници догађаја покојни сведоци АГ и АК и АЛ нису припремили гепек да у њега ставе АА.

У вези тврдње одбране оптуженог АА да је АГ са својим друштвом покушао да га стави у гепек свог аутомобила и на ту околност датих изјава сведока АМ 14.11.2003.г., АН 3.11.2003.г, АО 8.12.2003.г., АР 7.10.2003.г. које су и при каснијим сведочењима понављали и АВ 25.11.2020.г. суд још закључује следеће:

-прво, кад се узме у обзир да је од догађаја протекло до првих изјава ових сведока 5 година, да је у међувремену сведок АР био у контакту са оптуженим АА, да је оптужени сведоку АР испричао догађај на начин како се бранио и на главном претресу, онда је очигледна повезаност у њиховим изјавама да понове оно што им је препричано од оптуженог преко сведока АР. Поред тога, у ширем смислу сведоци АМ, АН, АО и АР који су седели у башти кафића „ „ и међусобно се познавали, препричавали су

међу собом много пута препричану причу о спорном догађају, па се може закључити да је њихово сећање непрецизно, да се они ослањају један на другог и да се ради о такозваном „колективном сећању“.

-друго, догађај се одиграо у најужем центру Вршца, испред баште кафића у којој је за осам столова колико их укупно има било гостију „башта је била пуна“ и то на удаљености од око 100 метара од СУП-а у Вршцу, па је потпуно невероватно и нелогично да без обзира ко је био пок.АГ у криминогној средини и наводно повезан са службом Државне безбедности „организује“ такав напад на оптуженог испред јавности и у непосредној близини полиције, чак и у присуству два полицијска службеника. Дакле и то је разлог да се наведена тврдња не прихвати.

Из овакве анализе исказа сведока суд је извео закључак да оптуженом АА није претила непосредна опасност да како се то међу учесницима догађаја жаргонски каже „буде гепекован“.

Из свих ових разлога анализирајући исказе свих саслушаних сведока, суд закључује да се АЦ није машио за пиштољ који је имао за појасом, у току расправљања са оптуженим АА. Напротив, сведок АР потврђује да је пок.АЦ дигао руке у вис, кад је АА извадио пиштољ, кренуо ка оптуженом говорећи „пуцај пичко“.

Према томе закључак суда је да оштећени пок.АЦ са сведоцима пок.АГ, пок.АК и и АЛ нису покушали оптуженог АА да ставе у гепек „Аудија“ и да пок. АЦ није извадио свој пиштољ нити се машио за њега.

Због тога је одговор на питање у вези примене института нужне одбране у овом догађају је да ли је напад на оптуженог АА непосредно предстојао, негативан. Пошто није било покушаја „гепековања“ и пошто пок.АЦ није извадио свој пиштољ нити се за њега машио, није ни постојала потреба да се оптужени АА брани од напада који није непосредно предстојао.

На крају, за анализу остаје и питање да ли из чињеница да је пок.АЦ за појасом имао пиштољ, то била околност која је указивала о непосредно предстојећем нападу због којег би оптужени АА морао унапред да дела „да после не би било касно“.

Ватрено оружје, пиштољ јесте опасна ствар, а ношење пиштоља је такође опасна радња. Чињеница да је покојни АЦ носио пиштољ када се повеже са тим да се вербално сукобио још у башти кафића „ „ са оптуженим АА и да се вербално сукобио и вређао оптуженог АА када су се њих двојица нашли између аутомобила, да је ухватио за руку оптуженог АА, може да доведе до закључка да је такво ношење пиштоља опасност. Међутим то није непосредна опасност јер покојни АЦ није показао ни једну радњу предузету у циљу да тај пиштољ употреби, није га извадио нити се машио за њега, напротив, ишао је право на оптуженог, дигао руке и говорио „пуцај пичко“. Због тога из саме чињенице да је пок.АЦ за појасом имао пиштољ не произилази закључак да је то представљало непосредну опасност за оптуженог.

Са друге стране, оптужени АА је у својој одбрани навео да је после вербалног сукоба око неплаћеног дуга за пиће од 100 немачких марака, замолио пок.АЈ да крене са њим до аутомобила, да му је овај одговорио да се уплашио јер је видео да су момци наоружани, да му је рекао да су то психопате и убице, и да му је тада АЈ ставио

„нешто“ за појас и рекао „метак је у цеви“ и да му то остави касније у локалу. Саслушани сведоци су потврдили да је сада покојни АЈ још у башти локала дао пиштољ оптуженом АА.

Када се узме у обзир да је оптужени АА узео пиштољ са метком у цеви од АЈ и са пиштољем се упутио до свог аутомобила, онда је јасан и логичан закључак да се оптужени и сам припремио за напад. Поред тога ако је оптужени молио пок.АЈ да крене са њим, онда је претпостављао да може доћи до неки проблема са лицима са којима је до тада био за истим столом, али кад је из баште кафића понео пиштољ са метком у цеви, то значи да се спремио за обрачун. Дакле оптужени АА се није припремао „за одбрану“, јер нужна одбрана може да постоји само са истовременим нападом. Оптужени се узимајући пиштољ са метком у цеви још у тренутку кад никаквог напада нити опасности од непосредног напада није било, јасно определио за прихватање могућег обрачуна, припремио се за напад.

С обзиром да је субјективни елемент нужне одбране свест и воља нападнутог да одбије напад, то управо недостаје на страни оптуженог АА. Оптужени АА је узео пиштољ од АЈ, лично тумачи да је то узео ради одбране од могућег напада, али чињеница да се он припремио и понео из баште кафића пиштољ у ствари значи да се и он припремио за напад. Од тог тренутка оптужени се налази у противправном делању.

Како одбрамбена воља подразумева свест о нападу и вољу да се тај напад одбије, радња коју је предузео оптужени АА није свест о одбијању напада, већ је његова свест да и сам врши напад. Дакле, оно што оптужени АА сматра одбијањем напада, од тренутка када је узео пиштољ и када се сам припремио за напад и када је извадио пиштољ и пуцао у покојног оштећеног АЦ, представља радњу извршења кривичног дела, представља противправни напад, а не одбрану. Зато у радњама оптуженог АА нема нужне одбране.

Поред ових разлога, у прилог закључка суда да оптужени АА није убио пок.АЦ у нужној одбрани су и следеће чињенице:

-закон дозвољава да се у случају када човек буде нападнут, брани, да брани свој живот, тело и имовину и да у тој одбрани изврши радњу која има елементе кривичног дела, зато је дозвољено да човек, пре суда штити своје право јер касније може бити прекасно. Да би радња нужне одбране искључила кривично дело пре свега мора да буде неопходно потребна што значи да је нужна. Не постоји нужна одбрана кад се на други лакши начин може одбити напад. Нападнути није дужан да се спасава бекством али је дужан да изабере лакши начин за одбијање напада. Када напад може да се избегне прикладним удаљавањем (*commodus discessus*) нужна одбрана није дозвољена. Оптужени АА и када је предпоставио могући сукоба са друштвом пок.АГ има могућност да прикладно избегне догађај. Наиме он се у башти кафића задржао дуже од осталих, јер су сви који су требали да крену у Влајковац, напустили кафић, сам каже да је „размишљао шта да ради“ и једноставно је могао да сачека да они оду, дакле на најједноставније, прикладан начин избегне догађај. Међутим, оптужени како сам каже тражи помоћ од пок.АЈ да овај крене са њим и узима од АЈ а пиштољ са метком у цеви, па је јасно да он и поред могућности да евентуални сукоб и евентуални напад избегне, у ствари је одлучио да се сам за напад припреми и тако припремљен, са пиштољем, прихвати обрачун.

-обдукцијом тела пок.АЦ утврђено је да је на његовом телу било 13 рана од пројектила испалиених из ручног ватреног оружја. Чињеница да је оптужени из пиштоља убио пок.АЦ испаливши 13 хитаца у њега, није спорна, није доведена у питање. Сви саслушани сведоци су потврдили да после првог и другог хица пок.АЦ није пао, да је оптужени наставио да пуца и да кад је пок.АЦ пао оптужени му је пришао, наставио да пуца у њега и потом са лица места побегао. Најједноставније речено не може да се ради о нужној одбрани кад се у човека испали 13 хитаца. Да је и било напада од стране пок.АЦ, па кад га је оптужени упуцао тако да је овај пао, тада би се потреба за одбраном завршила, постојала би евентуална шанса да АЦ преживи, али пошто је оптужени АА наставио да пуца у њега без обзира из ког разлога је то урадио у смислу мотива, очигледно је да се он није бранио, већ је нападао и на тај начин напад завршио. Вештак др Љубиша Божић објаснио је механизам повређивања покојног оштећеног АЦ и навео да је он због задобијених повреда могао да направи најмање 1-2 корака, највише неколико корака. Међутим, ово мишљење није компромитовало закључак суда да се оптужени АА није бранио од оштећеног покојног АЦ, већ напротив да је прихватио обрачун са оштећеним и убио оштећеног пуцајући у њега из пиштоља. Наиме, вештак др Љубиша Божић се изјаснио да је покојни оштећени могао да направи неколико корака, па је на тај начин потврђено сведочење свих испитаних сведока који су листом потврдили да покојни оштећени после првих неколико пуцњева није одмах пао, већ да је направио неколико корака према оптуженом. Како се вештак др Љубиша Божић изјаснио да је покојни оштећени могао да начин неколико корака, то значи да је он могао да учини само то, неколико корака. Вештак није потврдио да је покојни оштећени АЦ након задобијених првих повреда пре него што је пао, могао и да предузме неку другу радњу, рукама, што значи да није могао да предузме било коју радњу према оптуженом, сем да направи неколико корака, да клоне и падне.

-између покојног оштећеног АЦ и оптуженог АА, док су са целим друштвом седели заједно за столом, дошло је до вербалног сукоба, расправе око неплаћеног рачуна од 100 немачких марака, па пошто је оптужени АА „из принципа“ инсистирао да дуг буде плаћен, изјаве покојног оштећеног да ће платити „мало сутра“ схватио је као провокацију. Када је оптужени АА између аутомобила поново се нашао у непосредној близини покојног оштећеног, који га је повукао, реаговао је тако што је извадио пиштољ и када је покојни оштећени рекао „пуцај пичко“, то и урадио. Управо такво понашање оптуженог АА у потпуности одговара карактеристикама његове личности. АА је особа са емоционално нестабилним поремећајем личности гранични тип код кога је дошло до пораста емоционалне напетости у таквој ситуацији. Карактеристике емоционално поремећене личности гранични тип су између осталог импулсивност без размишљања о последицама, љутња која доводи до насиља и лако је изазвана критиком, низак праг на стресове, због чега лако упада у конфликт, а односи са другим људима се често ремете агресивним понашањем, неодмерености, нереалној перцепцији себе и света. Управо такве карактеристике личности оптуженог АА су дошле до изражаја у тренутку извршења кривичног дела, јер он није могао да прихвати да му за њега непознати АЦ на тај начин узвраћа пред друштвом, у којем је АА себе доживљавао као „жестоког“.

На крају оцене изведених доказа, а у погледу одбране оптуженог, суд сматра следеће: у склопу правила да је тужилац дужан да докаже кривицу и да оптужени у одбрани може да каже „шта жели“ пошто нема санкције за изношење неистине, односно да се брани на начин који сматра најбољим, суд се првенствено бавио оценом доказа и „не оцењује“

одбрану оптуженог АА у смислу зашто је оптужени изабрао да при саслушању износи, не износи, тачно или нетачно одређене чињенице, то је његово право.

На основу изведених доказа суд је на несумњив начин утврдио да је оптужени АА лишио живота покојног оштећеног АЦ директним умишљајем, односно да је тужилац доказао чињенице из оптужнице.

Прекорачење нужне одбране

Одбрана оптуженог АА потенцира постојање прекорачења границе нужне одбране. Међутим како је закључак суда да нема места примени института нужне одбране онда је јасно да не може бити ни њеног прекорачења.

2. о урачунљивости

Урачунљив је онај учинилац кривичног дела који је могао да схвати значај свог дела и који је могао да управља својим поступцима.

Урачунљивост оптуженог АА први пут је вештачена у његовој одсутности на основу писмених исправа. Медицински факултет у Београду у налазу и мишљењу број 372/09 од 15.04.2009.г. мишљења је да оптужени АА у време извршења кривичног дела није имао знакове ни симптоме било каквог душевног обољења, привремене душевне поремећености, душевне заосталости или какве друге теже душевне поремећености. Да су резултати испитивања показали да је он особа просечних интелектуалних способности са антисоцијалним цртама личности и да у време извршења кривичног дела његова способност да схвати значај свог дела и могућност да управља својим поступцима због повишеног емоционалног узбуђења у смислу љутње, беса и доживљаја угрожености су биле смањене, али не битно.

У другом вештачењу урачунљивости оптуженог АА вештак Специјална затворска болница налаз и мишљење број 513-169-04 од 13.01.2021.г. имала је у виду све исправе као и претходни вештак Медицински факултет у Београду, али је вештачење обављено у присутности оптуженог његовим прегледом и испитивањем. Вештак Специјална затворска болница је мишљења да је оптужени АА особа са емоционално нестабилним поремећајем личности гранични тип чије су интелектуалне способности у нивоу просека, да је анализом душевног стања оптуженог у време извршења кривичног дела због вербалног и физичког сукоба са оштећеним код њега дошло до пораста емоционалне напетости чији је психолошки садржај био афект страха средњег интензитета, те да имајући у виду личност оптуженог, стање повишене емоционалне напетости и афект страха средњег интензитета његова способност схватања значаја дела као и могућност управљања поступцима биле су смањене али не битно.

Јасно је да су оба вештака, и Медицински факултет у Београду и Специјална затворска болница, дали идентично мишљење о урачунљивости оптуженог, да су способност оптуженог да схвати значај свог дела и могућност да управља својима поступцима били смањени али не у битној мери.

То даље значи да што се тиче првог елемента кривице, урачунљивости оптуженог она је испуњена. Оптужени чија је урачунљивост смањена али не битно је урачунљив и нема елемената по том основу да се искључи кривица.

Оно што је различито у односу на налаз и мишљење Медицинског факултета у Београду, вештак Специјална затворска болница је анализирајући психолошке црте личности дала другачији закључак. Према налазу Медицинског факултета у Београду АА има антисоцијалне црте личности, а у време извршења кривичног дела његова урачунљивост је била смањена али не битно због повишеног емоционалног узбуђења у смислу љутње, беса и доживљаја угрожености. Специјална затворска болница је мишљења, као и Медицински факултет, да се ради о особи чије су интелектуалне способности у нивоу просека и да је оптужени АА особа са емоционално нестабилним поремећајем личности, те да је код њега у време извршења кривичног дела због вербалног и физичког сукоба са оштећеним дошло до пораста емоционалне напетости, чији је психолошки садржај био афект страха средњег интензитета.

Вештак представник Комисије Специјалне затворске болнице др Марија Панић објаснила је да је приликом вештачења узет у обзир догађај из 1994.г. када је оптужени АА био рањен ватреним оружјем и због тога лечен у КЦБ од 19.10.1994.г. Да је тај догађај цењен као стресоген догађај у његовом животу који јесте модификовао његово понашање у наредном периоду и изазвао последице у смислу психичког функционисања али да је структурисање личности оптуженог завршено у 22. години живота под утицајем многоструких фактора, па овај догађај није довео до његовог озбиљнијег дубљег поремећаја у смислу расуђивања или тестирања реалности. Догађај јесте утицао на оптуженог у смислу његовог тумачења догађаја и понашања особа из његове околине, али не у смислу поремећаја тестирања реалности, што значи да је он и након тога правилно доживљавао догађаје али је повремено могао погрешно да извуче закључак, али не на болесној основи. Објаснила је да у недостатку података о понашању оптуженог након извршеног дела Комисија вештака сматра да код оптуженог АА нема дисоцијалног поремећаја личности, већ да он функционише онако како је и структурисана његова личност у смислу емоционално нестабилног поремећаја личности где јесу присутне и дисоцијалне карактеристике личности али не доминантно, те да је код њега доминантан гранично емоционално нестабилни тип поремећаја личности. Вештак је одговорила и на све дилеме одбране да је емоционално нестабилан поремећај личности трајно стање, да у време догађаја код оптуженог је емоционална напетост била изазвана ситуацијом али с обзиром да је он душевно здрава особа таква емоционална напетост не може да изазове већи или дубљи поремећај расуђивања и поремећај понашања, нити утиче да он изгуби контролу или да не може да тестира реалност, напротив. У време догађаја оптужени је реаговао порастом емоционалне напетости чији је психолошки садржај био афект страха средњег интензитета.

С обзиром да је у потпуности разјашњена урачунљивост оптуженог АА да је он у време извршења дела био смањено урачунљив али не битно, одбијени су предлози одбране да се након што је обављено вештачење и испитан вештак, тек тада ангажовани стручни саветник поново испитује на исте околности.

Пошто је узрок смањене урачунљивости али не битно за оптуженог по налазу и мишљењу вештака Специјалне затворске болнице, у емоционално нестабилном поремећају личности-гранични тип, што је код њега довело у време извршења дела до повишене емоционалне напетости и афекта страха средњег интензитета због вербалног конфликта са оштећеним, заменик ВЈТ је на претресу од 03.03.2021.г. само у том делу изменио оптужницу.

Суд је испитао стручног саветника одбране др Миливоја Панић у вези урачунљивости оптуженог АА и сматра да мишљење стручног саветника није компромитовало налаз вештака Специјалне затворске болнице из следећих разлога.

Стручни саветник одбране др Миливоје Панић сматра да је урачунљивост оптуженог АА била смањена у битној мери зато што је његова способност да схвати значај била смањена, али не битно, али је његова способност да управља поступцима била битно смањена, услед емоционалне напетости јаког интензитета у ситуацији непосредне животне угрожености реактивираниог сећања на ранији догађај, јаке емоционалне раздражености.

Суштина различитог мишљења стручног саветника у односу на вештаке Специјалне затворске болнице, тиче се теоријског и стручног разматрања да ли се афекат степенује или не. др Бојана Панић је објаснила да се афекат степенује и да може бити лаког, средњег и јаког интензитета, те да се вештак Специјална затворска болница изјаснила о постојању афекта средњег интензитета код оптуженог у време извршења кривичног дела који узевши у обзир и све остале карактеристике личности оптуженог и стања у којем је био, су довели до смањења урачунљивости, али не у битној мери. Насупрот вештаку стручни саветник сматра да се афекат не градира односно да не може да се степенује.

Суд је прихватио налаз и мишљење вештака Специјалне затворске болнице и сматра да је члан Комисије вештака др Бојана Панић на стручан, јасан и разложен начин, одбранила налаз Специјалне затворске болнице. Суд је у потпуности прихватио налаз вештака Специјалне затворске болнице који је практично у сагласности са налазом вештака Медицинским факултетом у Београду, јер и један и други вештак сматрају да је урачунљивост оптуженог АА била смањена, али не битно. Сем што су налази вештака Специјалне затворске болнице и Медицинског факултета у Београду подударни везано за смањену урачунљивост оптуженог, али не битно, суд је поклонио веру овим еминентним државним установама, при томе не умањујући ни стручност, ни положај стручног саветника др Миливоја Панић, и у сваком погледу дао предност налазу које су дале еминентне државне установе у чијем саставу је комисијски вештачено, уз учешће еминентних стручњака психијатрије.

Правни закључци

Кривично дело убиство прописано је у чл.113 КЗ тако да ко другог лиши живота казниће се затвором од 5 до 15 година.

Објективни елементни бића кривичног дела убиство.

Основни облик кривичног дела против живота јесте убиство. Ово кривично дело је прописано у чл.113 КЗ. Састоји се у противправном лишењу живота другог лица са умишљајем при чему не постоје посебне околности које га чине тешким или лаким. Објект заштите кривичног дела убиство је живот човека односно право на живот као једно од основних, фундаменталних човекових права.

Радња извршења кривичног дела убиство је одређена на специфичан начин-према последици, ради се о последичној диспозицији. То је свака делатност којом се

проузрокује последица-лишење живота, смрт другог лица. Као што радња извршења може бити разноврсна јер се на разне начине може други човек лишити живота тако су и средства којима се чини ово кривично дело разна. Последица кривичног дела убиство из чл.113 КЗ је смрт другог лица, оштећеног-жртве односно пасивног субјекта. Свако може да буде извршилац овог кривичног дела.

За постојање кривичног дела убиство потребно је да је радња извршења предузета противправно тако да овог дела нема ако је до лишења живота дошло у нужној одбрани, крајњој нужди, вршењу дужности.

С обзиром да је утврђено да је оптужени АА из ватреног оружја-пиштоља „Застава 99“ калибра 9 милиметара у тело пок.оштећеног АЦ испалио 13 хитаца тиме је предузео радњу извршења кривичног дела убиство. Смрт пок.АЦ а је убилачког порекла, наступила је услед искрварења које је последица истицања крви из повреда на левој заједничкој илијачној артерији и трбушних артерија. Тиме је остварена последица-смрт пок.АЦ. Са испалених 13 хитаца у тело покојног оштећеног АЦ оптужени је нанео покојном оштећеном тешке телесне повреде: у виду прострелне ране кроз вијуге танког и дебелог црева, ране кроз леву заједничку илијачну артерију и дефекта на левој карличној кости, прострелне ране унутрашњег дела десне бутине уз прелом десне бутне кости и разарање десне бутне артерије, прострелне ране средине десног колена уз дефект на голењачи и хрскавицама зглоба колена, прострелне ране спољне стране леве бутине кроз мишић бутине уз прелом леве бутне кости и разарање леве бутне артерије, две прострелне ране горњег дела левог колена уз дефект доњег крајка бутњаче, чашице и горњег унутрашњег дела голењаче, прострелне ране зглоба левог колена, прострелне ране средине леве потколенице, прострелне ране мишића леве бутине, две прострелне ране задње стране левог колена кроз мишић потколенице и прострелне ране унутрашњег дела десне бутине кроз мишић бутине са нагњечним прстеном. Све повреде су нанете заживотно, динамичким дејством пројектила испалених из ручног ватреног оружја-пиштоља, па је недвосмислена и јасна узрочна веза између радње извршења коју је предузео оптужени АА и последице-смрти пок.АЦ, да је оптужени пиштољем убио оштећеног.

Како оптужени није поступао у нужној одбрани, радња извршења кривичног дела убиство, је противправна, односно нема искључења противправности.

Тиме су испуњени објективни елементи овог кривичног дела, који се тичу радње извршења убиства.

Субјективни елементи кривичног дела убиство

Одредбом чл.22 ст.1 КЗ прописано је да кривица постоји ако је учинилац у време када је учинио кривично дело био урачунљив и поступао са умишљајем, а био је свестан или био дужан и могао бити свестан да је његово дело забрањено.

Умишљај

Оптужени АА је кривично дело убиство из чл.113 КЗ извршио са директним умишљајем. Он је био свестан свог дела да ће пуцањем из пиштоља у покојног оштећеног њега лишити живота и то што је знао то је и хтео да уради.

Умишљај обухвата свест-знање о радњи која се предузима, то значи да у погледу интелектуалног елемента учинилац мора да буде свестан да предузима радњу којом је могуће човека усмртити. Оптужени АА је из појаса извадио пиштољ за који је знао да има муницију јер је и сам у одбрани навео да му је покојни АЈ, дајући му пиштољ, рекао „метак је у цеви“. Ноторно је да је оптужени АА као особа са просечним интелектуалним способностима знао да пуцањем из пиштоља у покојног оштећеног може да га убије. Пошто је оптужени АА испалио 13 хитаца у тело покојног оштећеног, из те његове радње произилази јасан закључак да је он знао шта хоће, да убије покојног оштећеног АЦ и то је и хтео, па је управо у складу са својим умишљајем и поступао.

Закључак о директном умишљају према томе изведен је из радњи које је предузео оптужени АА, који је узео пиштољ из појаса, нишанио у оштећеног и у оштећеног испалио 13 хитаца. Да је хтео да убије оштећеног произилази и из чињенице да када је покојни оштећени пао он му је пришао и испалио у њега остале метке, укупно 13.

С обзиром да је оптужени АА кривично дело убиство извршио са директним умишљајем испуњен је и други елемент кривице из чл.22 КЗ.

Свест о противправности

Чињеница да је оптужени АА био свестан да је његово дело забрањено није спорна. Поред тога, она јасно произилази из његових интелектуалних капацитета, а како се ради о једном од класичних кривичних дела слободно се може рећи да је свакоме познато да је забрањено убиство.

Казна

Забрана *reformatio in peius*

Забрана *reformatio in peius* као институт кривичног процесног права, омогућава да се правни лек изјављен у корист окривљеног не може окренути против њега. Циљ је значи заштита окривљеног и у суштини значи да се у поступку по правном леку изјављеном у његову корист не може донети одлука на штету окривљеног. Забрана важи у кривичном поступку по редовним и ванредним правним лековима до коначног решења конкретне кривичне ствари. Ова забрана која је у чл.453 ЗКП прописана као „забрана преиначења на штету окривљеног“ -забрана преиначења на горе, важи и за ванредни правни лек- понављање кривичног поступка, које је дозвољено на захтев осуђеног против којег је у раније спроведеном кривичном поступку донета осуђујућа пресуда у његовом одсуству.

Како је пресудом 1К 3/10 од 15.03.2010 године опужени АА осуђен на казну затвора од 7 година, применом забране *reformatio in peius* то значи да у поновљеном суђењу он не може да буде строже кажњен.

У раније донетој пресуди 1К 3/10 од 15.03.2010.г. правоснажна 05.07.2010.г. у смислу чл.54 КЗ као олакшавајуће околности за оптуженог АА цењено је да је његова урачунљивост била смањена али не битно у време извршења дела, да је ослобођен службе војног рока, да се ради о младом човеку који је у међувремену засновао породицу и тада имао двоје малолетне деце, његов ранији живот у смислу да је 1994.г.

био тешко рањен „у пуцњави“, а као отежавајуће околности цењене су чињенице да је он раније осуђиван, да се ради о вишеструком повратнику осуђиваном за кривична дела са елементима насиља, да је након извршења кривичног дела побегао и да се до доношења те пресуде налази у бекству, што је био све разлог за одмеравања казне од 7 година затвора којом би се остварила сврха индивидуалне и генералне превенције.

До доношења пресуде 1К 3/10 од 15.03.2010.г., изузимајући период малолетства оптужени АА је био осуђиван:

-пресудом Врховног суда Србије Кжи 642/93 од 02.12.1993.г. због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из чл.169 ст.1 и тешка крађа из чл.166 ст.1 КЗ РС на казну затвора од 2 године и 6 месеци,

-пресудом Општинског суда у Панчеву К 74/95 од 31.03.1995.г. због кривичног дела неовлашћено држање оружја из чл.33 Закона о оружју и муницији РС којом му је утврђена казна затвора од 6 месеци и роком провере од 1 године до 31.03.1996.г.

Узимајући у обзир да у поновљеном суђењу по ванредном правном леку понављање поступка предмет поновљеног кривичног поступка је раније донета пресуда па у том смислу су цењени сви разлози за изречену казну од 7 година затвора који су као олакшавајуће и отежавајуће околности узете у обзир.

Одбрана оптуженог сматра да суд треба да узме у обзир у вези одлучивања о казни да је протекло од догађаја 25 година, да оптужени има своју породицу, да је дело које је извршио и на њега оставило траг у смислу да како сам каже је себи „упропастио живот“, да се добровољно пријавио за извршење казне, да је он сада „други човек“, па да казном затвора од 7 година се у ствари не би утицало на индивидуалну превенцију у смислу да се утиче на оптуженог да убудуће не врши кривична дела, већ би та казна уколико опстане изражавала искључиво ретрибутивни карактер.

Суд сматра да ови наводи одбране не стоје. Бекство оптуженог пре свега значи да је изостало кајање на његовој страни за извршено кривично дело. То што се оптужени декларативно изјашњава да му је „жао“, при чему истовремено додаје да му је жао и себе јер је наводно пропатио у иностранству, по мишљењу суда није реална слика већ пре израз нарцисоидне карактеристике личности оптуженог, јер и у оваквој ситуацији он пре свега узима у обзир своју ситуацију, а не последице дела које је извршио. Тачна је чињеница да је оптужени АА путем браниоца обавестио државне органе и гранични прелаз у Ватину да ће он одређеног дана прећи границу, међутим суд сматра да он то погрешно тумачи као његову „добровољну“ предају, јер је он наводно могао да остане у иностранству где се против њега не води никакав поступак, али је одлучио да се преда. То не може да буде олакшавајућа околност за њега зато што је он 23 године био у бекству, у међувремену је имао политички азил у Италији, али је у међувремену и променио свој идентитет, имао бугарско држављанство, па је и то један од разлога што су молбе за екстрадицију Републике Србије против њега биле и безуспешне. Кад се узме у обзир да је он сам бирао тренутак кад ће да пређе границу онда је јасно да је то учинио у тренутку када је њему одговарало, па то не може да буде олакшавајућа околност коју суд треба да цени, напротив.

Према томе, тачно је да је у складу са одредбом чл.42 КЗ сврха кажњавања спречавање учиниоца да чини кривична дела и утицање на њега да убудуће не чини кривична дела одређена као примарна у тачки 1 тог члана. Међутим, и сврха кажњавања из тачке 2 и 3 имају свој значај јер се казном утиче и на друге да не врше кривична дела и изражава

друштвена осуда за учињено кривично дело убиство. У том смислу ценећи и сврху кажњавања из тачке 2 и 3 суд сматра да треба на снази да остане и казна која је изречена у претходној пресуди.

Закључак о ванредном правном леку понављање поступка

Као што је речено у смислу чл.478 ЗКП у новом поступку по ванредном правном леку понављање поступка, пресудом суд решава о судбини претходне пресуде и о санкцији.

Пошто је поновљен поступак против оптуженог АА суд је закључио да раније донета пресуда 1К 3/10 од 15.03.2010.г. правоснажна 05.07.2010.г. којом је оптужени АА оглашен кривим за кривично дело убиство из чл.113 КЗ и осуђен на казну затвора од 7 година треба да се делимично стави ван снаге само у чињеничном стању изреке пресуде (у складу са изменом оптужнице са претреса од 03.03.2021.г.) и то у погледу разлога смањене урачунљивости али не битно тако да је овај степен урачунљивости наступио услед емоционално нестабилног поремећаја личности-гранични тип, стања повишене емоционалне напетости и афекта страха средњег интензитета због вербалног конфликта са оштећеним, а да у свему осталом наведену пресуду треба оставити на снази.

О урачунавању

у казну од 7 година затвора по пресуди 1К 3/10 од 15.03.2010.г.

1.време проведено на издржавању казне

Од дана лишења слободе 13.02.2020.г. оптужени АА је био на издржавању казне затвора у КПЗ „Забела“ у Пожаревцу по пресуди Вишег суда у Панчеву 1К 3/10 од 15.03.2010.г. Издржавање казне затвора је обустављено 02.07.2020.г. То време које је провео на издржавању казне урачунава се у смислу чл.63 КЗ.

2.време проведено у притвору

Решењем Вишег суда у Панчеву Кв 140/20 од 15.07.2020.г. против оптуженог АА одређен је притвор који му се рачуна од 02.07.2020.г. На основу чл.63 КЗ време проведено у притвору урачунава му се у казну.

3.време проведено у екстрадиционом притвору

Против оптуженог АА два пута су издате наредбе за издавање потернице у овом кривичном поступку, први пут у истрази 06.08.1997.г. и други пут у поступку извршења казне затвора 08.02.2013.г. Међутим, он по захтевима Министарства правде Републике Србије за екстрадицију није био изручен Србији, али је био у екстрадиционом притвору.

Према чл.39 ст.2 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима (Службени Гласник РС 20/2009) ако је изручено лице било притворено у страни држави због кривичног дела због којег је изручено, време које је провело у притвору биће урачунато у кривичну санкцију која се састоји у лишењу слободе, па се тзв. екстрадициони притвор такође урачунава оптуженом АА у изречену казну затвора од 7 година по пресуди 1К 3/10.

Суд је имајући у виду одредбу чл.39 ст.2 Закона о међународној правној помоћи и чл.63 КЗ затражио извештај од Министарства правде на околности екстрадиционог притвора оптуженог АА у Републици Италији, Републици Француској и СР Немачкој и дописом Министарства правде Сектора за међународну правну помоћ број 713-01-00611/2013-08 од 26.10.2020.г. и извештаја Управе за међународну оперативну полицијску сарадњу ИНТЕРПОЛ-ЕВРОПОЛ-СЕЛЕК 03/8 број 2335-506437 од 21.10.2020.г. је утврдио да АА рођен 26.09.1973.г. по извештају ИНТЕРПОЛ Париз није био у екстрадиционом притвору у Француској, по извештају ИНТЕРПОЛ Рим да се АА налазио у екстрадиционом притвору у Италији од 12.09.2000.г. до 08.10.2001.г. и ИНТЕРПОЛ Висбаден да се АА налазио у екстрадиционом притвору у Немачкој у периоду од 27.11.2018.г. до 22.02.2019.г.

Поред тога, Министарство правде је дописом 713-01-00611/2013-08 од 08.02.2021.г. и извештаја ИНТЕРПОЛ 03/8 број 2335-506437 од 01.02.2021.г. известило суд да је ИНТЕРПОЛ Софија доставио допис да је у њиховој евиденцији регистровано лице БН рођен 26.09.1980.г. у Урошевцу Република Србија, држављанин Бугарске који користи бугарски пасош број 386693080 и личну карту број 647541289, те да је отисак левог кажипрста за лице БН идентично отиску левог кажипрста на изводу из АФИС базе са лицем чији је матични број 2609973860056, а према подацима из ЈИС ради се о АА од оца АДа рођен 26.09.1973.г. у Панчеву држављанин Р.Србије, у овом поступку оптужени.

С обзиром да је по извештају Министарства правде РС оптужени АА у екстрадиционом притвору био у Републици Италији од 12.09.2000.г. до 08.10.2001.г. и у Републици Немачкој од 27.11.2018.г. до 22.02.2019.г. то време му се на основу цитираних одредби закона урачунава у казну.

Трошкови кривичног поступка

У новом кривичном поступку који је спроведен пошто је дозвољено понављање кривичног поступка по ванредном правном леку настали су трошкови:

-за обављено вештачење: 45.086,96 дин., 8.000,00 дин., 10.000,00 дин. и 5.904,00 дин.,
-за довођење оптуженог: 15.07.2020.г. 520,00 дин., 01.09.2020.г. 560,00 дин.,
11.09.2020.г. 560,00 дин., 02.11.2020.г. 560,00 дин., 04.11.2020.г. 560,00 дин.,
25.11.2020.г. 560,00 дин., 17.02.2021.г. 600,00 дин., 03.03.2021.г. 560,00 дин.,
22.11.2021.г. 520,00 дин., 31.01.2022.г. 680,00 дин., 08.02.2022.г. 520,00 дин.,
-за лечење оптуженог: 26.11.2021.г. 1.540,00 дин. и 18.02.2022.г. 765,00 дин.,

што све укупно чини трошак који је платио Виши суд у Панчеву од 77.495,00 динара, у поновљеном суђењу.

На основу чл.264 ЗКП оптужени је обавезан да ове трошкове плати.

Записничар
Драгана Павловић

Председник већа-судија
Светлана Лазаревић с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана од достављања, Апелационом суду у Београду. Жалба се подноси овом суду.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мила Коматина